

Onsdag den 28. april 2010 (D)

1

84. møde

Onsdag den 28. april 2010 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

Undervisningsministeren og ministeren for udviklingsbistand deltager i spørgetimen.

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministrene (spørgetid). (Se nedenfor).

1) Til skatteministeren af:

Nick Hækkerup (S):

Hvad er ministerens holdning til, at når man tidligere har diskuteret at indkomstdifferentiere børnefamilieydelsen, således at den fratages de mest velhavende familier, har regeringen anført, at det vil være et brud med skattestoppet, men når man fremsætter lovforslag om at fritage forældre/unge den såkaldte ungeydelse, så kan det godt lade sig gøre inden for skattestoppets rammer?

(Spm. nr. S 1995).

2) Til skatteministeren af:

Nick Hækkerup (S):

Hvordan forholder ministeren sig til, at kommunerne skal spare store milliardbeløb og fyre mange tusinde ansatte, med forringet velfærd, f.eks. flere lukkedage i daginstitutioner, mindre omsorg i ældrepleje og færre undervisningstimer i folkeskole til følge, samtidig med, at ministerens eget ministerium ikke har overblik over de restancer og afskrivninger, som SKAT skal inddrive for blandt andet kommunerne, og som kunne bedre kommunernes økonomi betragteligt?

(Spm. nr. S 2000).

3) Til beskæftigelsesministeren af:

Carsten Hansen (S):

Hvilke konsekvenser kommer de varslede besparelser i kommunerne efter ministerens opfattelse til at få for de ansatte i kommunernes jobcentre i år 2011, 2012 og 2013?

(Spm. nr. S 1979).

4) Til beskæftigelsesministeren af:

Julie Rademacher (S):

Mener ministeren, at der er behov for en forstærket regional indsats imod langtidsledighed i Syddanmark på baggrund af stigninger på over 180 pct. i antallet af langtidsledige siden 2008 i det pågældende område?

(Spm. nr. S 1992).

5) Til beskæftigelsesministeren af:

Julie Rademacher (S):

Hvorfor mener ministeren ikke, at sms-fyringer skal gøres ulovlige, og hvad mener ministeren så, der skal gøres ved problemet med sms-fyringer?

(Spm. nr. S 1999).

6) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Er ministeren enig med sundhedsøkonom ved Syddansk Universitet Kjeld Møller Pedersen i, »at hvis niveauet i sundhedsvæsenet skal holdes, så bliver regeringen nødt til at gå på kompromis med politikker som behandlingsgarantien... eller indføre brugerbetaling«, hvis ikke borgerne skal opleve forringelser ved indlæggelse og behandling i vores fælles sundhedsvæsen?

(Spm. nr. S 1983).

7) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Mener ministeren, at det er klogt at gennemføre en langt mere vidtrækkende centralisering af behandlingen af syge børn på kræft- og nyreområdet udover det, man har gjort i de øvrige nordiske lande, og på trods af anbefalingerne i specialerapporten fra 2008 udarbejdet af Sundhedsstyrelsen i samarbejde med Dansk Pædiatrisk Selskab og repræsentanter fra regionerne, når det vil medføre, at flere syge børn og deres familier vil få sværere ved at få en hverdag med sygdom og behandling til at hænge sammen, at dygtige speciallægers kompetencer ikke vil blive udnyttet, og at rekrutteringen og uddannelsen af yngre læger vil blive forringet?

(Spm. nr. S 1985).

8) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Rasmus Prehn (S):

Når Finansministeriet har fremlagt beregninger, der viser, at kommunerne kan spare 6 mia. kr., hvis kommuner, der har et højt serviceniveau, skærer deres udgifter ned til gennemsnittet, er ministeren så enig med næstformanden for KL, Venstremanden Erik Fabrin, der kalder disse udregninger teoretiske og diskussionen absurd?

(Spm. nr. S 1984).

9) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Rasmus Prehn (S):

Når statsministeren har varslet fyringer af 8.000 kommunalt ansatte, hvor skal kommunerne så efter ministerens opfattelse fyre medarbejdere - er det inden for folkeskolen, børnepasning eller ældrepleje?

(Spm. nr. S 1986).

10) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Liselott Blixt (DF):

Kan ministeren give en status på regionernes budgetlægning, efter at de i foråret i nogle regioner helt ubegrundet har måttet fyre medarbejdere på trods af stigende budgetter?

(Spm. nr. S 1987).

11) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Liselott Blixt (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at uerfarne læger foretager operationer, samt at regionerne ikke ønsker at samle operationerne på færre afdelinger, jf. artiklen »Inkontinente kvinder opereres af uerfarne læger« i Dagens Medicin af 16. april 2010?

(Spm. nr. S 1988).

12) Til forsvarsministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

Hvilke civile og militære mål skal efter regeringens opfattelse være nået, for at krigen i Afghanistan er vundet?

(Spm. nr. S 1773).

13) Til forsvarsministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

Hvor mange vestlige soldater, afghanske soldater og afghanske politfolk skal der efter regeringens opfattelse til, for at krigen i Afghanistan kan vindes?

(Spm. nr. S 1774).

14) Til forsvarsministeren af:

John Dyrby Paulsen (S):

Hvad er ministerens holdning til, at de militære udgifter til missionen i Afghanistan på det seneste er vokset meget kraftigt?

(Spm. nr. S 1899).

15) Til forsvarsministeren af:

John Dyrby Paulsen (S):

Er ministeren enig i udtalelserne fra Venstres forsvarsordfører om, at »tiden er forbi, hvor hver borgmester har sin egen hær« og »derfor må vi godt se på, om vi skal have kaserner alle steder?«

(Spm. nr. S 1900).

16) Til videnskabsministeren af:

Magnus Heunicke (S):

Vil ministeren være med til at redde veterinærforskningen på Lindholm og dermed de mange højtuddannede arbejdspladser samt de mange underleverandørvirksomheder på Sydsjælland, Lolland og Falster, og når beslutningen begrundes med økonomiske argumenter, hvor mange penge vil det i givet fald kræve sammenlignet med de samfundsmæssige omkostninger ved en lukning af en så vital statsinstitution i området?

(Spm. nr. S 1917).

17) Til videnskabsministeren af:

Magnus Heunicke (S):

Hvordan hænger beslutningen om at arbejde for at lukke veterinærforskningen på Lindholm sammen med regeringens politik for Udkantsdanmark, og hvilke initiativer vil man tage for at sikre, at en lukning ikke vil betyde en erhvervsmæssig katastrofe for Sydsjælland, Lolland og Falster i en region, der i forvejen har det laveste antal vidensarbejdspladser på landsplan?

(Spm. nr. S 1918).

18) Til justitsministeren af:

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

I betragtning af at politiet melder om en øget »træthed« i bandemiljøet, hvor flere i princippet har et ønske om at forlade miljøet, og der kun bliver flere bandemedlemmer i Danmark, hvorfor har regeringen så ikke iværksat en national strategi for at trække folk ud?

(Spm. nr. S 1989).

19) Til justitsministeren af:

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Anerkender ministeren, at bandeproblemet gennem de seneste 2 år har spredt sig til andre områder af Danmark, herunder Syddjylland i særdeleshed, og hvad gør man fra justitsministerens side for at foregribe en eskalering af bandekonflikten i disse områder?

(Spm. nr. S 1996).

20) Til justitsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

Mener ministeren, at et igangsat forskningsprojekt, jf. Jyllands-Posten den 18. april 2010 side 8, er en tilstrækkelig omfattende og hurtigtvirkende indsats med henblik på at begrænse den massive tilgang, vi i dag ser til bandemiljøet?

(Spm. nr. S 1991, skr. begr.).

21) Til justitsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

Er ministeren enig i, at man gennem de seneste 9 år, hvor regeringen har fokuseret udelukkende på længere og hårdere straffe, har glemt at se på, hvilke tiltag, der reelt virker i forhold til at nedbringe kriminaliteten og dermed få færre ofre?

(Spm. nr. S 1997).

22) Til justitsministeren af:

Maja Panduro (S):

Hvornår regner ministeren med at nå sit mål om at nedbringe recidivet, og hvilke konkrete tiltag har man planlagt for at nå denne målsætning?

(Spm. nr. S 2003, skr. begr.).

23) Til justitsministeren af:

Maja Panduro (S):

Hvilke ændringer er ministeren parat til at foretage i forhold til Kriminalforsorgen, som i dag dør med overbelægning, ressourcemangel og en fangesammensætning, der under de nuværende forhold besværliggør arbejdet hen imod at sænke recidivet?

(Spm. nr. S 2004, skr. begr.).

24) Til socialministeren af:

Julie Skovsby (S):

Hvad mener ministeren vil være konsekvenserne af nulvækst i den offentlige sektor i årene 2011-2013 på socialområdet, herunder ældrepleje og børnepasning?

(Spm. nr. S 1990).

25) Til socialministeren af:

Julie Skovsby (S):

Hvad mener ministeren vil være konsekvensen for de fynske kommuners serviceniveau, at der skal afskediges 700 kommunalt ansatte i ældreplejen, folkeskolen og børnepasningen på Fyn som følge af regeringens spareplan?

(Spm. nr. S 1994).

Kl. 13:00

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Mødet er åbnet.

Klima- og energiministeren (Lykke Friis) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Klimapolitisk redegørelse 2010.
(Redegørelse nr. R 8).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 19. maj 2010.

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

It- og telepolitisk redegørelse 2010.
(Redegørelse nr. R 9).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

I dag er der følgende anmeldelser:

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Lovforslag nr. L 213 (Forslag til lov om ændring af personskatteloven, ligningsloven og forskellige andre love. (Midlertidig udlicensingsskat på store pensionsudbetalinger, afskaffelse af særligt ægtefællefradrag m.v.)).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Lovforslag nr. L 215 (Forslag til lov om ændring af lov om kommunal ejendomsskat. (Nedsættelse af grundskyldpromillen for ejendomme, der benyttes til landbrug, gartneri, planteskole, frugtplantager eller skovbrug)).

Torben Hansen (S) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 241 (Forslag til folketingsbeslutning om sikring mod forældelse af erstatning til ofre for sundhedsskadelige påvirkninger).

Peter Christensen (V), Henrik Sass Larsen (S), Pia Kjærsgaard (DF), Villy Søvndal (SF), Henriette Kjær (KF), Margrethe Vestager (RV), Johanne Schmidt-Nielsen (EL), Pia Christmas-Møller (UFG) og Christian H. Hansen (UFG):

Forespørgsel nr. F 49 (Om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål til ministre til umiddelbar besvarelse (spørgetime). Undervisningsministeren og ministeren for udviklingsbistand deltager i spørgetimen.

Kl. 13:01

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget undervisningsministeren og ministeren for udviklingsbistand.

Til undervisningsministeren er anmeldt følgende spillere:

Christine Antorini (S)

Nanna Westerby (SF)

Morten Østergaard (RV)

Yildiz Akdogan (S)

Pernille Vigsø Bagge (SF)

Karsten Hønge (SF)

Til ministeren for udviklingsbistand er anmeldt følgende spillere:

Julie Rademacher (S)

Bente Dahl (RV)

Er der flere, der ønsker at melde sig som spillere?

Det lader ikke til at være tilfældet.

I første runde har spilleren og ministeren begge op til 2 minutters taleid. Herefter følger to runder, hvor spilleren og ministeren har hver 1 minuts taleid.

Jeg giver ordet til fru Christine Antorini.

Kl. 13:02

Spm. nr. US 116

Christine Antorini (S):

Tak for det. Der kører rigtig mange forskellige ting i øjeblikket på skoledagsordenen, det må man sige. Det, som jeg er lidt optaget af, er den undersøgelse, som Politiken har lavet blandt en række skoleledere, om de nationale test. Og det er jo sådan forskellige typer af skepsis, man hører fra skolelederne.

Det, som undervisningsministeren svarer til, at der er så relativt mange skoleledere, der er skeptiske over for de nationale test, er, at hun bare konstaterer, at et bredt flertal i Folketinget står bag de nationale test. Det er korrekt, vi er jo i Socialdemokratiet en del af folkeskoleforligskredsen. Så konstaterer undervisningsministeren også, at de nationale test er der, og at de bliver ved med at være der, og derfor kan skolelederne lige så godt bruge dem konstruktivt.

I bedste fald kan man sige, at ja, det skal man jo selvfølgelig, når de er der, men der er ikke nogen tvivl om, at når vi snakker om et stort udviklingsprojekt, som de nationale test jo er, må man sige, at de vitterlig har haft en lang og svær start. De skulle have været i gang for 3 år siden, og så har der været en masse bøvl med it-delen og med at få hele spørgepanelet på plads og få det pædagogiske indhold på plads, og det er først for nylig, at de nationale test officielt er gået i luften.

Jeg vil gerne spørge undervisningsministeren, om den holdning, der her gives udtryk for, nemlig at de er der, og at de bliver ved med at være der, skal tages til et udtryk for, at når der så kommer en faglig diskussion – og det gør der forhåbentlig – om indholdet af testene og om, hvorvidt det pædagogiske redskab er godt nok, betyder det, at der bare ikke er noget at gøre ved det, og hvis der er noget kritik, vil man ikke kigge på det? Eller er der i det, som ministeren ikke siger noget om, åbnet for, at vi følger det løbende, og at vi herunder også kan justere på indholdsdelen, sådan at det rent faktisk bliver det bedst mulige pædagogiske redskab?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak, så er det ministeren.

Kl. 13:04

sten, det kan være i geografitesten, hvor der er nogle fagfolk, der siger, at her er der nogle problemer, det måler noget forkert, eller det ligger på et forkert niveau, eller man kan ikke gøre det på den måde, fordi det bare bliver sådan et gætteafkrydsningsskema – om ministeren vil tage initiativ til, at vi drøfter det i forligskredsen med henblik på eventuelle ændringer.

Kl. 13:07

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak, så er det ministeren.

Kl. 13:07

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Jeg er glad for spørgsmålet. Jeg kan også godt se, at det virker lidt hårdt, når det sådan bliver læst op, men det er jo et faktum, at Folkeetinget har besluttet, at der skal være nationale test. Det må man så også forholde sig til ude på skolerne. Det betyder så, at man også skal bruge dem konstruktivt. Jeg er lidt overrasket over, at man bruger så meget energi på at tale dem væk og ned og ud, når situationen er den, at vi jo i folkeskoleforligskredsen i sin tid var helt enige om, at det er et nyttigt værktøj til fordel for eleverne, lærerne, lederne og forældrene, og når situationen også er den, at hvis ikke man kører så stærkt en kampagne imod dem, vil det overordnede billede også givetvis være, at forældrene er trygge ved, at der er en national standard for, hvordan man tester børnene, så man kan se, om der er den nødvendige progression, sådan som hensigten med testene var.

Men jeg er jo ikke dumstædig. Og det betyder jo også, at hvis situationen er den, at det undervejs, når der kommer evalueringer af testene, viser sig, at der på indholdssiden er problemer, og at de ikke lever op til det formål, der var, netop at de skulle være adaptive og belyse barnets mulighed for at leve op til de mål, der er sat, for læring i folkeskolen, så må vi kigge på det. Men jeg har selvfølgelig interesseret mig meget for sagen, siden jeg blev udnævnt, og situationen er tilsyneladende den, at der ikke er noget problem på indholdssiden. Der foreligger ikke klager eller henvendelser i Skolestyrelsen – jeg kan ikke afvise, at der kan ligge en eller to. Men jeg har spurgt til, om situationen er den, at der er problemer på indholdssiden, og det er ikke indtrykket.

Det er klart, at jeg hele tiden er i kontakt med den styrelse, der er ansvarlig for gennemførelsen af testen, for at sikre, at det så heller ikke opstår. Der har været tekniske problemer, det vedgår jeg mig fuldstændig. Jeg har været meget, meget ærgerlig over, at det for det første tog så lang tid med implementeringen, og at vi for det andet, da vi så kom i gang med dem, fik problemer. Det skyldtes en ekstraordinær belastning af systemet, og det skulle være rettet nu. Så det tekniske skulle nu for det første være nogenlunde på plads – jeg kan ikke stille nogen garantier – for det andet mener jeg, at man skal bruge dem konstruktivt, og for det tredje, hvis der er problemer på indholdssiden, hvilket der ikke er noget, der tyder på, så tager vi det op i en drøftelse i folkeskoleforligskredsen.

Kl. 13:06

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak, så er det fru Christine Antorini.

Kl. 13:06

Christine Antorini (S):

Jeg vil gerne takke for ministerens svar, for hos Socialdemokraterne anser vi det for helt afgørende, når man gennemfører større reformer – og man må vitterlig sige, at diskussionen om nationale test har kørt højt og længe – uanset hvilken reform det er, at man nu, hvor de er gået i luften officielt, og hvis der er kritik af det faglige indhold, så med det samme tager fat i den kritik i forligskredsen; men altså, bl.a. fordi det har kørt så længe, og fordi der har været så meget koks omkring it-delen, er vi ekstremt opmærksomme. Vi ved jo ret beset ikke, hvordan de kommer til at virke. De har fungeret et par måneder, så alle de, der er ude og sige, om det kommer til at virke eller ikke virke, herunder os som forligskreds, kan ikke vide det, før det har kørt noget tid.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, hvis der kommer et ønske om at kigge på nogle af de faglige ting – det kan være noget i læsete-

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Jeg kan jo ikke garantere, at jeg, hvis der kommer en enkelt henvendelse, vil tage det helt store værktøj i brug. Men det, jeg vil bede styrelsen om, er at kvalificere henvendelsen, altså se på, om der er en berettigelse i henvendelsen, eller om der kommer flere, for så begynder det at tyde på, at der tegner sig et billede, som betyder, at jeg bør indkalde forligskredsen til en drøftelse om, hvad det så er, der eventuelt skal ændres.

Det, der er helt afgørende for mig, er, at vi kommer til at bruge det her værktøj konstruktivt, og at alle nu begynder at spille med ved at bruge det. Men det forudsætter selvfølgelig også, at der er en grundlæggende tillid til dem, og selv om man var imod, at de kom, og at man synes, det er bøvlet og besværligt og teknisk kompliceret at nå dertil, så er det klart, at forudsætningen for, at man arbejder konstruktivt med, er, at der er en soliditet i og en fælles forståelse af, at testene er i orden indholdsmæssigt. Men en enkelt henvendelse vil ikke nødvendigvis betyde, at vi så sætter hele instrumentet i gang. Men jeg er i løbende kontakt, mindst en gang om ugen, med Skolestyrelsen for at følge op på diskussionen om, hvorvidt tingene fungerer, som de skal.

Kl. 13:08

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak, så er det fru Christine Antorini.

Kl. 13:08

Christine Antorini (S):

To andre reformer, der har været rigtig meget debat om, var gymnasireformen og indførelsen af elevplaner, som var en del af den evalueringspakke, som også indeholdt de nationale test. De har jo fungeret i noget tid, men de er også blevet justeret løbende, fordi vi i forligskredsen faktisk lyttede til kritikken og heldigvis kunne nå frem til enighed og ændre på det, hvor der var nogle skævheder – for det kan jo ske, når man laver nogle større ændringer.

Nu er det sådan, at der i loven om de nationale test står, at de skal evalueres, senest 3 år efter at de er blevet sat i gang. Det er en bestemmelse, som vi er rigtig glade for kom ind i loven, for det skal man altid gøre med alle større reformer. Men 3 år er også lang tid, og derfor vil jeg bare for at være helt sikker lige spørge ministeren: Det skal ikke være på grund af en enkelt henvendelse, men hvis det ser ud som om, der er nogle tendenser til, at der her er noget, vi skal kigge på, vil ministeren så selv tage initiativ til, at vi kommer til at drøfte det, og at vi måske også løbende kommer til at følge den faglige del? Det bliver jo den næste diskussion om de nationale test – og forhåbentlig ikke mere it-koks.

Kl. 13:09

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak, så er det ministeren.

Kl. 13:09

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Det kan jeg give et fuldstændig klart tilsagn om. Jeg var jo selv sammen med ordføreren en del af den forligskreds, der etablerede testene, og jeg husker jo også tydeligt den seriøsitet, der blev lagt for dagen også fra fru Christine Antorinis side. Den seriøsitet skal vi selvfølgelig følge op på i forhold til at sikre, at tingene er i orden. Jeg afventer altså ikke en evaluering, der først skal komme om flere år. Hvis vi på baggrund af de henvendelser, der er, og rådgivning fra Skolestyrelsen kan se, at der er et indholdsmæssigt problem, så handler vi. Det er det, vi er der for.

Kl. 13:09

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hermed er spørgsmålet sluttet, og vi siger tak til fru Christine Antorini.

Den næste spørger er fru Nanna Westerby.

Kl. 13:10

Spm. nr. US 117**Nanna Westerby** (SF):

Tak for det. Nu går vi lige lidt videre i uddannelsessystemet, for der har jo i den seneste tid været en del debat om gymnasierne og særligt om optaget på gymnasierne. Der er jo nogle, der mener, at dette optag skal sættes fuldstændig frit, så rektorerne selv kan vælge, hvilke elever de tager ind, og hvor mange elever de tager ind. Det mener man hænger godt sammen med, at man har lavet en selvejersmodel på gymnasierne, hvor skolerne får penge pr. elev og i høj grad skal fungere som små virksomheder. Så er der andre – og jeg skal da være ærlig at sige, at det bl.a. er SF – som er modstandere af den idé. Det er vi, fordi vi er bange for, at vi får A- og B-gymnasier, hvis rektorerne får lov til at sidde og sortere eleverne, og vi er bange for, at hvis de selv bestemmer kapaciteten, betyder det, at nogle skoler vokser på bekostning af andre, og det vil særlig betyde lukninger i udkantsområderne.

Jeg har i de sidste par uger, hvor denne debat har kørt, ledt meget og længe efter ministerens holdning til det her, og jeg har faktisk ikke rigtig kunnet finde den nogen steder.

Nu har ministeren så fået et brev fra seks gymnasier – Ørestad, Rysensteen, Borupgaard, Rosborg, Skive og Esbjerg – der selv vil have lov til at sortere eleverne og selv vil have lov at bestemme kapaciteten. Rektorerne skriver:

»Markedet skal kunne belønne kundetilfredshed og straffe det modsatte, og retten til at gå konkurs er en nødvendig del af denne styringsteknologi.«

Jeg er meget interesseret i at høre, om ministeren deler denne opfattelse. I første omgang vil jeg ikke høre noget om, hvorvidt man har tænkt sig at lave om eller følge rektorerne, men deler ministeren den opfattelse, at markedet skal kunne belønne kundetilfredshed og straffe det modsatte, og at retten til at gå konkurs er en nødvendig del af denne styringsteknologi?

Kl. 13:11

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det ministeren.

Kl. 13:11

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Selv om budskabet er leveret meget charmerende, vil jeg sige, at jeg selvfølgelig fastholder retten til at svare, nøjagtig som det passer mig på de spørgsmål, der bliver stillet mig i Folketingssalen. Det kan man så lide eller ej. Der er jo ikke et ja/nejsvar på alle spørgsmål i denne sag, for så var det sådan set ret enkelt.

Det, jeg helt grundlæggende kan sige, er, at jeg ikke fører en kursuspolitik i forhold til uddannelsesinstitutionerne i det danske samfund. Målet er faktisk, at vores uddannelsesinstitutioner ikke bare skal overleve, men også udvikle sig positivt og konstruktivt.

Jeg har tre hovedhensyn med den uddannelsespolitik, jeg gerne vil stå for, når det gælder institutionsdækning, herunder gymnasierne.

Det ene er, at vi når 95-procents-målsætningen og 50-procents-målsætningen om, at halvdelen skal have en videregående uddannelse, hvilket jo forudsætter, at vi har mange, der får en ungdomsuddannelse.

Det andet er, at jeg gerne vil tage et vidtstrakt hensyn til elevernes ønsker, for jeg har det sådan, at man godt kan slæbe soen til trugget, men at det ikke får den til at drikke, hvis den ikke bryder sig om det. Derfor er der jo altså et vidtgående hensyn til det enkelte menneske i det danske samfund, også til unge mennesker, der siger, at de har et særligt behov og meget, meget gerne vil et bestemt sted hen at studere, læse eller gå i gymnasiet. Så det er også et hensyn.

Det tredje hensyn, jeg har – og som jeg vil sige er et fuldstændig sagligt hensyn, selv om nogle måtte mene, at det er usagligt, at det ikke er fagligt, og at det ikke er forskningsbaseret vigtigt – er, at vi skal have et Danmark i balance, og det skal være en balance også inden for den enkelte region og endda inden for den enkelte kommune. Det nytter ikke noget, at vi ikke har uddannelsesinstitutioner at tilbyde de elever, de børn, unge og voksne, som bor i tyndtbefolkede områder. Jeg kommer selv fra et af dem.

Der er de tre hovedhensyn, og jeg vil derfor heller ikke kunne imødekomme de seks rektorer. Jeg håber, brevet er afsendt, for jeg har i hvert fald forberedt et svar til de seks rektorer. Det, der er mit håb, er, at jeg kan samle en forligskreds til at lave nogle ændringer i og tilpasning af vores struktur, således at vi 1) ad den vej kommer tættere på 95-procents-målsætningen, 2) lytter til elevernes ønsker og 3) sikrer, at vi har en god institutionel uddannelsesdækning i det danske samfund.

Kl. 13:13

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Nanna Westerby.

Kl. 13:13

Nanna Westerby (SF):

Jeg bad sådan set heller ikke om et ja/nejsvar, så ministeren behøver slet ikke tage sådan på vej. Jeg kan godt forstå, at man skal forholde sig politisk og nuanceret til det her.

Det, jeg sådan set bare bad om, var en politisk tilkendegivelse af, om ministeren er enig eller uenig i det her citat, som jo ligger meget godt i forlængelse af en liberalistisk tilgang til verden – ministeren har jo selv været med til at skrive nogle ret liberalistiske teser om samfundet – for citatet er nemlig, at markedet skal kunne belønne kundetilfredshed og straffe det modsatte, og retten til at gå konkurs er en nødvendig del af denne styringsteknologi. Jeg vil bare gerne have en politisk tilkendegivelse fra ministeren af det citat.

Det, som alle gymnasierektorer i dette land er enige om, er, at optagelsesbekendtgørelsen, som den er i dag, ikke fungerer, fordi den er formuleret for vagt. Det skyldes, dels at gymnasierne har fået mulighed for nu at kapacitetsudvide, dels at man allerede i dag som rektor har mulighed for at sortere eleverne. Jeg vil så høre, om ministeren vil imødekomme rektorerens ønske og være med til at formulere denne optagelsesbekendtgørelse klarere, så vi kan få styr på, om der skal fordeles på det her område, eller om vi skal have en fuldstændig liberal model.

Kl. 13:15

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:15

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Selv om det ikke altid er spændende, er det jo nogle gange den gyldne middelvej, som er løsningen på komplicerede politiske spørgsmål.

Jeg vil derfor sige, at jeg ikke vil udelukke, at man kan lave en vis grad af sortering. Jeg vil omvendt ikke sige, at det er den eneste vej, gymnasierne kan få lov til at vælge at gå. Man kan jo godt forestille sig udkantsgymnasier, som ønsker at tone deres gymnasieuddannelse noget mere end andre for at virke attraktiv, som en lille magnet i dette store virvar af uddannelsesinstitutioner. Der kan det godt være, at de skal have lov at sortere efter interesse. Det kunne også være snedigt, hvis storbygymnasier, f.eks. i hovedstadsområdet, hvor gymnasierne ligger geografisk tæt på hinanden, satte sig sammen og lavede en vis grad af arbejdsdeling, hvorved den ene skole fik tilstrækkeligt mange ind, der gerne ville have græsk eller latin – for det tonede man efter; man valgte det ud fra, at der her tydeligvis var nogle elever, der virkelig havde en interesse for det fagområde – mens man et andet sted tonede mere ud fra at få crème de la crème inden for naturvidenskab.

Jeg tror ikke, det er en god idé, at vi, hver gang vi ser et problem i gymnasiesektoren, peger på ministeren og siger: Vi skal have en central løsning. Det må ske igennem dialog og en fælles forståelse af ...

Kl. 13:16

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja tak! Så er det fru Nanna Westerby.

Kl. 13:16

Nanna Westerby (SF):

Det var vist det, man kalder et rigtig ministersvar, et politikersvar eller i hvert fald et ikke så klart svar.

Problemerne er der jo allerede i dag. Ministeren har jo selv sagt, at de nuværende regler om kapacitetsfastsættelse næppe er langtidsholdbare. Rektorerne efterlyser, at de får nogle lidt klarere signaler. Nu har de fået mulighed for, at et gymnasium selv kan kapacitetsudvide, for op til 50 mio. kr. kan man bare selv bygge til. Det vil sige, at man kan tage elever fra andre gymnasier ind på sin skole og dermed true små udkantsgymnasier. Rektorerne melder selv ind, at der i stigende grad er problemer med, at nogle rektorer sorterer elever og selv bestemmer, hvilke elever de vil have ind. De tager alle de gode elever og dem med de høje snit ind på deres skoler og overlader resten til de andre gymnasier. Så vi får mere og mere A- og B-skoler.

Så problemerne er der jo allerede i dag, og det siger rektorerne også. Vil ministeren være med til at gøre noget ved de her problemer? Vil ministeren komme med en klar tilkendegivelse af, at det her altså ikke bare skal være en total liberalistisk markedsmodel, men at der skal være lidt mere styr på, hvor i landet vi har uddannelsesudbud, så hele Danmark er sikret, og så vi sikrer, at hele Danmark hænger sammen?

Kl. 13:17

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det ministeren.

Kl. 13:17

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Nu synes jeg, vi lader udkantsgymnasiediskussionen ligge, for der er der brug for en helt særlig beskyttelse i forhold til institutionerne.

Hvis man med hensyn til storbyproblematikken siger, at der er nogle gymnasier, der sorterer og tager alle de bedste, og så er der kun restgruppen og de elendige tilbage til de andre – det er ligesom det billede, som ordføreren forsøger at tegne – så vil jeg sige, ja,

men man kunne så også vende den om og sige, at det gymnasium, som ikke virker som en magnet på de unge, kunne måske gøre sig ekstra umage. For grundvilkårene er jo ens for de forskellige store gymnasier, der ligger i hovedstaden, i Århus eller i Aalborg. De er nøjagtig ens, og man kunne derfor også godt skelne til, hvad det er, der skal til, for at unge mennesker har lyst til at gå der.

Vi når simpelt hen ikke 95-procents målsætningen, hvis vi siger: Øv, der er nogle gymnasier, der ikke bliver søgt, fordi de er rigtig ringe, så nu er de så ringe, at vi er nødt til at tvinge eleverne derhen. Svaret kunne måske også være at spørge: Hvad gør de gymnasier, som virker som magneter, og hvad kan vi lære deraf?

Jeg mener fortsat, at løsningen ikke altid er central styring, men jeg er selvfølgelig undervejs med en ny bekendtgørelse, for det, vi har i dag, er ikke langsigtet.

Kl. 13:18

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til fru Nanna Westerby. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Den næste spørger er hr. Morten Østergaard.

Kl. 13:18

Spm. nr. US 118**Morten Østergaard** (RV):

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at tage fat der, hvor ministeren slap, nemlig at svaret ikke altid er central styring. Det synes jeg sådan set er et godt udgangspunkt for en diskussion om regeringens uddannelsespolitik.

I den her uge er det jo kommet frem, at hver tredje elev ikke får det antal timer, som man skal have som minimum efter loven. Det tyder på, at der er problemer med at få ressourcerne til at slå til, at der er problemer med at få prioriteringen på skolerne rundtomkring til at være til gavn for børnene, måske fordi man har travlt med nogle af de mere centrale centralistiske tiltag, som er kommet fra regeringens side.

Jeg kigger her i dag på den rundspørge til 526 skoleledere, som Politiken har lavet, og hvor man altså kan konstatere, at 47 pct. er meget uenige i, at de nationale test er et velegnet redskab til at styrke elevernes kundskaber, 58 pct. mener, at de nationale test vil fortælle dem det samme, som lærerne i forvejen ved, og 65 pct. mener, at ressourcerne, der bruges på skolerne til nationale test, vil være bedre anvendt på andre områder. Det er altså en massiv kritik fra nogle af dem, der er allertættest på den daglige prioritering i folkeskolen.

Derfor er mit spørgsmål til ministeren: Kunne en del af årsagen til, at eleverne ikke får den undervisning, de er berettiget til, ikke være, at man har travlt med at leve op til de centralistiske krav, herunder nationale test, som bestemt trækker tænder ud mange steder, fordi man jo altså har meget bøvvl med at få taget dem i anvendelse? Kunne en del af årsagen ikke være, som et enkelt eksempel, at der bliver stjålet ressourcer til forskellige nationale tiltag, centralistiske tiltag, kvalitetsrapporter, og hvad har vi, i stedet for at man prioriterer ressourcerne til det, der egentlig virker, nemlig at lærerne står over for eleverne i klasselokalet og bedriver undervisning?

Kl. 13:20

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:20

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Næh, det kan faktisk ikke være tilfældet. Og det er sådan set det svar, jeg har lyst til at give, men jeg vil godt uddybe det lidt.

Altså, når man har en national test, som tager ca. en time – ikke engang 45 minutter – om året i undervisningen, så synes jeg, at det er meget vanskeligt at sige, at det så er den time, der gør, at man i

Københavns Kommune angiveligt er oppe imod, at en hel dag om ugen bliver aflyst. Det er altså helt ude af proportioner, og det kan hr. Morten Østergaard jo også godt se. Pointen er nok næppe heller, at det kun er den nationale test, det er sådan helt gennemgående, at vi stiller nogle krav.

Men jeg vil sige, at jeg faktisk synes, at det ville være rigtig godt, hvis vi arbejdede videre i den retning, som hedder, at vi vil sætte nogle klare mål for, hvad vi i Folketinget og vi som regering ønsker at man skal nå i folkeskolen, men give større lokal frihed. Det kræver så også, at man spiller med på det.

Det er også derfor, at jeg gerne vil sige ret klart, at jeg altså er lidt ude med riven nu i forhold til kommunerne. Jeg har stået her i forskellige sammenhænge, også i samråd og andet, og skullet forklare, hvorfor man ikke efteruddanner lærerne, hvorfor der ikke er seksualundervisning i skolen, hvorfor de ikke er gode nok i hjemkundskab, hvorfor der ikke er timer nok, hvorfor man aflyser timer, hvorfor man ikke udbyder de timer, man skal. Hver gang er svaret, at der ikke er penge nok.

Jeg må bare sige, at vi har nogle aftaler med kommunerne, der betyder, at de har sagt god for, at de kan leve op til lovgivningen inden for de rammer, der er afsat. Så kan man sige, om det er meget eller lidt eller for lidt eller for meget, men det er en aftale. Så nytter det bare ikke noget, at man ikke vil løse opgaven, når det drejer sig om hele det centrale kerneområde, som folkeskolen er, hele fundamentet for vores fælles fremtid. Derfor er jeg altså i færd med at tage lidt stærkere værktøjer i brug. Jeg håber virkelig, at Folketinget vil bakke op om, at grundlæggende er det en god idé, at kommuner og borgere i det her samfund vil følge den lovgivning, vi vedtager her, ellers er der sådan set ingen grund til, at vi bruger tiden herinde.

Kl. 13:22

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Morten Østergaard.

Kl. 13:22

Morten Østergaard (RV):

Det kan jeg ikke være uenig i. Men derfor skal man jo også forholde sig til, hvad det er for en lovgivning, man vedtager, og om den stjæler tid og ressourcer fra det, der egentlig er kerneopgaven.

Derfor synes jeg, at vi fortjener en reaktion fra ministeren, når vi i dag kan læse om skoleledere, der siger, at det her ikke er noget pædagogisk projekt, fordi de ikke får noget at vide, som de ikke vidste i forvejen; at pengene kunne være brugt bedre; og at det ikke er velegnet til at styrke elevernes kundskaber.

Det er altså en så grundlæggende kritik af et centralistisk tiltag, der er investeret millioner af kroner i. Der er det bare: Er vi ikke enige om, at hver krone, der nu er spildt på de her nationale test, som ikke vil tilføre noget nyt, kunne have været anvendt på undervisning, der ville have været til gavn og glæde for de elever, der ville have fået den undervisning, inklusive den undervisning, de er berettiget til?

Kl. 13:22

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så det ministeren.

Kl. 13:22

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Jeg kan godt forstå, at med den måde, som hr. Morten Østergaard stiller det op på, skulle man ikke have gjort det. Hr. Morten Østergaard og hans parti kan simpelt hen ikke lide de nationale test og synes, at det er et overflødigt værktøj. Der har vi i regeringen en anden opfattelse. Jeg mener, at det er et nyttigt værktøj.

Jeg insisterer altså også på, og det er også derfor, at jeg er rimelig klar i mælet i artiklen, at man begynder at forholde sig til, at det er et

værktøj, der er kommet for blive. Jeg vil gerne kvalificere det, for så vidt der er indholdsmæssige problemer i testene. Det ser bare ikke ud til at være billedet.

Det, som jeg tror helt grundlæggende generer, er, at vi fra nationalt hold har sagt, at vi gerne vil ind og følge elevernes udvikling på den enkelte skole. Men det står jeg altså for. Jeg står for en politik, der hedder, at når vi afsætter så mange ressourcer i det danske samfund til at løse den allervigtigste opgave, nemlig at give skoleeleverne en ordentlig læring og en ordentlig uddannelse, fordi det er fremtidens velstand, der ligger der, så skal der også være progression i læringen, så skal der ske noget, så skal vi op og kunne måle os med de bedste i verden. For ellers er der måske i dag råd til at betale for de folkeskoleelever, der går i skolen i dag, men ikke for de folkeskoleelever, der går der om 10 år.

Derfor fastholder jeg, at det er godt at måle, om der er progression i elevernes uddannelse, og samtidig give større lokal frihed.

Kl. 13:24

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Morten Østergaard.

Kl. 13:24

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, det her fuldstændig illustrerer, at det er et politisk og ikke et pædagogisk projekt med de her nationale test. Der var jo ikke et eneste af ministerens argumenter, der handlede om, at børnene skal have noget mere læring ud af det. Det hele handlede om overvågning, monitorering og internationale sammenligninger.

Det, der for Det Radikale Venstre er helt klart, er, at vi er på linje med det store flertal af skoleledere, som jo altså er dem, der er tættest på, som leder og fordeler arbejdet ude på folkeskolerne, og som er en slags hverdagens eksperter, når de siger, at ressourcerne kunne være anvendt bedre, at de ikke får noget at vide, som de ikke vidste i forvejen, og at det ikke er velegnet til at styrke elevernes kundskaber.

Der er spørgsmålet: Er det ikke klogere, at vi prioriterer vores energi og ressourcer til at gøre noget, der rent faktisk er til gavn for eleverne, og giver lærerne nogle ekstra redskaber, og at vi bruger pengene på undervisning i stedet for centralistiske tiltag, som alene tjener den almindelige lyst til at overvåge alt, hvad der foregår i vores samfund?

Kl. 13:24

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:24

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Det er sådan set ikke drevet af lyst. Det er drevet af behov. Det kan godt være, at hr. Morten Østergaard ikke bryder sig om min uddannelsespolitik – det er sådan set fair nok, når vi tilhører forskellige partier – men situationen er den, at hvis vi går ind og ser på, hvad der sker i virkeligheden, er der bare for få, der kommer videre i ungdomsuddannelsessystemet. Der er også for mange eksempler på, at modtagerinstitutionerne kan fortælle om, at de oplever at få elever, der har utilstrækkelige faglige kvalifikationer med sig. Det er vi nødt til at få gjort kål på.

Men jeg er godt klar over, at vi simpelt hen ikke har den samme opfattelse i regeringen og i Det Radikale Venstre i det her spørgsmål. Jeg hørte f.eks. hr. Morten Østergaards kollega, fru Marianne Jelved, under et åbent samråd sige, at det ikke er vigtigt, om en elev kan læse i 2. klasse eller 3. klasse eller først i 4. klasse. Det er jeg bare fuldstændig uenig i.

For regeringen er det helt afgørende, at man tidligt i skoleforløbet har nogle grundlæggende færdigheder på plads, fordi det er forud-

sætningen for yderligere læring. Vi kan ikke klare os i den internationale konkurrence ved at gå rundt og synes, at hvis bare lærerne ligesom ikke bliver overvåget eller kigget i kortene, og hvis vi bare lader skolerne gøre nøjagtigt, hvad de vil, er alt fryd og gammen. Fortiden har bevist, at det ikke er godt nok.

Kl. 13:26

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til hr. Morten Østergaard. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Vi hopper lige en tak ned i listen til fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 13:26

Spm. nr. US 119

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Tak. Det er jo sådan, at UNI•C, som monitorerer området for timer i folkeskolen, har oplyst, at en tredjedel af landets folkeskoler i en eller flere fagblokke ligger under det planlagte minimumstimetal. Og vi er jo, som ministeren også sagde for lidt siden, fuldstændig enige om, at det er imod folkeskoleloven, som selvfølgelig skal overholdes.

Dertil er kommet et nyt problem, og det er, at rigtig mange kommuner aflyser timer, som er planlagt. Fra 6. klasse og op er det fuldt legalt at aflyse timer og sende børnene hjem. Det er ret ubehageligt, at det fungerer på den måde, for det viser sig, at kommunernes spareproblem bliver løst på den mest uhensigtsmæssige måde. Når vi så taler om de nationale test og folkeskolens afgangsprøve, er det jo ret interessant, at både de nationale test og folkeskolens afgangsprøve er planlagt efter, at man har haft ikke minimumstimetallet, men det vejledende timetal i folkeskolen. Så det betyder altså, at det, når man laver de nationale test, og når man laver afgangsprøverne i folkeskolen, faktisk ikke kan forventes, at børnene kan leve op til det, prøven er udarbejdet efter, fordi rigtig mange børn simpelt hen ikke har haft det antal timer, de skal have ifølge loven. Og det har de ikke på grund af den kommunale økonomi, som har betydet mange aflysnings-

Hvordan stiller ministeren sig til alle de her aflyste timer? Hvad kan vi gøre for at forhindre, at kommunerne aflyser timer? Hvad kan vi gøre for den kommunale økonomi? Hvad kan vi gøre lovgivningsmæssigt, så det ikke længere er tilladt at sende børn hjem, selv om de går i 6.-9. klasse? Og hvordan i alverden har ministeren tænkt sig, at offentliggørelse af de nationale test skulle have nogen som helst effekt, når der er op til 9 lektioners forskel på børnenes undervisning fra kommune til kommune?

Kl. 13:28

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:28

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Tak. I modsætning til spørgeren er jeg forpligtet til at tale sandt her. Og det, der er situationen, er, at kommunerne ikke er presset til at spare på folkeskolen i 2010, altså dags dato, eftersom den kommunale økonomi, der er tilvejebragt for 2010, er større end nogen sinde. Der forelå en klar aftale, hvor KL, altså Kommunernes Landsforening – man må sige, de er ret troværdige i den her sammenhæng – gav deres stempel på, at den økonomi, der var tilvejebragt for 2010, var tilstrækkelig til, at man kunne løse de lovpligtige opgaver. Det er ligesom det, aftalen går ud på.

Så lad mig lige slå en tyk pæl igennem den myte om, at de her problemer opstår, fordi man mangler økonomi. Det er simpelt hen vrøvl. For så ville det jo betyde, at alle kommuner havde det her problem. Men der er faktisk rigtig mange kommuner, heldigvis flertal-

let, der godt kan finde ud af at leve op til lovgivningen i forhold til folkeskolen.

Så når det er slået fast, vil jeg sige, at jeg er glad for, at fru Pernille Vigsø Bagge står fast på, at Folketingets lovgivning skal overholdes. Der grines, og det kunne jeg faktisk også finde på. Men det er jo absurd, at vi skal have en diskussion om, hvorvidt man skal leve op til noget så grundlæggende som det antal timer, et barn skal have for at komme igennem sin skolegang. Derfor vil jeg tillade mig at rette blikket mod det sted, det hører hjemme. Vi har en decentral folkeskole, og det er vi lykkelige for i regeringen, vi synes, det er super godt at have en decentral folkeskole, men så må man tage ansvaret på sig, og derfor går jeg simpelt hen i dialog med Kommunernes Landsforening. Jeg har møde med dem den 10. maj, og så står det bare øverst på dagsordenen, hvad man gør konkret, i forhold til at der er kommuner, der ikke overholder lovgivningen.

Så har jeg et kontrolsystem, et tilsynssystem, nemlig Skolestyrelsen, som er i dialog med kommunerne og prøver at udrede, hvordan vi kan kompensere, og vi har en statsforvaltning, der i sidste ende kan gribe ind. Men det korte af det lange er, at det er svært at forklare borgerne, hvorfor de skal overholde lovgivningen, når ikke engang de offentlige myndigheder gør det.

Så held og lykke til kommunerne med at leve op til dansk lovgivning.

Kl. 13:30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 13:30

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Tak. Lad os lige gøre klart, at ifølge lovgivningen skal kommunerne planlægge med minimumstimetallet i forhold til folkeskolen, men kommunerne har tilladelse til at aflyse timer for 6.-9. klasse, i det omfang de ikke kan finde vikarer eller andet. Det er det, kommunerne i stort, stort omfang gør, selv om de har planlagt med minimumstimetallene og følger lovgivningen, og det er det helt store problem. Det er især et stort problem, i forbindelse med at man går op til folkeskolens afgangsprøve efter 9. klasse, fordi prøven er lavet efter, at man har haft det vejledende timetal – ikke minimumstimetallet, men det vejledende timetal – i de fag, man skal op i. Og det ligger altså 10 pct. højere end minimumstimetallet.

Ikke nok med det, men de nationale test er også udarbejdet efter, at man har haft det vejledende timetal. Hvordan vil ministeren sikre, at de nationale test, der skal offentliggøres, overhovedet kan offentliggøres, når eleverne ikke har haft de timer, der ligger til grund for testens udformning?

Kl. 13:31

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det ministeren.

Kl. 13:31

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Det vil jeg gøre ved at sørge for, at kommunerne lever op til deres ansvar, og at den enkelte skole udbyder den undervisning, den er blevet pålagt qua lovgivningen. At aflyse timer kan ske i nødstilfælde, men når man hører fra Københavns Kommune – og det er jo egentlig ubegribeligt, at man kan blive ved med at have den samme farve styre her – at hver femte dag simpelt hen er helt aflyst og der så er lidt mangelfuld eller lemfældig vikardækning, er der da noget rivravruskende galt med ledelsen, ikke bare på den enkelte skole, men også i kommunen, som ikke går ind og siger helt konstruktivt og aktivt: Det vil vi da ikke se på.

Altså, hvis der var en privat virksomhed, hvor der var et fravær på 20 pct., kan det godt være, at man ligesom ville vågne op og sige:

Er der noget, vi gør helt galt her? Er vores medarbejderes trivsel tilstrækkelig god? Kan vi sætte ind med en ekstern konsulent, der kan gå ind på skolen og se på, om de medarbejdere har nogle arbejdsvilkår, som er i orden? For det, der sker ved meget højt fravær, er, at alle slides ned, fordi de, der så møder op, også bliver slidt ned.

Der er mange gode eksempler, der er noget, der hedder Brovst-modellen, som går ud på, at man som på social- og sundhedsområdet går ind og laver en fast vikardækning, så man kan aflaste den enkelte lærer, så man ikke får det høje fravær.

Kl. 13:32

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 13:32

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det er altid dejligt med farver, men det var et flertal af kommuner med Venstreborgmestre, der ikke levede op til minimumstimetallet i opgørelsen fra UNI-C, hvis vi endelig skal have den kamp ind. Men det synes jeg ikke vi skal.

Jeg synes, vi skal have en snak om, hvorfor ministeren ikke svarer på spørgsmålet om offentliggørelsen af de nationale test, hvor børnene altså ikke har haft det antal timer, der kræves, for at de kan testes i nogle test, der er udformet efter, at de altså har haft det vejledende timetal og ikke minimumstimetallet og ikke har haft en masse aflyste timer.

Hvordan kan man overhovedet diskutere at offentliggøre test, der sker på et helt fejlagtigt grundlag, fordi så mange børn ikke har haft de timer, som ligger til grund for testene?

Kl. 13:32

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:32

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Altså, nu går SF meget langt her. Skal jeg som minister svare, at jeg ikke ønsker at gennemføre min politik, fordi det, erfaringen viser, er, at uanset hvad vi vælger at gøre i Folketinget, sker det ikke i virkeligheden? Det er da at vende tingene fuldkommen på hovedet. Løsningen er da ikke, at jeg siger: Nå, det var godt nok ærgerligt. Kommunerne vil ikke udbyde de ting, vi har besluttet i Folketinget, selv om de har fået pengene til det, og som en naturlig konsekvens heraf må jeg selvfølgelig droppe den uddannelsespolitik, som jeg står for som minister.

Nej, det er jo ikke løsningen. Løsningen er, at børnene skal have det antal timer, som vi har besluttet i Folketinget. Løsningen er, at vi sikrer, at der er den læring, som et barn har brug for. Det er den langsigtede løsning, men også den kortsigtede løsning, for jeg agter at tage den her diskussion op nu, også sådan for alvor. Vi har til efteråret et fuldstændig klart billede af, hvad der foregår derude, og hvis det ikke er løst inden da, bliver det løst.

Kl. 13:33

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til fru Pernille Vigsø Bagge. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Så giver jeg ordet til hr. Karsten Hønge.

Kl. 13:34

Spm. nr. US 120

Karsten Hønge (SF):

Venstre prøver jo i de her dage at rette op på sit meget berettiget dårlige omdømme i det, vi ellers kalder Udkantsdanmark. Og det, man kan se i forbindelse med Udkantsdanmark, er, at det er der, hvor vi

kan finde den dårligste beskæftigelse og det noget ringere uddannelsesniveau, og at det især er ufaglærte mænd, der har svært.

Når man argumenterer for, hvorfor man skal have et vidt forgretnet geografisk net af gymnasier, siger man, at det er, fordi det jo er godt at have et gymnasium tæt på, fordi det vil øge uddannelsesfrekvensen. Men når man kigger på erhvervsskolerne, vil man jo se, at der er et meget ringere net af erhvervsskoler, selv om erhvervsskolerne jo uanset undtagelser må siges at appellere til unge, der ikke er helt så uddannelsesmotiverede som dem, der går på gymnasiet.

Så det, vi må sige, er, at når der er færre erhvervsskoler og vi har en lavere uddannelsesfrekvens i det, vi kalder Udkantsdanmark, har man dermed også skabt nogle større barrierer for, at netop de her unge kan få en uddannelse.

Man kan også se, at de produktionsskoler, der er, jo har en større geografisk spredning, men ofte ikke har den specialisering og de tilbud, som unge efterspørger. Hvad gør regeringen ved det?

Kl. 13:35

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:35

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Tak. Jeg synes, det er en god diskussion, for det er faktisk noget, vi har meget opmærksomhed omkring i regeringen, men det er også min erfaring, at vi faktisk har haft det i forligskredsen, som vi i fællesskab har indgået i på forskellige områder og sådan noget.

Men der er i sagens natur færre erhvervsskoler, fordi vi i erhvervsskolesektoren, særlig på det tekniske område, har mange små fag. Jeg kan bare lige nævne sådan noget som skorstensfejerfaget. Altså, der bliver bare ikke uddannet så mange skorstensfejere, som der bliver uddannet studenter fra det almene gymnasium. Så det har en naturlig forklaring.

Men jeg tror ikke, at løsningen ligger i, at vi nu siger, at erhvervsskolerne så skal spredes nøjagtig lige så meget som de andre, for vi vil også have en volumen, som gør, at det er attraktivt at komme derhen sådan rent socialt for den enkelte elev, men også en volumen, der sikrer, at det er økonomisk ansvarligt at uddanne de unge.

Jeg tror, at løsningen meget ligger i, at man på tværs af uddannelsessektorerne samles på campus, måske får udlagt undervisning fra en erhvervsskole til en fysisk placering i en anden uddannelsessektor – det kunne så være det almene gymnasium – altså at vi i det hele taget holder fokus på, at selv om det er forskellige sektorer og vi har forskellig lovgivning for dem, er de en del af det billede, som den unge møder i forhold til at tilvælge ungdomsuddannelse.

Så vil jeg gerne pege på tre ting, som i sig selv også ville medvirke til, at det her problem blev mindre. Det er hele forslaget om 10. klasse, om produktionsskolernes indsats i forhold til at komme i erhvervsuddannelse; det er meget vigtigt. Det andet er et vejledningsforslag, som betyder, at kommunerne ikke bare må slippe de unge; de skal hjælpe dem i gang med noget. Der er lagt en mulighed for et helårsforløb ind, hvis man ikke er parat til at komme i uddannelse, det gælder jo også det at være parat til at tage de 20 km til uddannelsen. Og så er der også det tredje, og det er, at vi jo i hele vores uddannelsespolitik tilrettelægger efter, at der er et samarbejde mellem UU'erne og erhvervsskolerne, så vi har en sikker rådgivning af den unge.

Kl. 13:37

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Karsten Hønge.

Kl. 13:37

Karsten Hønge (SF):

Vi må have skærpet opmærksomhed om det her, netop nu hvor vi oplever en højere arbejdsløshed og har ikke mindre end 8.000 gode lyslevende eksempler derude på, at vi skal tage os af det her, nemlig den række af unge, der står og mangler en praktikplads.

Jeg hører ministeren have nogle tanker om det. Hvordan skal de materialisere sig sådan mere konkret? Jeg synes jo, det lyder spændende, at man kan forestille sig erhvervsskolerne udlægge, som jeg forstod det, en form for filialer sammen med andre uddannelses tilbud, der kunne være på en skole. Og det kunne egentlig være godt, men hvad er det, der skulle få erhvervsskolerne til det? Tænker ministeren her på nogle særlige geografiske eller sociale taxametre, man kan lægge ind for at motivere skolerne til at gøre det?

Kan man forestille sig, at man gør andre ting for at motivere kommunerne, henholdsvis erhvervsskolerne, til at lave de her mere decentrale tilbud? For jeg er selvfølgelig opmærksom på, at når erhvervsskolerne udbyder 109 forskellige uddannelser, er det ikke alle, der kan være repræsenteret i alle de små købstæder. Men man kan lave introforløb, man kan lave sammenkoblingsforløb. Så hvad er de mere konkrete tanker om det?

Kl. 13:38

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:38

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Jeg siger det bl.a. på baggrund af, at det er min erfaring fra nogle møder, jeg har haft med erhvervsskolerne, at de faktisk er interesserede i at gå ind og også løfte den her opgave. Men det er også klart, at det kan være meget dyrt at henlægge en uddannelsesretning eller en del af dens arbejde til et andet fysisk sted, og den dialog og den debat vil jeg selvfølgelig gerne have i den forligskreds, der er for området; det er så globaliseringsforligskredsen. Det er ikke for at holde nogen ude, men det er en konstatering. Men jeg mener faktisk, at der er grobund for, at vi kan gå videre ad den vej.

Så vil jeg også understrege, at det, man kunne have frygtet, nemlig at krisen ville have ført til mismod blandt de unge og til, at de ikke i så høj grad ville gå i gang med uddannelse, heldigvis er gjort til skamme. Hvis man ser på optagelsestallene for 2009 i forhold til erhvervsskolesektoren, er der flere, der har søgt ind, og det samme gælder i forhold til gymnasierne.

Så de unge vil i den her økonomiske krisesituation faktisk gerne tilvælge uddannelse. Så har jeg sammen med alle i Folketinget en forpligtelse til, at vi arbejder så konstruktivt som overhovedet muligt for at tilvejebringe nye praktikpladser, hvilket vi har en aftale om i globaliseringskredsen – nemlig om, at vi skaber 5.000 i 2010 og også 5.000 i 2011.

Kl. 13:39

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Karsten Hønge.

Kl. 13:39

Karsten Hønge (SF):

Jeg forstår også godt de gode og positive tanker omkring det, men hvad betyder det konkret? En ting er ministerens venlige tanker om, at erhvervsskolerne skulle gøre det her, men betyder det så et tilsagn om, at man her vil bevilge ekstra penge til de erhvervsskoler, som skal påtage sig den her forpligtelse med at sørge for en større geografisk spredning? Og betyder det i øvrigt også en særlig indsats for at skaffe praktikpladser i de områder, hvor vi jo kan se, at uddannelsesfrekvensen er lavere, nemlig i det, vi kalder Udkantsdanmark?

På samme måde kunne man jo om produktionsskolerne, som lægger sig lidt op ad alt det med vejledning i, hvordan man ender i en egentlig uddannelse, sige, at der er meget forskel på dem, og at der jo ikke nødvendigvis er det tilbud, som retter sig til den unge, som har lyst til måske at starte på en produktionsskole – typisk nemlig i udkantsområderne, hvor tilbuddene er tyndere. Hvilke ting kunne ministeren forestille sig at man her kunne gå ind og understøtte, for at unge starter gennem produktionsskolerne? Jeg tænker eksempelvis på at knytte nogle botilbud op omkring de produktionsskoler, som har med de unge at gøre, som også er udsatte på anden vis, end hvad angår uddannelse.

Kl. 13:40

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:40

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Tak. Jeg er jo rigtig glad for, at det, vi egentlig har gjort med hensyn til produktionsskolerne, virkelig har givet en mulighed for, at kommunerne også kan bruge dem meget aktivt som tilbud. Altså, man laver jo statsrefusion nu i modsætning til tidligere, og det gør, at kommunen ikke bærer den samme belastning i forbindelse med at sige til et ungt menneske: Her er et godt tilbud til dig. Men jeg forstår selvfølgelig godt pointen med, at man måske kunne have et produktions-skoletilbud, der lå 50 km væk, der matchede bedre.

Jeg vil blot sige, at hvis man skal overkomme den geografiske afstand, tror jeg også, at der er god basis for, at man kan overkomme den barriere, der ligger i, at man ikke er uddannelsesparat i forhold til en erhvervsuddannelse. Hvis vi så får det unge menneske ind i en erhvervsuddannelse, der så måske ligger tættere på, og der tilbyder den unge dette ekstra 40 ugers påbygningsforløb, som der er en mulighed for i grundløbet for de unge, så er de blevet parate til at tage en uddannelse.

Men jeg vil bestemt ikke afvise problemstillingen, for jeg er meget optaget af, at alle unge får en uddannelse. Jeg mener blot, at vi har bevæget os meget langt ad den rigtige vej, og derfor er der ikke noget sådan at rette op på med hensyn til regeringens image, og Venstre har ikke noget at rette op på. Vi er nemlig kommet utrolig langt med hensyn til at understøtte unges tilvalg af uddannelse og ikke det modsatte.

Kl. 13:41

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hermed siger vi også tak til hr. Karsten Hønge, og spørgsmålet er sluttet.

Den sidste spørger i denne runde er fru Yildiz Akdogan.

Kl. 13:41

Spm. nr. US 121**Yildiz Akdogan (S):**

Tak for det. Jeg vil gerne stille undervisningsministeren et spørgsmål om it-kompetencer i folkeskolen. Det er sådan, at Højhastighedskomiteen er kommet med en række konkrete forslag til, hvordan vi kan forberede Danmark på de fremtidige udfordringer, hvordan vi kan geare vores kompetencer på området. Jeg vil egentlig høre: Har undervisningsministeren læst komiteens anbefalinger, og har ministeren en konkret handlingsplan for, hvordan hun vil imødekomme nogle af de punkter, som man efterspørger fra Højhastighedskomiteens side, vedrørende alt fra pædagogik og integrering af it i undervisningen til undervisning på bl.a. lærerseminariet og ikke mindst generel tilgængelighed på skolerne lige fra internetadgang til måske også computermuligheder? Har ministeren nogen konkrete bud på

det, og hvordan ser ministeren på nogle af de forslag, som komiteen kommer med?

Kl. 13:45

Kl. 13:42

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det undervisningsministeren.

Kl. 13:42

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Tak. Jeg må sige, at hvis man ser på vores udnyttelse af it generelt i det danske samfund, ser det rigtig godt ud. Altså, vi ligger i front, og vi er et velfungerende it-samfund, som faktisk i sjældnen grad har forstået at udnytte det potentiale, der ligger på området. Men når jeg så ser på den sektor, som jeg har hovedansvaret for, vil jeg sige, at vi faktisk kunne nå meget, meget længere, og derfor er vi også i færd med at vurdere de konkrete anbefalinger og initiativer, der ligger. Men jeg kan ikke lægge mig fast på noget, og jeg kan heller ikke sige, nøjagtig hvilke jeg vælger, fordi jeg simpelt hen ikke er afklaret om det endnu.

Men jeg vil sige, at der ville ligge nogle enorme muligheder i, at man f.eks. brugte it helt generelt og mere systematisk i forbindelse med retning af opgaver; at man brugte it i en klasse i forbindelse med matematikopgaver – de her matematikopgaver forekommer jo faktisk stadig, selv om meget af den slags er afløst af noget andet – sådan at man, når man havde gennemført dem, så havde et program, der lige rettede dem. Det ville frigøre enorme ressourcer hos læreren.

Der er også mange eksempler på det inden for specialundervisningsområdet, som vi jo ved er presset af en meget voldsom opdrift i udgifterne i øjeblikket. Hvis man f.eks. har en sundhedsmedarbejder, der skal lave nogle øvelser med en gruppe med specielle handicap, er man nået langt, hvis det kan gøres virtuelt. Viden når hurtigere ud til slutbrugeren, den enkelte borger, ved at man bruger det virtuelle instrument, men vi får også en langt bedre ressourceudnyttelse af den person med den store kompetence.

Jeg mener, at vi kan gå meget længere ad den vej, og derfor tør jeg godt bebude, selv om jeg ikke kan være mere konkret end det, at der vil blive taget hånd om, at det tema vil køre fortløbende, uden at jeg vil foregribe, hvad der ellers skal ske på området. Det ville jeg være ked af at gøre i dag, da vi ikke er fuldstændig klar. Men vi vil arbejde videre på det i Undervisningsministeriet i samarbejde med institutionerne. Tak.

Kl. 13:44

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Yildiz Akdogan.

Kl. 13:44

Yildiz Akdogan (S):

Jeg synes, det er fair, at ministeren siger, at hun ikke er helt afklaret i forhold til it-kompetencerne. Men nu er det sådan, at ministerens forgænger faktisk var begyndt at fatte interesse for det her område, ikke mindst fordi han kunne se, at det var ret relevant. Hvis vi skal have Danmark med, hvis vi skal gøre Danmark til en nation og forberede Danmark til de udfordringer med, at det er på vores viden, vi skal konkurrere, så er det også vigtigt, at vi starter helt nede på det første led i fødekæden, nemlig det råstof, som vores børn jo er.

En af de ting, som den tidligere undervisningsminister sagde, var bl.a., at han ville kigge nærmere på mulighederne for at få gratis computere på skolerne. Det vil jeg høre hvad den nuværende undervisningsministers kommentar er til. Synes hun også, at det er o.k., at der kommer gratis pc'er til folkeskolen og andre steder? Og hvad med trådløst netværk på skolerne? Det er et ganske konkret forslag. Er det noget, ministeren kunne tænke sig at prøve at arbejde ambitiøst hen imod?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:45

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Altså, der er jo aldrig grænser for det positive i det, der foregår i salen. Det er jo sjældent, at vi mødes hernede i Folketingssalen og foreslår noget, der vil være decideret ondt over for befolkningen. Ikke engang vores værste modstandere kan som udgangspunkt finde på den slags. Men jeg vil blot sige, at der jo også er grænser for, hvor langt jeg kan gå, hvad angår løfterne med at tilvejebringe flere ressourcer. Det, jeg synes ville være elegant og lidt nytænkende, ville være, at vi qua anvendelsen af it frigjorde ressourcer til anskaffelse af it.

Man kan faktisk godt forestille sig, at der bliver lavet en analyse og et projekt inden for den enkelte del af uddannelsessektoren, og at der bliver sagt: Vi kan gøre de og de ting, som frigør så og så mange hundrede millioner; dem vil vi så til gengæld godt bruge, helt eller delvis, til at igangsætte det, der gør, at vi hele tiden kan komme længere op ad trappen i it-samfundet. Det synes jeg er en overvejelse værd, men jeg har ikke i disse krisetider den samme evne til at anvise merudgifter, som spørgeren og spørgerens parti har.

Kl. 13:46

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Yildiz Akdogan.

Kl. 13:46

Yildiz Akdogan (S):

Jamen jeg beder ikke om en merudgift. Jeg gentager bare den vision, som den tidligere undervisningsminister havde, om netop at skaffe gratis computere til folkeskolen. Det sagde han faktisk. Jeg ville egentlig bare høre, hvad den nuværende undervisningsminister siger til det, om hun er enig i det eller ej, og om hun har tænkt sig at indfri det løfte, der blev givet af hendes forgænger. Det er et ganske enkelt spørgsmål, som kan besvares med ja eller nej.

Jeg vil egentlig også prøve at spørge ministeren om noget andet. Én ting er folkeskolen, noget andet er de mennesker, der underviser vores børn, nemlig lærerne. Det er sådan, at it endnu ikke er en integreret del af undervisningsforløbet på seminarierne. Undervisningsministeren er jo også ansvarlig for den del af området. Så jeg vil høre, om det er et område, som undervisningsministeren kunne vise lidt interesse for, og om hun har lyst til at prøve at se, om noget kan løftes. Det, jeg egentlig lidt savner at høre, er, om ministeren har en vision på det her område om it i folkeskolen og it generelt på uddannelsesinstitutionerne. Har ministeren en vision om det? Det vil jeg gerne høre.

Kl. 13:47

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:47

Undervisningsministeren (Tina Nedergaard):

Det mener jeg at jeg har. Man kan så spørge: Hvad går den så ud på, og må vi ikke høre om den? Men jeg vil sige det på følgende måde: Jeg mener, at der er så ufattelig meget at hente ved en konstruktiv, aktiv, dynamisk og moderne anvendelse af it i hele vores uddannelsessektor. Helt ned fra børnehaven, som jo så ikke er en del af uddannelsessektoren, og hele vejen op igennem systemet vil vi kunne hente utrolig meget ved at bruge det seneste, nyeste og mest moderne. Det er helt klart. Det er simpelt hen kun økonomien, der sætter

nogle begrænsninger her, men det gør den så også. Det synes jeg også at man er nødt til at erkende.

Jeg kan jo ikke stå her og give løfter. Det er muligt, at andre har kunnet, men jeg kan bare ikke, fordi tingene er anderledes i dag. Vi er midt i en økonomisk krise. Der er en bombe under den samlede økonomi i det danske samfund. Men det, der er helt afgørende for mig, er, at de mange, mange muligheder og de mange, mange ressourcer, der ligger i it og i de computere, vi trods alt også har fremskaffet i de danske skoler og i uddannelsessystemet generelt, bliver brugt optimalt. Det mener jeg ikke at de gør i dag. Der kan vi nå meget længere inden for de nuværende rammer. Så kan man jo overveje en finansieringsmodel, som vi tidligere har brugt i denne regeringstid, nemlig fifty-fifty-modellen. Vi kom med halvdelen, og så kom kommunerne med resten.

Kl. 13:49

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hermed er spørgsmålet sluttet. Jeg siger tak til fru Yildiz Akdogan og tak til undervisningsministeren.

Så går vi videre til ministeren for udviklingsbistand, og her er første spørger fru Julie Rademacher.

Kl. 13:49

Spm. nr. US 122

Julie Rademacher (S):

Mange tak hr. formand. I dag vil jeg gerne stille ministeren for udviklingsbistand nogle spørgsmål om abort. Udviklingsministeren har tidligere udtalt:

»Det er paradoksalt, at man i et samfund, der er imod dødsstraf, gerne må myrde et ufødt barn. Det er hykleri, når man påstår, at et foster, der er yngre end grænsen for abort, ikke er et barn. Men jeg mener selvfølgelig, at voldtagne kvinder skal have lov til at få abort – det er jo ikke religiøst gak-gak fundamentalisme, jeg taler om.«

Det er udtalt til Berlingske Tidende den 23. juni 2002.

Det får mig til at tvivle på, hvad udviklingsministeren eller frihedsministeren, hvis man skal kalde ham det, egentlig mener om abort. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om udviklingsministeren vil følge den danske linje, som den har været indtil nu, og er for retten til abort, og er for, at den enkelte kvinde selv kan vælge, om hun vil have foretaget en abort.

Kl. 13:50

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren for udviklingsbistand.

Kl. 13:50

Ministeren for udviklingsbistand (Søren Pind):

Det pågældende interview er et interview, som jeg adskillige gange har lagt afstand til. Spørgsmål er derfor stillet på en noget bemærkelsesværdig præmis, al den stund at spørgeren burde have været opmærksom på det, for det er tilvejebragt i offentligheden adskillige gange.

Min tilgang er den samme som den tidligere amerikanske præsident Bill Clintons: Der er jo ikke nogen, der er for abort, men der er ingen, der er modstander af kvindens ret til selv at bestemme.

Kl. 13:50

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så det fru Julie Rademacher.

Kl. 13:50

Julie Rademacher (S):

Det er jeg meget, meget glad for at høre.

For lige at feje al tvivl af bordet: Vi har f.eks. sammen med et par medlemmer af Folketinget for ca. 1 ½ måned siden været til CSW's,

FN's kvindekommissions, kvindekongress i New York. Her arbejder den danske regering og vores repræsentanter sammen med de andre nordiske lande meget for, at vi i EU kommer til at stå sammen i det her spørgsmål imod den katolske kirke og også imod f.eks. Malta og som sådan også Polen. Jeg vil høre, om udviklingsministeren vil fortsætte denne linje progressivt i den sædvanlige danske ånd.

Kl. 13:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:51

Ministeren for udviklingsbistand (Søren Pind):

Jeg kan sige til spørgeren, at jeg bl.a. som udviklingsminister i øjeblikket arbejder meget for at få den afdeling af FN, som faktisk arbejder for det her, til at ligge i København, i stedet for, som man havde tænkt sig, at lægge kontoret i Østeuropa. Jeg har faktisk lige været involveret i forhandlinger med højststående FN-embedsmænd om det her. Så der er ikke nogen forandringer i regeringens linje. Regeringens linje ligger som sædvanlig fast, og som en tidligere statsminister ville have bemærket, er der ikke noget at komme efter.

Kl. 13:52

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Julie Rademacher.

Kl. 13:52

Julie Rademacher (S):

Der er en ting, der i hvert fald er helt klar, og det er, at regeringens linje ligger fast, og uanset hvilke ansigter, vi får på ministerposterne, er det bare gammel vin på nye flasker. Man kunne have ønsket sig, at der med den nye ministerrokade ville være en lille smule håb om noget nyt, men vi må desværre erkende, at regeringens linje ligger fast. Det har den gjort siden 2001, så mon ikke det snart er tid til noget nyt?

Jeg er meget glad for, at udviklingsministeren her endelig giver udtryk for, at Danmark holder fast i den balance, og for bare lige at følge op på det vil jeg citere fra Jyllands-Posten den 26. november 2006:

»Danmark var et af de første vestlige lande, der indførte denne ordning. Det, man i gamle dage kaldte fosterdrab. Der sker en forskydning fra det ufødte barns retlige sikring til en retlig sikring af kvindernes frie valg. Det medførte sidste år godt 15.000 aborter i Danmark.«

Det er give and take, sagde udviklingsministeren dengang, og derfor vil jeg høre, om udviklingsministeren stadig væk har det svært med abort, eller om det er fuldstændig afklaret, hvordan udviklingsministeren stiller sig.

Kl. 13:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:53

Ministeren for udviklingsbistand (Søren Pind):

Jeg tror, at alle mennesker – det vil jeg da i hvert fald håbe – har det svært med abort. For mig har det da taget mange år at afklare, hvad min holdning er til spørgsmålet om et ufødt liv. Sagen er bare den, at det i sidste ende må være et samvittighedsspørgsmål for den berørte, og det er kvinden.

Men hvis spørgeren mener, at det er et enkelt spørgsmål, så fint for mig. Jeg har mener som sagt det samme, som den tidligere amerikanske præsident Bill Clint, nemlig at der ikke er nogen, der kan være for abort, men at der er nogle, der kan være for kvindens frie ret til at vælge. Det er der, hvor jeg er.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Herved siger vi tak til fru Julie Rademacher, og dermed er spørgsmålet sluttet.

Den næste spørger er fru Bente Dahl.

Kl. 13:54

tive synspunkt med hensyn til børnearbejde, som ministeren også refererer her, og som denne organisation er citeret for. De uddyber det med, at Red Barnet ikke støtter børnearbejde. De siger, at de støtter *børnearbejderne*. For Det Radikale Venstre er denne skelnen helt afgørende: Børnearbejde er pr. definition hårdt og belastende og uacceptabelt; *børnearbejdere* er børn, der arbejder for føden.

Kl. 13:54

Mener ministeren, at vi i Danmark skal understøtte børnearbejde og/eller børnearbejdere, og hvordan vil ministeren skelne imellem de forskellige typer af børn i ulandene i praktisk politik?

Kl. 13:57

Spm. nr. US 123

Bente Dahl (RV):

Tak. Ministeren har som noget af det første efter sin udnævnelse til udviklingsminister meddelt, at han opfatter sig selv som frihedsminister. Det må jo skulle forstås som frihed for voksne såvel som for børn og unge. Derfor undrer jeg mig noget over den udmelding, ministeren kom med i sidste uge i flere aviser – den 22. april – om, at børnearbejde skal accepteres i forbindelse med tildelingen af bistand. Nu er jeg ikke så naiv, at jeg tror, at vi herfra kan diktere, at børn ikke må arbejde i den tredje verden; det gør de oftest af nød for at få noget at spise og skaffe deres familie noget at spise. Men vi ser også børn blive udnyttet groft, f.eks. for nylig i forbindelse med kaofremstilling i Afrika, og det er desværre blot ét eksempel.

Jeg forstår ikke sammenhængen mellem frihedsidealet og det, at ministeren er citeret for at acceptere børnearbejde. Der er en stor divergens mellem de to ting, og det vil jeg gerne have ministeren til at uddybe nærmere.

Kl. 13:55

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren for udviklingsbistand.

Kl. 13:55

Ministeren for udviklingsbistand (Søren Pind):

Det er i stigende grad min oplevelse, at forskellen på regeringen og oppositionen er, at oppositionen opererer med et drømmescenario, mens regeringen forholder sig til den faktiske virkelighed. F.eks. har jeg, når jeg har aflagt besøg f.eks. i Bangladesh og har mødt repræsentanten for Red Barnet, oplevet, at vedkommende er kommet hen til mig og har sagt: Du må støtte børnearbejde. Og ja, jeg medgiver, at jeg i første omgang blev temmelig forbløffet over det; det var ikke umiddelbart, hvad jeg havde ventet. Men når jeg så alligevel sammen med generalsekretæren for Red Barnet, Mimi Jakobsen, går ud og gør opmærksom på, at man er nødt til at skelne imellem grov udnyttelse og slaverilignende forhold for børn og så det faktum, at f.eks. forældreløse børn i Afrika vil blive efterladt uden nogen som helst form for eksistensvilkår, hvis enhver form for børnearbejde bliver lagt for had, så er det efter min opfattelse at befinde sig i den virkelige verden, og så er det efter min opfattelse at skabe frihed for de børn, som ellers ville gå til i prostitution, i ulovligt arbejde, og hvad ved jeg.

Der må jeg sige, at det, jeg ønsker at tilvejebringe, er muligheden for, at disse børn får en reel mulighed for at trække sig selv ud af den sump af fattigdom, som de ellers befinder sig i. Det kan vi bidrage til med dansk udviklingsbistand. Det er at forholde sig til den virkelige verden, sådan som den er, og ikke, som den burde være.

Kl. 13:56

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Bente Dahl.

Kl. 13:56

Bente Dahl (RV):

Tak for det. Den faktiske virkelighed opleves jo der, hvor den er.

Børnefonden udtaler den 22. april til Berlingske Tidende: Det er et skråplan, at regeringen nu opfordrer til børnearbejde i fattige lande. Og Red Barnet uddyber på sin hjemmeside den 26. april det posi-

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:57

Ministeren for udviklingsbistand (Søren Pind):

Jeg kan sige, at Læsernes Redaktør i Politiken rent faktisk påpegede det forkerte i den overskrift, avisen selv havde valgt, og i sagens natur ligger der jo ikke i det, at regeringen accepterer virkeligheden, at man så opfordrer børn til at tage arbejde. Nej, det, jeg ikke vil være med til, er, at man i virkeligheden med de bedste hensigter driver børn ud i ulækre forhold, i ukontrollerede forhold, i forhold, hvor de risikerer at blive misbrugt, fordi deres virkelighed er, at de skal overleve, og at de i nogle sammenhænge også må hjælpe deres familier til at overleve. Det synes jeg vi skylder at hjælpe til med at afhjælpe, og det synes jeg vi skylder at gøre hvad vi kan for at forhindre.

Jeg har godt noteret mig, hvad Børnefonden har sagt, og jeg har også noteret mig, at Red Barnet opererer med en sontring imellem noget, de kalder *børnearbejdere* og *børnearbejde*. For mig er det et spil om ord. Der er børnearbejde, der er modbydeligt, og som vi skal gøre alt, hvad vi kan for at bekæmpe, og der er børnearbejde, som er forsvarligt, og som vi kan gå ind og sikre bliver til børnenes bedste.

Kl. 13:58

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Bente Dahl.

Kl. 13:58

Bente Dahl (RV):

Et spil om ord, siger ministeren. Men jeg fik ikke noget svar på, hvordan ministeren vil skelne mellem de forskellige typer af det ubehagelige børnearbejde, som vi vil tage afstand fra, og det børnearbejde, som er legitimt og nødvendigt.

Folkekirkens Nødhjælp udtrykker bekymring over det signal, ministeren sender, om, at det er legitimt med børnearbejde. Ministeren synes at legitimere noget, som ikke skal legitimeres. Det stod i Politiken den 22. april. Hvordan forholder ministeren sig til denne kritik, og hvordan forholder ministeren sig til det spørgsmål, jeg stillede før, om, hvordan man kan skelne imellem de forskellige slags børnearbejde?

Kl. 13:59

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:59

Ministeren for udviklingsbistand (Søren Pind):

Red Barnet opererer støttet af Udenrigsministeriet med en udmærket skelnen, nemlig en skelnen imellem tre former: Først er der en form for børnearbejde, som vi vil tage afstand fra, og det børnearbejde, som er legitimt og nødvendigt. Så er der en form for børnearbejde, hvor de i virkeligheden bliver fastholdt i den ulykkelige position, de er i, præget af fattigdom, og så er der den sidste definition, og det er den, der kaldes grønt lys-definitionen, hvor man kan kombinere dette, at de udfører et stykke arbejde, med en skolegang, der giver dem mulighed for at bevæge sig videre i tilvæ-

relsen. Det kan jeg sådan set henholde mig til, og den pågældende pjece er oversendt til Udenrigsudvalget.

Må jeg så sige, at både Politiken og Dagbladet Information i hvert fald har forstået budskabet. Begge aviser, både den private del af A-pressen og den lidt mindre private del af A-pressen, har sådan set skrevet ledere til stort forsvaret for det synspunkt, som jeg har fremført som udviklingsminister, netop af en enkelt årsag: fordi synspunktet forholder sig til virkeligheden, som den er.

Kl. 14:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til fru Bente Dahl og tak til ministeren for udviklingsbistand.

Hermed er spørgetimen sluttet.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid).

Kl. 14:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg skal meddele, at det af Carsten Hansen under nr. 3 opførte spørgsmål til beskæftigelsesministeren efter ønske fra spørgeren udgår til skriftlig besvarelse.

Det første spørgsmål er til skatteministeren af hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:01

Spm. nr. S 1995

1) Til skatteministeren af:

Nick Hækkerup (S):

Hvad er ministerens holdning til, at når man tidligere har diskuteret at indkomstdifferentiere børnefamilieydelsen, således at den fratages de mest velhavende familier, har regeringen anført, at det vil være et brud med skattestoppet, men når man fremsætter lovforslag om at fratage forældre/unge den såkaldte ungeydelse, så kan det godt lade sig gøre inden for skattestoppets rammer?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hr. Nick Hækkerup for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 14:01

Nick Hækkerup (S):

Spørgsmålet lyder som følger:

Hvad er ministerens holdning til, at når man tidligere har diskuteret at indkomstdifferentiere børnefamilieydelsen, således at den i givet fald skulle fratages de mest velhavende familier, har regeringen anført, at det vil være et brud på skattestoppet, men når man nu fremsætter lovforslag om at fratage forældre/unge den såkaldte ungeydelse, så kan det godt lade sig gøre inden for skattestoppets rammer?

Kl. 14:01

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, og så er det skatteministeren.

Kl. 14:01

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Min forgænger har flere gange svaret på lignende spørgsmål, både i 2003 i forbindelse med lovforslaget om ændret regulering af børnefamilieydelsen, L 61, og i 2005 i forbindelse med lovforslaget om ændring af periodisering af børnefamilieydelsen for 17-årige, L 20, hvor oppositionen mente, at ændringer i børnefamilieydelsen måtte være ændringer i strid med regeringens skattestop.

Det kan åbenbart ikke gentages for mange gange, at børnefamilieydelsen ikke er omfattet af regeringens skattestop. Børnefamilieydelsen rubriceres i nationalregnskabet og statsregnskabet som en skattefri overførselsindkomst, altså på lige fod med andre sociale ydelser og ikke som en negativ skat. Justeringer i børnefamilieydelsen er således ikke underlagt regeringens skattestop. En indkomstdifferentiering af børnefamilieydelsen vil i øvrigt svare til en højere marginalskat på arbejdsindkomst. Det er absolut ikke regeringens politik. Regeringen går ind for at sænke marginalsatten på arbejdsindkomster, ikke hæve den, men det kan selvfølgelig være, at det er Socialdemokratiets politik.

Kl. 14:02

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:02

Nick Hækkerup (S):

Tak. Nu er det jo sådan, at familieydelsen er en skattekompensation for et tidligere fradrag, og dermed har det i hvert fald også tidligere været såvel opfattelsen hos hr. Kristian Jensen, Venstres nuværende næstformand og tidligere skatteminister, at børnechecken var underlagt skattestopsdefinitionen, og tilsvarende har Venstres nuværende politiske ordfører, på daværende tidspunkt skatteordfører, hr. Peter Christensen, på et spørgsmål om, hvorvidt man kan røre ved børnechecken, sagt: Nej, ikke med den definition, der er af skattestoppet.

Så der må være sket noget undervejs med forståelsen af, hvad skattestoppets ramme er, og man kan lidt få den opfattelse, at det her er et af de elementer, som vi har set så mange af i den seneste tid, hvor forståelsen af skattestoppet eroderes. Det bliver mere dynamisk; det ændres; der er ting, som ikke kunne lade sig gøre for noget tid siden, som nu kan lade sig gøre inden for skattestoppets rammer; der er den brede definition af, hvad skattehuller er; cigaretafgifter kan hæves osv. osv. Derfor kunne det være interessant at vide, hvad det er for en bevægelse, der sker her, som betyder, at det her, som tidligere – som nævnt af de to fremtrædende Venstrefolk – lå inden for skattestoppets rammer og derfor ikke kunne ændres, nu kan ændres.

Kl. 14:04

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:04

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Jeg kan jo gentage, at Svend Erik Hovmand, den tidligere skatteminister, har svaret Folketinget på det, som jeg lige har svaret på, og det har tidligere skatteminister, hr. Kristian Jensen også, nemlig at der klart står, at justering i børnefamilieydelsen ikke er underlagt regeringens skattestop. Så det er sådan set meget, meget klart.

Jeg er også godt klar over, at hr. Nick Hækkerup går meget op i og interesserer sig for regeringens skattestop, og tak for det. Hvis hr. Nick Hækkerup gik lige så meget op i at sikre, at skatter og afgifter ikke steg med raket fart under de socialdemokratiske forslag, var der selvfølgelig grund til at være glad for det. Men dertil er vi jo desværre ikke kommet endnu, og jeg tror heller aldrig, at vi kommer dertil.

Kl. 14:05

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:05

Nick Hækkerup (S):

Man kunne også få den tanke, at det, der i virkeligheden er tale om her, er en fleksibel fortolkning af børnechecken og skattestoppet

sammen, når der er tale om de overvejelser, som der var på et tidspunkt. Og det er ikke vores overvejelser, jeg refererer til, men overvejelser, regeringen gjorde sig om, at man skulle fratage de rigeste familier børnechecken. Bl.a. har den minister, som netop er gået ud af salen, hr. Søren Pind, jo advokeret det synspunkt, at når der var tale om at tage noget fra de mest ressourcestærke, var det i strid med skattestoppet, hvorimod med den lovgivning, som vi behandler nu, børnefamilieydelsesloven – ikke lige nu, men under forløbet nu – og som rammer de mest ressourcetsvage, så er regeringen knap så interesseret i, om det er på kanten af skattestoppet eller ej.

Kl. 14:05

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:05

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Jamen jeg tror jo ikke, at jeg kan svare meget mere klart på det spørgsmål om, hvorvidt det her er i strid med skattestoppet eller ej, for justeringer i børnefamilieydelsen er således ikke underlagt regeringens skattestop. Det har jeg sagt nu et hav af gange. Det er også blevet svaret i Folketinget, både under den daværende skatteminister, Svend Erik Hovmand, og under den tidligere skatteminister, hr. Kristian Jensen. Så det kan jo ikke komme som nogen overraskelse, og derfor er det også en åben dør, hr. Nick Hækkerup løber ind, fordi hr. Nick Hækkerup kender svaret: at det ikke er i strid med skattestoppet.

Kl. 14:06

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak. Så er det hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:06

Nick Hækkerup (S):

Ministeren havde ikke lejlighed til at være til stede, da vi førstebehandlede lovforslaget om børnefamilieydelsen, men kunne ministeren så ikke overbringe det glade budskab til Venstres ordfører i sagen, hr. Lars Christian Lilleholt, som i forbindelse med sagens behandling her i salen hårdnakket stod på det synspunkt, at der med lovforslaget ikke bliver rørt ved ungedydelsen, hvilket var begrundelsen for, at det ikke var i strid med skattestoppet? Men det er jo netop kernen i lovforslaget, at her åbnes der for at røre ved ungedydelsen, for at kommunerne kan tage den fra ressourcetsvage familier.

Kl. 14:07

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:07

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Det, jeg i hvert fald kan gentage, og det kan jeg ikke gentage for mange gange, er, at børnefamilieydelsen ikke er omfattet af regeringens skattestop. Børnefamilieydelsen optræder i nationalregnskabet og statsregnskabet som en skattefri overførselsindkomst, altså på lige fod med andre sociale ydelser, og ikke som en negativ skat. Med andre ord: Justeringer i børnefamilieydelsen er således ikke underlagt regeringens skattestop.

Kl. 14:07

Den fg. formand (Jens Vibjerg):
Tak. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Den næste spørgsmål er også til skatteministeren af hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:07

2) Til skatteministeren af:

Nick Hækkerup (S):

Hvordan forholder ministeren sig til, at kommunerne skal spare store milliardbeløb og fyre mange tusinde ansatte, med forringet velfærd, f.eks. flere lukkedage i daginstitutioner, mindre omsorg i ældrepleje og færre undervisningstimer i folkeskole til følge, samtidig med, at ministerens eget ministerium ikke har overblik over de restancer og afskrivninger, som SKAT skal inddrive for blandt andet kommunerne, og som kunne bedre kommunernes økonomi betragteligt?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hr. Nick Hækkerup for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 14:07

Nick Hækkerup (S):

Tak for det.

Hvordan forholder ministeren sig til, at kommunerne skal spares store milliardbeløb og fyre mange tusinde ansatte, med forringet velfærd, f.eks. flere lukkedage i daginstitutioner, mindre omsorg i ældrepleje og færre undervisningstimer i folkeskole, til følge, samtidig med at ministerens eget ministerium ikke har overblik over de restancer og afskrivninger, som SKAT skal inddrive fra bl.a. kommunerne, og som, hvis de blev inddrevet, kunne have forbedret kommunernes økonomi betragteligt?

Kl. 14:08

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det skatteministeren.

Kl. 14:08

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Lad mig starte med at sige, at jeg ikke er enig med spørgeren i det rædselsscenario, der bliver stillet op. Det er helt korrekt, at der er udfordringer i forhold til den kommunale service, og at regeringen også har fremlagt en plan for, hvordan vi har tænkt os at gribe den opgave an. Der mangler vi stadig væk at høre S' og SF's svar på, hvordan man vil klare udfordringerne. »Fair Forandring« har jo overhovedet ikke bragt nyt på banen der, så det venter vi alle sammen i spænding på.

Lad mig også sige, at jeg jo gentagne gange har sagt, efter at jeg tiltrådte som skatteminister, at der er udfordringer i forhold til inddrivelsesområdet. Det kommer ikke som nogen overraskelse, det har jeg sagt gentagne gange offentligt, og jeg tror endda, at jeg også har svaret hr. Nick Hækkerup skriftligt. Derfor skal vi selvfølgelig sætte ind over for inddrivelsesproblemerne. Vi bliver nødt til at tage nye værktøjer i brug. Jeg har allerede sagt, at jeg er villig til at se på en højere grad af lønindeholdelse, og jeg har også sagt, at vi bliver nødt til at overveje nye måder for at få de beløb opkrævet, som er skyldige til stat eller kommune.

Men når det er sagt, går jeg også ud fra, at hr. Nick Hækkerup har lagt mærke til, at vi igennem de sidste år har haft en vanskelig økonomisk situation, som har betydet, at der er mange mennesker, der har svært ved at betale de beløb, de skylder. Jeg kender Socialdemokratiets normale holdning til, at man bliver nødt til at tage hensyn til sådanne spørgsmål. Jeg ved blot ikke, om det er tilfældet i den pågældende sag, eller om Socialdemokratiet overhovedet ikke er optaget af, at der har været en økonomisk krise. Det lader det jo ikke til at man er, i det spørgsmål, der er stillet.

Kl. 14:09

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:09

Nick Hækkerup (S):

Næh, tværtimod er vi meget optaget af det, og vi må også konstatere, at det er, fordi der er givet ufinansierede skattelettelser og den økonomiske krise kommer, at der nu skal spares så massivt, som der skal rundtomkring.

Når ministeren kalder det et rædselsscenario, vil jeg bare referere til, hvad ministerens egen chef har sagt, nemlig at det svarer til, der skal spares 4 mia. kr. i kommunerne over 3 år, og at han – statsministeren – regner med, at der skal fyres omkring 8.000 medarbejdere rundtomkring i kommunerne. Det er hans udlægning, og man kan rolig sige, at det er minimaludgaven.

Hvis vi ser det fra borgmestrenes synspunkt, altså dem, som faktisk skal eksekvere den her massekrise, siger Høje-Taastrupsborgmester, der vel at mærke er konservativ, Michael Ziegler:

»Vi kommer til at skære i kerneområder – pasning, skole og ældreomsorg – for vi kan ikke effektivisere os ud af denne spareøvelse. Jeg tror f. eks., at vi skal til at tale lukkedage og åbningstider i daginstitutionerne«.

Ministerens partifælle, borgmesteren i Kalundborg, Martin Damm, siger:

»Vi regner med at skulle af med 80 ansatte i Kalundborg, og det bliver formentlig over hele linjen alt efter, hvad regeringen melder ud. Men vi må helt sikkert sige farvel til nogle af velfærdssamfundets fodfolk ude hos borgerne«.

Kl. 14:11

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:11

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Lad mig starte med at rette en fejl hos hr. Nick Hækkerup. Jeg er i besiddelse af et papir fra hr. Nick Hækkerup, der klart siger, at den skattereform, vi har lavet, er fuldt finansieret. Hr. Nick Hækkerup står og underholder Folketinget med, at den skattereform, vi lavede i 2009, ikke er fuldt finansieret, men her har jeg da i hvert fald sort på hvidt, at hr. Nick Hækkerup i et svar har givet udtryk for, at den er finansieret. Så det går jeg ud fra at hr. Nick Hækkerup også står ved her i dag, altså at den altså er finansieret.

Når det så er sagt, er det helt rigtigt, at vi på baggrund af den svære økonomiske situation, vi har været i, bliver nødt til at sørge for at sikre, at vi fortsat kan udvikle vores velfærdssamfund. I den udvikling må vi også tilpasse nogle af de udgifter, vi har. Med et lavere børnetal er det vel helt fornuftigt – det går jeg ud fra hr. Nick Hækkerup som borgmester, i hvert fald på det tidspunkt, også havde som holdning – at man tilpasser situationen derefter. Kommer der et lavere børnetal, er der vel ikke noget mærkeligt i, at man flytter rundt på ressourcerne. Der er f.eks. ikke behov for så mange lærere. Det er blot et eksempel.

Det er jo ikke sådan, at det er en massekrise. Vi taler om, at der er omkring 450.000 ansatte, tror jeg – det er for at give et billede af det. Jeg må bare konstatere, at hr. Nick Hækkerup nu forsøger at gøre det her til en politisk kamp. Det er helt fair, men det, som spørgsmålet går på, er inddrivelse. Det er ikke den kommunale økonomi.

Kl. 14:12

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:12

Nick Hækkerup (S):

Tak. Der er udfordringer for inddrivelsen, siger ministeren. Ja, det skal guderne vide at der er. Det, man vel også kan konstatere, er, at

der også er store udfordringer for afskrivningerne, altså at ministeren er øverste chef for et system, der står for afskrivninger af restancerne, og som ikke ved omfanget af de restancer, som man afskriver, og som ikke ved, hvilke restancer der bliver afskrevet.

Det betyder i virkeligheden, og det synes jeg ministeren skal bekræfte for Folketinget i dag, at der bliver foretaget afskrivninger, uden at fordringshaverne ved det, og uden at fordringshaverne har indflydelse på det. Kan ministeren bekræfte, at det er sådan, det forholder sig?

Kl. 14:13

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:13

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Jeg kan i hvert fald starte med at rette hr. Nick Hækkerup i, at kommunerne har det meget hårdt i forhold til den økonomiske situation og i forhold til inddrivelse. For det er jo sådan, og det går jeg ud fra at hr. Nick Hækkerup er opmærksom på, at 80 pct. af de kommunale krav er undergivet statslig refusion. Det er blot en oplysning, som jo er lidt vigtig i den her debat. Det vil sige, at 8 kr. ud af 10 kr. bliver statsligt refunderet. Så til hele spørgsmålet om, hvorvidt kommunerne har penge, kan man sige, at det er staten selv, der skal opkræve de penge, som den refunderer kommunerne. Så det er 2 kr. ud af hver 10 kr., som der er en udfordring ved i forhold til den kommunale økonomi.

Det er klart, at det skal der gøres noget mere ved. Jeg er ikke tilfreds med den måde, som inddrivelsen finder sted på. Det har jeg gentagne gange sagt. Jeg har også skrevet det til hr. Nick Hækkerup, og jeg har endda givet et meget uddybende svar på det spørgsmål, hr. Nick Hækkerup stiller til sidst, nemlig hvordan og hvorledes udviklingen ser ud i forhold til restancer, og hvordan man håndhæver de krav, der måtte være.

Kl. 14:14

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Nick Hækkerup.

Kl. 14:14

Nick Hækkerup (S):

Det er jo rigtigt, at omkring en sjettedel af beløbene er kommunens egne penge, og resten kommer der statslig refusion på. Det, som skatteministeren glemmer at sige i den her sammenhæng, er, at den statslige refusion normalt kommer, 3 år efter at beløbet i virkeligheden er forfalden i kommunerne, og det vil sige, at man jo i den periode lider både et likviditetstab og et rentetab m.v. Det hører med til billedet af, hvorfor kommunerne er så pressede på økonomien.

Det bekymrer mig lidt, at ministeren ikke kan se, at man kunne hjælpe kommunerne igennem en meget besværlig økonomisk situation og undgå meget alvorlige besparelser på kernevelværdien ude omkring i kommunerne, hvis inddrivelsen af restancerne var bedre.

Så lad mig bare vende tilbage til spørgsmålet om skattereformen. Jeg har aldrig benægtet, at skattereformen for 2009 er fuldt finansieret. Den er det ikke endnu, men den er det i 2019. Det, vi snakker om, er de to skattereformer i 2003 og 2007, der er underfinansieret med 20 mia. kr.

Kl. 14:15

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:15

Kl. 14:16

Skatteministeren (Troels Lund Poulsen):

Det glæder jeg mig til at tage en diskussion om ved førstkommande lejlighed. Nu vælger jeg så at svare på det her spørgsmål, der handler om inddrivelse, for der er jo rig lejlighed til at stille mig lignende spørgsmål i spørgetiden fremover.

Jeg går bestemt op i, at kommunerne får opkrævet de penge, de skal. Det er en ting, som jeg har sagt fra dag et. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at der er så mange, der f.eks. skylder i P-bøder og lignende, og det skal vi da have gjort noget ved. Det er ikke acceptabelt. Det er også derfor, jeg har sagt, at der skal bruges nye værktøjer. Det startede jeg mit svar til hr. Nick Hækkerup med at sige, og jeg vil gerne slutte af med det: Der skal tages nye værktøjer i brug, for det er ikke acceptabelt.

Når det er sagt, bliver vi også nødt til at se på mange af de andre ting, der gælder i forhold til inddrivelse. Vi bliver nødt til at se på, om der kan modregnes på en anden måde, end det sker i dag, og det håber jeg selvfølgelig også at hr. Nick Hækkerup vil være med til. Jeg håber, at Socialdemokratiet vil tage aktivt del i den debat for at finde nogle fælles løsninger.

Kl. 14:16

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til hr. Nick Hækkerup, og tak til skatteministeren. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål er til beskæftigelsesministeren af fru Julie Rademacher.

Kl. 14:16

Spm. nr. S 1979

3) Til beskæftigelsesministeren af:

Carsten Hansen (S):

Hvilke konsekvenser kommer de varslede besparelser i kommunerne efter ministerens opfattelse til at få for de ansatte i kommunernes jobcentre i år 2011, 2012 og 2013?

:
(Spørgsmålet er efter ønske fra spørgeren udgået til skriftlig besvarelse).

Kl. 14:16

Spm. nr. S 1992

4) Til beskæftigelsesministeren af:

Julie Rademacher (S):

Mener ministeren, at der er behov for en forstærket regional indsats imod langtidsledighed i Sydjylland på baggrund af stigninger på over 180 pct. i antallet af langtidsledige siden 2008 i det pågældende område?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Fru Julie Rademacher for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 14:16

Julie Rademacher (S):

Mange tak. Mener ministeren, at der er behov for en forstærket regional indsats imod langtidsledighed i Sydjylland på baggrund af stigninger på over 180 pct. i antallet af langtidsledige siden 2008 i det pågældende område?

Kl. 14:16

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det beskæftigelsesministeren.

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Der skal ikke herske tvivl om, at jeg er bekymret over langtidsledigheden, og at langtidsledigheden stiger. Det er sådan, at langtidsledigheden er steget overalt i landet lige fra Skagen i nord til Gedser i syd, og det vil jeg gøre noget ved. Alle landets langtidsledige har nemlig brug for en hjælpende hånd, og jeg vil derfor i den allernærmeste fremtid præsentere en række initiativer, som skal bekæmpe den stigende langtidsledighed i alle landets regioner. Jeg har fået input og inspiration fra alle i alle hjørner af landet lige fra tidligere langtidsledige og praktikanter til eksperter. Initiativerne skal både forebygge og bekæmpe langtidsledigheden.

Det er blevet sværere at være langtidsledig her under krisen, det er sværere at få et job i dag, end det var før finanskrisen, men arbejdsmarkedet er ikke frosset til, og det er altså helt centralt at bide mærke i det, for det er vigtigt, at man som ledig fortsat gør en stor indsats – og det *kan* betale sig at gøre en stor indsats. Så man må som ledig ikke give op, og man må bestemt heller ikke blive givet op af jobcenteret. De langtidsledige skal simpelt hen have al den støtte og hjælp, de overhovedet har behov for, så de kan komme tilbage i job igen.

Jeg vil arbejde for, at vi i højere grad får de ledige ud på rigtige arbejdspladser. På min tur rundt i landet i februar og marts var meldingen fra både praktikere og virksomheder helt klar. De ledige skal ud på rigtige arbejdspladser, og derfor vil vi nu gøre endnu mere for, at netop jobcentre kan hjælpe flere langtidsledige præcis den vej. Den stigende langtidsledighed har min allerhøjeste prioritet, og jeg opfordrer også hele Folketinget – og det vil også sige Socialdemokratiet – til at arbejde i den samme retning. Det skylder vi simpelt hen ikke mindst de 35.000 langtidsledige.

Kl. 14:19

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Julie Rademacher.

Kl. 14:19

Julie Rademacher (S):

Endelig er jeg da enig med beskæftigelsesministeren om noget, nemlig at vi har alt for mange langtidsledige. Bare lige for at skitsere det: I marts 2009 fyres 425 hos LM Glasfiber, den 19. november 2009 fyres 700 vindmølleansatte i Sydjylland, i april 2010 er der 850 slagterifyringer, og der er masseafskedigelser på Danfoss og Sauer-Danfoss. Ja, krisen har bestemt ramt Danmark, og vi er enige om, at vi har et stort problem med langtidsledige. Men så er det bare, at jeg ikke forstår, hvorfor man fra regeringens side i sidste uge kommer med en kæmpe spareplan på 4 mia. kr. til kommunerne, sådan at der nu er 8.000 flere kommunalt ansatte, der skal fyres. Det giver for mig ingen mening.

Samtidig med det er der en lang række danskere, som modtager skattelettelse. Hvorfor er det, at man fra regeringens og beskæftigelsesministerens side ikke forstår, at vi er nødt til fortsat at investere i det offentlige og ikke at gå ud og fyre flere folk og trække besparelser ned over hovedet på kommunerne?

Kl. 14:20

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:20

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg tror, det er vigtigt, at vi lige får tingene sat på plads. Nu nævner fru Julie Rademacher en lang række afskedigelser i det sønderjyske, og det er fuldstændig korrekt, at vi har set de her afskedigelser, men der er altså ingen, der siger, at lige præcis de her mennesker også

bliver langtidsledige. Det er sådan set det, vi skal bekæmpe i fællesskab.

Kl. 14:23

Derfor synes jeg faktisk, det er lidt ærgerligt, at fru Julie Rademacher bruger dagen i dag på at indgyde mismod hos de mennesker, der har mistet deres arbejde. De har det sådan set svært nok i forvejen. Derfor synes jeg, det er helt uretfærdigt og helt forkert på den måde at stå og prøve at tale de her mennesker ned i en grøft i stedet for at prøve at indgyde mod og dermed også være med til at bakke op om den meget store plan, der kommer lige om lidt fra regeringens side omkring langtidsledighed, for vi er netop enige om endemålet, og det er, at vi skal undgå langtidsledighed, fordi vi ved, at hvis man er væk længe fra arbejdsmarkedet, bliver det meget sværere at komme tilbage igen.

Kl. 14:21

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Julie Rademacher.

Kl. 14:21

Julie Rademacher (S):

Jeg vil glæde mig, til den plan kommer, men mange af dem, der bliver fyret og er blevet fyret, og som nu er langtidsledige, sidder og venter på, at der kommer flere job. Der kommer jo ikke flere job, når vi samtidig går ud og foretager fyringer i kommunerne. Der kommer jo heller ikke flere job ved, at man giver skattelettelser, for hvor går de penge hen? Hvor går de penge hen, som alle de rige får i skattelettelser? De kommer ikke dem til gavn, som sidder og mangler job, og samtidig er det her syd- og sønderjyske et område, der har været meget afhængigt af store virksomheder. Når de store virksomheder bliver ramt i en finanskrise, så opstår der det, at man bliver afhængig af, at det offentlige også går ind og skaber beskæftigelse.

Så jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor man som beskæftigelsesminister fortsat går ud og forsvarer skattelettelserne og bakker op om, at der nu skal fyres endnu flere i kommunerne. Jeg tror ikke på, at det kommer til at gavne langtidsledigheden.

Kl. 14:22

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:22

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Altså, jeg er bange for, at fru Julie Rademacher har skrevet sin tale ned hjemmefra og dermed slet ikke har hørt, hvad jeg egentlig har sagt. Det synes jeg faktisk lidt er en skam.

Når det så er sagt, tror jeg også, at fru Julie Rademacher ville have ret godt af et økonomisk foredrag, måske endda sådan en forelæsning om økonomi. Jeg tror også, det ville være rigtig godt, hvis fru Julie Rademacher prøvede at sætte sig lidt ind i den skattereform, som åbenbart er så forkæret fra fru Julie Rademachers side, for så ville fru Julie Rademacher nemlig vide, at det jo er ganske almindelige mennesker, der får skattelettelser. Men man må sige, at det jo er rendyrket socialisme, vi hører i dag, for fru Julie Rademacher mener, at man skal bygge en meget stor offentlig sektor op, og så vil alle problemer løse sig. Det er sådan helt grundlæggende, at pengene skal skabes i det private erhvervsliv, det er dér, man tjener pengene ind, og så kan man have en velfungerende offentlig sektor, som jeg også mener at vi har. Derfor må jeg bare sige, at maskerne jo fuldstændig er faldet her i dag, det er rendyrket socialisme, men det har ikke ret meget med almindelig økonomi at gøre.

Kl. 14:23

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Julie Rademacher.

Julie Rademacher (S):

Det er nogle gange utroligt, hvad man skal finde sig i her i Folketingssalen. I modsætning til beskæftigelsesministeren har jeg rent faktisk bestået kurser i økonomi på universitetet. Ud over det kan jeg fuldt ud stå inde for vores skatteforslag. Ja, kald det rendyrket socialisme, kald det socialdemokratisme, men i hvert fald indebærer det mindst lige så meget ansvarlighed, for hvad er ansvarlighed i dag? Er det bare et spørgsmål om penge, eller handler det også om, at vi skal sikre nogle mennesker? Det private erhvervsliv sikrer ikke de her mennesker, og derfor mener jeg, at vi andre steder har en meget stor forpligtelse til at gå ind og sikre. Og de mennesker bliver svigtet i øjeblikket, de bliver svigtet af regeringen, fordi der ikke bliver foretaget investeringer.

Så jeg glæder mig rigtig meget til at se ministerens plan, og måske ministeren skulle overveje selv at tage et kursus i økonomi.

Kl. 14:24

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:24

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Det er fuldstændig korrekt, at jeg ikke har bestået nogen økonomiske studier på universitetet, for jeg har aldrig nogen sinde gået der, men jeg har til gengæld gået på Handelshøjskolen i Århus. Men når det så er sagt, vil jeg bare sige til fru Julie Rademacher, at jeg synes, det er en skam, at man ikke diskuterer sagens kerne, at man slet ikke forholder sig til den virkelighed, vi har med at gøre, nemlig at hvis vi tager de offentlige investeringer, som regeringen har gennemført, hele listen inklusive skattelettelsen, fremrykningen af offentlige investeringer, renovationspuljen, og dertil lægger den lave rente, så betyder det, at vi har et plus på beskæftigelsen på 75.000 mennesker – 75.000 mennesker har vi forhindret i at miste deres job.

Det er jo lige en side af sagen, som fru Julie Rademacher fuldstændig glemmer, men det ville faktisk klæde Socialdemokratiet at tage sig af og kere sig om de langtidsledige, som det her handler om, frem for bare at diskutere en forkæret skattereform, som man har set sig meget vred på, men som i virkeligheden er med til også at hjælpe folk i job.

Kl. 14:25

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål er også til beskæftigelsesministeren af fru Julie Rademacher.

Kl. 14:26

Spm. nr. S 1999

5) Til beskæftigelsesministeren af:

Julie Rademacher (S):

Hvorfor mener ministeren ikke, at sms-fyringer skal gøres ulovlige, og hvad mener ministeren så, der skal gøres ved problemet med sms-fyringer?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Fru Julie Rademacher for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 14:26

Julie Rademacher (S):

Hvorfor mener ministeren ikke, at sms-fyringer skal gøres ulovlige, og hvad mener ministeren så, der skal gøres ved problemet med sms-fyringer?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:26

det som en meget positiv ting, for jeg tror nemlig ikke, vi er så uenige om det her, jeg tror faktisk slet ikke, vi er uenige.

Kl. 14:26

Det, man kan sige det ligesom ender med nu, er en diskussion om, hvorvidt man skal lovgive om det, hvorvidt man fra lovgivers side skal gå ind og bestemme ting, som man i over hundrede år selv har bestemt på arbejdsmarkedet. Nu er det jo sådan, at fyringer via sms selvfølgelig er en ret ny ting, fordi sms'er er noget relativt nyt, i hvert fald i forhold til traditionerne på arbejdsmarkedet, som rækker hundrede år tilbage, og derfor er det selvfølgelig noget, man ikke har taget hensyn til førhen.

Men jeg ser frem til den drøftelse, som jeg skal have med alle Folketingets partier, og så håber jeg på, at vi når til en eller anden form for enighed på det her område også.

Kl. 14:30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Julie Rademacher.

Kl. 14:30

Julie Rademacher (S):

Før vi når frem til den store enighed, har jeg et par spørgsmål. Det ene spørgsmål er, om beskæftigelsesministeren selv accepterer f.eks. jobansøgninger på sms. Det er jo det modsatte af fyringer.

Det andet spørgsmål vedrører, at jeg også er lidt i tvivl om, hvor ministeren egentlig står i det her. For først sagde beskæftigelsesministeren, at hun egentlig syntes, det var o.k. at fyre medarbejdere ved at sende en sms. Så bare for at få det helt på det rene: Er det så ministerens nye linje, at man ikke vil acceptere fyringer pr. sms?

Kl. 14:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:31

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Nu anerkender jeg, at fru Julie Rademacher jo ikke er medlem af Arbejdsmarkedsudvalget og i hvert fald ikke var til stede, da vi havde et langt samråd om lige præcis det her emne. Men da sagde jeg præcis det samme, som jeg gør i dag, nemlig at det er tarveligt, at det er en modbydelig måde at gøre det på, og at det er en uordentlig måde at gøre det på fra arbejdsgivers side.

Men hvis man spørger til det retsmæssige i det her, altså om man kan gøre det, så er der et retsmæssigt grundlag for, at man godt kan gøre det i dag. Det er det, jeg siden hen er blevet spurgt om. Og når jeg bliver stillet et spørgsmål om det i Folketinget, skal jeg selvfølgelig svare, som virkeligheden er, og der er et retsligt grundlag for det. Der står i hvert fald ikke, at man ikke kan fyre via sms.

Men det er også sådan, at sms-fyringer mig bekendt ikke er noget, der er afprøvet ved domstolene, det er ikke noget, vi har set ret meget af. Jeg har hørt om en enkelt konkret sag, hvor det har voldt problemer, i øvrigt også fra det sydjyske område, og jeg kan bare sige, at min linje er, at det er tarveligt, at det er modbydeligt, og at det er en helt forkert måde at gøre det på. Men der er p.t. ikke et retsgrundlag, der siger, at man ikke kan.

Kl. 14:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Julie Rademacher.

Kl. 14:32

Julie Rademacher (S):

Så kan man godt sige, vi i dag har haft fyringer fra det sydjyske på dagsordenen i flere omgange. Jeg er glad for, at ministeren nu har den tilgang til sms-fyringer, som jeg hermed hører hun har, og jeg håber også, at vi i højere grad får gjort mere i forhold til de langtids-

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg synes, det er en rigtig tarvelig og en uordentlig måde at afslutte et ansættelsesforhold på, hvis man som arbejdsgiver sender en sms. Der skal ikke herske den mindste tvivl om, at jeg synes, det er dårlig stil, og at det er en usympatisk adfærd fra en arbejdsgivers side at gøre det på den her måde.

Jeg er også opmærksom på, at spørgsmålet giver anledning til bekymring, og jeg vil derfor i første omgang holde et møde med alle Folketingets partiers ordførere på arbejdsmarkedsområdet om det her spørgsmål. Jeg har allerede skrevet ud til alle ordførere og inviteret dem til en drøftelse om sms-fyringer den 20. maj. På det møde håber jeg så også vi kan få en drøftelse af, hvad der videre skal gøres i forhold til problemstillingen. Jeg vil gerne sige med det samme, at jeg synes, det er vigtigt at huske på, at vi bevæger os ind på et område, hvor arbejdsmarkedets parter normalt selv står for aftalerne, og at arbejdsmarkedets parter bestemt også derfor bør inddrages i den her sag, inden der eventuelt skal tages konkrete initiativer.

Jeg synes generelt set, at vi skal være varsomme med at kaste vrag på de hundrede års erfaringer og traditioner, vi har på arbejdsmarkedet, hvor det netop er arbejdsmarkedets parter selv, der aftaler sig frem til ting, der vedrører fyringer – det gør de jo bl.a. i overenskomstforhandlingerne.

Det er mit udgangspunkt, men der skal ingen som helst tvivl herske om, at jeg synes, det er tarveligt, at jeg synes, det er uordentligt, og at jeg synes, at det er en helt usympatisk adfærd fra en arbejdsgivers side at fyre sine medarbejdere via en sms.

Kl. 14:28

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Julie Rademacher.

Kl. 14:28

Julie Rademacher (S):

Jeg må positivt tilslutte mig ministerens ord i forhold til arbejdsgiverne og sige, at jeg også mener, det er usympatisk og en uordentlig måde. Og for fortsat at bruge ministerens egne ord er det decideret tarveligt at fyre folk på den måde. Jeg er også rigtig glad for, at der bliver taget hånd om den her problematik.

Det er også noget, som Dansk Folkepartis arbejdsmarkedsordfører har udtalt sig om, og Dansk Folkeparti mener også, at man skal være voksen nok til at give en ordentlig besked. Så der er sådan set stor enighed, kan jeg regne ud, om, at det her ikke er helt o.k.

Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren helt overordnet, om man fra regeringens side vil gribe ind eller ej, hvad angår sms-fyringer. Mener man, at det er acceptabelt, eller mener man, at det ikke er acceptabelt?

Kl. 14:29

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:29

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jamen jeg har jo netop sagt, at jeg ikke mener, det er acceptabelt at fyre via sms. Nu kan jeg høre, at det her stort set ender i den rene forbrødring. Jeg tror aldrig nogen sinde før, jeg har prøvet at få ros fra fru Julie Rademacher, og nogle gange kan man blive helt nervøs, når man så får ros fra den kant. Men jeg vælger nu alligevel at tage

ledige og i forhold til den helt specifikke situation, man står i i Syddanmark, med det meget store antal afskedigelser ved de store firmaer.

Til slut kan jeg jo spørge ministeren, om hun mener, at hun har mere at sige i den sag.

Kl. 14:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Det beder vi ministeren om at svare på.

Kl. 14:33

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg ved jo snart ikke, om man kan få forlænget taletid. (*Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):* Det kan man ikke, det garanterer jeg for). Nej, men jeg kan i det hele sige til fru Julie Rademacher, at vi nu kigger på problemstillingen med hensyn til sms-fyringer. Mit udgangspunkt er, at man som nævnt skal være meget varsom med at lovgive på området. Vi er enige i alt det grundlæggende, nemlig at det er tarveligt, at det er forkert, og det er så med det udgangspunkt, jeg skal have en drøftelse med Folketingets partier, og det er i øvrigt en drøftelse, som jeg ser meget frem til.

Kl. 14:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til indenrigs- og sundhedsministeren af fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:33

Spm. nr. S 1983

6) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Er ministeren enig med sundhedsøkonom ved Syddansk Universitet Kjeld Møller Pedersen i, »at hvis niveauet i sundhedsvæsenet skal holdes, så bliver regeringen nødt til at gå på kompromis med politikker som behandlingsgarantien... eller indføre brugerbetaling«, hvis ikke borgerne skal opleve forringelser ved indlæggelse og behandling i vores fælles sundhedsvæsen?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 14:33

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Er ministeren enig med sundhedsøkonom ved Syddansk Universitet Kjeld Møller Pedersen i, »at hvis niveauet skal holdes, bliver regeringen nødt til at gå på kompromis med politikker som behandlingsgarantien ... eller indføre brugerbetaling«, hvis ikke borgerne skal opleve forringelser ved indlæggelse og behandling i vores fælles sundhedsvæsen?

Kl. 14:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:34

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Nu er det jo gået helt godt med at leve op til behandlingsgarantien. Ventetiderne er faldet med en tredjedel; den gennemsnitlige ventetid er nu på 63 dage, hvor den tidligere var på 90 dage. Og det er jo altså sket under det eksisterende finansieringssystem og under de eksisterende regler. Så derfor kan det vel også godt gå en tid endnu.

Jeg kunne forstå spørgsmålet, hvis det var sådan, at vi nu dekreterede nulvækst på sundhedsområdet, men det gør vi jo netop ikke. Vi har jo sagt, at 5 af de 10 mia. kr., som staten og kommunerne skal spare de næste 3 år, netop skal gå til sundhedssektoren, og det er jo ikke mindst, for at vi kan være sikre på, at ventetiderne ikke stiger.

Kl. 14:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:35

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Baggrunden for spørgsmålet er jo, at man i Information den 23. april, altså i fredags, kunne læse, at ikke bare Kjeld Møller Pedersen, men også Jes Søgaard og andre sundhedseksperter siger, at det her jo ikke kun er et spørgsmål om besparelser på nuværende tidspunkt. Vi synes i Socialdemokratiet, at det er mærkeligt, at det er kommunerne, der skal holde for, for at man kan sikre, at der fortsat er vækst i sundhedsvæsenet. Mange steder vil det jo være sådan, at patienterne, når de bliver udskrevet fra sygehuset, vil opleve, at der til gengæld er nedskæringer i genoptræningen, og der er nedskæringer i den patientrettede forebyggelse, der skulle være for at hjælpe dem videre med deres liv. Så på mange måder er vi ikke særlig enige i regeringens måde at sikre på, at sundhedsvæsenet får flere penge.

Men det, som bliver rejst som en problemstilling i den her artikel, er jo, at vi faktisk på lidt længere sigt står over for en ganske stor udfordring, i og med at vi dels bliver flere ældre, dels kan behandle flere. Og udgifterne til sygehusmedicin er jo steget 15 pct. hvert år de seneste mange år. Så alene af den årsag vil der ikke være skattegrundlag til at kunne undgå at måtte foretage nogle prioriteringer i det danske sundhedsvæsen. Og der synes jeg jo, at det er lidt mærkeligt, at regeringen bliver ved med at holde krampagtigt fast i, at der skal være en 4-ugers-behandlingsgaranti for alle borgere, uanset om det, de fejler, er en skavank, de godt kunne leve lidt længere med, hvis de til gengæld bare vidste, at det ville blive behandlet inden for 8 uger, eller om de fejler noget, der er lidt mere alvorligt. Der er fuldstændig ens garanti for alle, uanset at vi bliver nødt til at komme igennem nogle ret hårde besparelser og nogle ret hårde prioriteringer i sundhedsvæsenet i de kommende år.

Kl. 14:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:36

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Da landet var ved at gå rabundus i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne, låste den daværende Schlüterregering med Henning Christophersen som finansminister kronen fast. Det virkede. Renten faldt, og der har været troværdighed omkring det lige siden. Det er så at sige rygraden i dansk økonomi. Bemærk, at midlet på en vis måde er irrationelt og strider imod det, der står i de økonomiske lærebøger, men ikke desto mindre virkede det politisk.

Så har vi ved siden af valutasituationen haft en udgiftssituation, hvor skatterne er steget og steget og steget. Så indførte vi et skattestop, som også på visse måder kan diskuteres, men det har virket og skabt så stor troværdighed, at næsten alle partier på et tidspunkt i princippet var tilhængere af skattestoppet. Og jeg ser målet om at nedbringe ventetiderne i det samme lys. Den udvidede behandlingsgaranti er et måske ikke særlig rationelt, men ikke desto mindre virkningsfuldt middel til at få nedbragt ventetiderne. Det virkede, og derfor holder vi fast i det.

Kl. 14:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:38

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Så vil jeg da godt bringe ministeren frem til januar 2010, det er ikke så lang tid siden, hvor vi fik at vide, at mange af vore danske hospitaler skulle fyre personale, fordi man faktisk havde ønsket at gøre det, som ministeren nu siger, nemlig at nedbringe ventetiderne både for dem, som lider af kræft og hjertesygdomme, og for alle mulige andre mennesker, som måske har mindre skavanker, og som godt kan vente lidt længere. Konsekvensen er jo, at man havde opbrugt de midler, man havde fået stillet til rådighed af regeringen.

Det antal, man sidste år indgik en aftale om skulle behandles, er for længst overskredet, og det eneste svar fra regeringens side har været: Ja, regionerne må tage ansvaret på sig, de må finde besparelserne. Og vi ser lige nu, at folk bliver fyret som følge af det ansvar, som regionerne har taget på sig.

Men det er da ikke en politik, der kommer til at medføre, at ventelisterne bare sådan uden videre bliver kortere og kortere, og det er da heller ikke en politik, der vil medføre, at de mange ældre patienter, vi har rundtomkring, vil opleve, at der er serviceforbedringer i sigte, når det handler om, at man bliver indlagt akut. Tværtimod har vi jo nu set, at Arbejdstilsynet har været ude og sige, at niveauet for arbejdsmiljøet er helt i bund ude på de danske hospitaler, og vi har været ude og sige, at det nogle steder kommer til at være til skade for patienterne.

Så jeg hører godt ministeren sige, at man ikke vil prioritere fra den her regerings side, men konsekvenserne vil jo bare ramme patienterne rigtig, rigtig hårdt, især de svage patienter.

Kl. 14:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:39

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

De gennemsnitlige ventetider er faldet med en tredjedel, fordi regeringen har øget bevillingerne til sundhedsvæsenet i faste kroner og øre med 25 pct. Sådan hænger det sammen. Nu øger vi bevillingerne yderligere i forventning om, at det giver endnu flere operationer, at endnu flere kommer igennem.

At der så er især *en* region, som har ansat flere, end de havde patienter til, er jo en tilståelsessag. Det er jo påviseligt, og det indrømmer sygehusdirektørerne: Der blev ansat flere, end der var patienter til. Det er jo ikke noget argument i forhold til de regioner, som faktisk gjorde det rigtig godt, bl.a. Region Syddanmark, som ikke har gjort den samme fejl, og som ikke har de samme overskridelser.

Så jeg synes, fru Sophie Hæstorp Andersen skulle rette skytset mod Region Hovedstaden og måske Region Midtjylland.

Kl. 14:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:40

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jamen det vil jeg ikke, for både i Region Hovedstaden og i Region Midtjylland har man fuldt ansvarlige regionsråd, som har taget opgaven på sig, har taget teten og sagt, at de nok skal gå i gang med at prøve at spare de midler, som budgetterne er overskredet med. Men der er også en bestemt grund til, at man mange steder overskrider budgetterne.

Jeg er nødt til at minde ministeren om – for ministeren var jo ikke minister dengang – at dengang man lavede strukturreformen under den her regering, valgte man at lade Region Hovedstaden føde med et permanent underskud på 450 mio. kr. om året, hvert år. De

penge har Region Hovedstaden hvert år taget på sig at finde, uden at det skulle gå ud over de psykiatriske patienter, uden at det skulle gå ud over disse medicinske patienter, men det kan jo ikke blive ved. Der er det da interessant nok, at Region Syddanmark hives frem, men det var da også Region Syddanmark, der fik ekstra penge af regeringen sidste gang.

Jeg synes, det interessante er, at det, vi kan se er konsekvensen af regeringens politik, er, at man har indført en hyr og fyr-politik, at det går ud over arbejdsmiljøet og dermed ud over patienterne, at det, der måske kunne kaldes utilsigtede hændelser, er ved at blive til omsorgssvigt og misforståelser og kommunikationssvigt mellem patienterne og personalet. Og ja, man har nedbragt ventelisterne på hofte- og grå stær-operationer, men der er stadig 2 års ventetid for den kroniske smertepatient på at komme i behandling. Er det det sundhedsvæsen, vi ønsker os i Danmark?

Kl. 14:42

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:42

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes ikke, det var et klart spørgsmål. Jeg synes, det var et spørgsmål, som tydede på, at der var noget, der skulle siges, og at spørgeren sådan set er ligeglad med mine svar.

Men jeg skal jo svare, og svaret er, at ventelisterne er blevet nedbragt i kraft af ekstra bevillinger og et element af øget produktivitet. Det er fint. Det er den vej, vi skal videre ad. Selvfølgelig er der fortsat problemer, og jeg har da godt set, at der er overskridelser i visse regioner, men det ændrer jo ikke ved, at de statslige udgifter i faste kroner og øre er steget og produktiviteten er steget lidt.

Så er der problemer i nogle regioner, det ved jeg godt. Dem skal vi vel også drøfte, når vi nu mødes her i maj/juni for at drøfte fremtidens økonomi. Men jeg synes ikke, at spørgeren kan løbe fra, at sundhedspolitikken har været en rigtig stor succes. Borgerne er rigtig glade for, at de kan gå et andet sted hen, hvis ikke de kan få deres operation i løbet af 1 måned, og det vil vi helst holde fast i.

Kl. 14:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak for det. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er også stillet til indenrigs- og sundhedsministeren af fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:43

Spm. nr. S 1985

7) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Mener ministeren, at det er klogt at gennemføre en langt mere vidtrækkende centralisering af behandlingen af syge børn på kræft- og nyreområdet udover det, man har gjort i de øvrige nordiske lande, og på trods af anbefalingerne i specialerapporten fra 2008 udarbejdet af Sundhedsstyrelsen i samarbejde med Dansk Pædiatrisk Selskab og repræsentanter fra regionerne, når det vil medføre, at flere syge børn og deres familier vil få sværere ved at få en hverdag med sygdom og behandling til at hænge sammen, at dygtige speciallægers kompetencer ikke vil blive udnyttet, og at rekrutteringen og uddannelsen af yngre læger vil blive forringet?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:43

Kl. 14:46

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Mener ministeren, at det er klogt at gennemføre en langt mere vidtrækkende centralisering af behandlingen af syge børn på kræft- og nyreområdet udover det, man har gjort i de øvrige nordiske lande, og på trods af anbefalingerne i specialrapporten fra 2008 udarbejdet af Sundhedsstyrelsen i samarbejde med Dansk Pædiatrisk Selskab og repræsentanter fra regionerne, når det vil medføre, at flere syge børn og deres familier vil få sværere ved at få en hverdag med sygdom og behandling til at hænge sammen, at dygtige speciallægers kompetencer ikke vil blive udnyttet, og at rekrutteringen og uddannelsen af yngre læger vil blive forringet?

Kl. 14:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Det er et meget langt spørgsmål. Ministeren får 2 minutter til at besvare det.

Kl. 14:44

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Det er jo svært ud fra spørgsmålene at blive klar på, hvad der egentlig er Socialdemokraternes holdning til den samling af specialefunktioner i sundhedsvæsenet, som Sundhedsstyrelsen ser som nødvendige for at højne kvaliteten af behandlingen. Socialdemokraterne har givet udtryk for, at der bør ske en større samling af funktioner på brystkræftområdet end den, som Sundhedsstyrelsen lægger op til.

Nu bliver jeg så bedt om at svare på, om jeg finder det klogt at gennemføre en efter Socialdemokraternes opfattelse for vidtgående samling af behandlingen af syge børn på kræft- og nyreområdet, herunder med henvisning til de øvrige nordiske lande, til specialrapporten for pædiatri og til konsekvenserne for børnenes familier, speciallægekompetencerne og rekruttering og uddannelse.

Hertil kan jeg svare og hermed gentage mit budskab fra samrådet i Sundhedsudvalget for 14 dage siden, at jeg ikke ser mig i stand til at gøre mig klog på fastsættelsen af krav til specialiserede sygehusfunktioner i medfør af specialeplanlægningen. Det overlader jeg til de sagkyndige. Det havde vi en god ordveksling om. Det skyldes, at et bredt flertal i Folketinget, herunder også Socialdemokraterne, i 2005 indgik en politisk aftale om de principper, der ligger til grund for specialeplanlægningen.

For at sikre den kvalitet og faglighed, som aftalen stiller krav om, har Sundhedsstyrelsen fået kompetencen til at godkende offentlige og private sygehuse til at varetage specialfunktioner.

Sundhedsstyrelsen har inden for den udmeldte frist nu fået en række indsigelser fra folk i de faglige miljøer. Dem ser man på, og så træffer man sin endelige beslutning, og derfor håber jeg, at spørgeren har forståelse for, at jeg i dag ikke har mulighed for at redegøre for de konkrete ting, der er listet op i spørgsmålet.

Dog kan jeg sige en ting, nemlig at jeg jo netop har orienteret Folketingets Sundhedsudvalg om, at Sundhedsstyrelsens endelige afgørelse og begrundelsen for den vil blive oversendt til udvalget så snart som muligt, og derudover vil styrelsen deltage i et orienteringsmøde med udvalget inden offentliggørelsen af den endelige specialeplan. Som medlem af udvalget vil spørgeren der få mulighed for at få afdækket alle de sundhedsfaglige vurderinger, som ligger til grund for Sundhedsstyrelsens afgørelse.

Kl. 14:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Sophie Hæstorp Andersen (S):

De sidste ting er jeg jo selvfølgelig ekstremt glad for. Det er også rigtigt, at ministeren har lovet at oversende de faglige vurderinger, der har været på det her område, som netop handler om den behandling, som børn i Region Syddanmark og i andre dele af landet kan modtage, hvis de har kræft, eller hvis de er nyresyge.

Men grunden til, at jeg stiller spørgsmålet, er jo faktisk, at i betænkningen til den lov, hvor vi vedtog, at Sundhedsstyrelsen skulle have den her beføjelse til at lave en specialeplanlægning, sagde den daværende indenrigs- og sundhedsminister faktisk klart, at der her var tale om et samarbejde. Der var tale om et samarbejde imellem de faglige selskaber, der var, de lægelige faglige specialer, Sundhedsstyrelsen, regionerne osv.

Derfor er der jo god grund til at spørge ind til de områder, hvor Sundhedsstyrelsen åbenlyst ikke følger de anbefalinger, man har fået hverken fra de faglige selskaber, som arbejder med området, eller fra de danske regioner som sådan. Det er på den baggrund, spørgsmålet skal ses, ud over at der selvfølgelig er det faktum, at jeg mener, at det virkelig vil være dårlig behandling af de mennesker, hvis børn er blevet syge, at de nu skal til at rejse måske i nogle tilfælde 500 km for at få behandlet deres børn på en god og ordentlig måde.

Kl. 14:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:47

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er sikker på, at Sundhedsstyrelsen inddrager alle de hensyn, der her nævnes. Det er jeg sikker på at vi kan have tillid til.

Som jeg beskrev, kommer der jo en dialog også med Folketingets Sundhedsudvalg, hvor spørgeren vil kunne tjekke efter, om det nu er fagkyndige og velbegrundede hensyn, der ligger bag den afgørelse, som Sundhedsstyrelsen skal træffe. Men jeg vil gøre spørgeren opmærksom på, at det altså ikke kan undgås, at Sundhedsstyrelsen ud fra lægefaglige kriterier må træffe visse valg.

Hvis der skal føres regionalpolitik på sagen, kan man altid gøre det og til enhver tid forsvare, at alting skal blive i ens egen valgkreds og den slags. Men det synes jeg vi skulle lade være med, for det er jo bl.a. for at undgå det, at vi har overladt afgørelsen til Sundhedsstyrelsen og er enedes om en rigtig betryggende procedure.

Kl. 14:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:48

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg bliver nødt til at minde om to ting: Den ene er, at jeg ikke er valgt og opstillet i Region Syddanmark eller på Fyn. Jeg er sådan set opstillet det samme sted, som ministeren er, nemlig ude på Vestegnen i Københavns Omegns Storkreds.

Den anden ting er, når man snakker om, at vi bør have tillid til Sundhedsstyrelsen, at jeg også ville ønske, at jeg i alle henseender havde tillid til Sundhedsstyrelsen og det, den har sendt i udkast. Omvendt er det jo ikke sådan, at Sundhedsstyrelsen er en eller anden åbenbaring eller en eller anden gud, som vi skal tro aldrig begår fejl eller ikke glemmer at tage nogle ting med ind i sine overvejelser.

Noget af det, som jeg synes helt åbenlyst mangler i denne diskussion, er, at der i dette tilfælde er tale om børn, og der er det helt specielle, når man behandler børn, at de skal have mulighed for at have en hverdag, der er så tæt på det normale som overhovedet muligt. Er der nogen som helst chance for, at disse børn kan gå i skole med de-

res skolekammerater, være derhjemme, lege eller lignende, skal de have mulighed for det. Børn skal ikke sygeliggøres ud over det nødvendige. Derfor synes jeg, at der mangler hele det perspektiv, der handler om nærhed. Det er det, der mangler, når vi kigger på, hvad det er, Sundhedsstyrelsen har sendt ud til regionerne.

Kl. 14:50

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:50

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):
Hvis der bliver færre hjertepatienter og der derfor ikke er nok til fire behandlingssteder, men kun til tre, vil der jo være et sted i landet, hvor man får længere afstand til den behandling. Hvis der tilsvarende er børnespecialer, hvor det skønnes, at to steder i landet er nok og det mest betryggende for kvaliteten, ja, så vil der være andre steder i landet, hvor man derved får længere til den behandling. Det kan jo ikke være anderledes.

Det, vi som politikere skal efterprøve, er selvfølgelig, om der er noget usagligt, om der københavneri inde i billedet, om der er noget, man har glemt osv. Men hvis vi ved at se på den dialog, der har været med alle de forskellige selskaber, universiteter og hospitaler, kan se, at det er gået rimelig for sig, og det handler altså om faglige hensyn, synes jeg, at vi politikere skal lade Sundhedsstyrelsen træffe afgørelsen, sådan som vi har aftalt.

Kl. 14:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 14:51

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det vil jeg meget gerne, men jeg vil også bare have, at ministeren har forståelse for, at det ikke er sådan, at vi har lagt ansvaret over på Sundhedsstyrelsen og så tror, at det er en gud, der kan forudse og huske på alting.

Det, jeg synes er helt åbenlyst i dette spørgsmål, er, at man altså glemmer, at der er tale om børn. I andre dele af Norden, i Norge og Sverige, har man også centraliseret børneområdet, men man har ikke gjort det i så høj en grad, som Sundhedsstyrelsen lægger op til på det her område.

Jeg frygter virkelig, at de syge børn, det drejer sig om, går glip af en moderne behandling, som man har på Odense Universitetshospital på de her områder, bl.a. for de nyresyge børn. Noget af det, man tit taler om, er, at der er en dynamik imellem flere afdelinger, hvor nogle kan tage noget nyt i brug, andre kan holde fast i nogle gamle metoder, og man kan udveksle oplysninger.

Jeg frygter virkelig, at det her vil betyde, at der er nogle børn, der får dårligere muligheder for at være sammen med deres familie og deres pårørende, men også for at få et liv til at hænge sammen, på trods af at de måske er blevet nyrepatienter, eller på trods af de måske har fået kræft. Det synes jeg er et meget, meget stort problem, for det vil også betyde, at der vil være nogle børn, der får en dårligere behandling som følge af dette spørgsmål.

Derfor skal vi være utrolig sikre den dag, vi siger, at der ikke skal være et tilbud til de her børn. Vi skal være hundrede procent sikre, for vi kan meget hurtigt komme til at gøre det, at vi nedlægger noget, der har taget 40 år at opbygge i dette land, på 40 dage, og bagefter kan vi ikke gøre det om.

Kl. 14:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:52

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes ikke, spørgeren viser respekt for den procedure, vi har aftalt. Det nytter jo ikke noget at stille sig op og himle op om et bestemt område.

Vi vil have øget overlevelsen. Vi vil have flere til at overleve kræftsygdomme. Derfor vil vi samle operationerne og behandlingen på færre steder, for øvelse gør mester, og jo større patientgrundlag man har, jo bedre bliver behandlingen.

Man kan så komme med et andet kriterium og sige, at afstanden er afgørende, men det, vi har aftalt, er altså, at behandlingskvaliteten og overlevelsen er afgørende, og det er det, Sundhedsstyrelsen kører frem efter, idet Sundhedsstyrelsen ligesom jeg naturligvis er helt opmærksom på, at man jo ikke unødigt skal skabe lange afstande, specielt ikke når det handler om børn, som forældrene gerne skulle kunne være i nærheden af. Selvfølgelig skal man ikke unødigt skabe længere afstande. Men hvis der er nogen, der gerne vil have, at vi forbedrer kvaliteten og overlevelsesmulighederne, tror jeg, det er børnenes forældre.

Kl. 14:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til indenrigs- og sundhedsministeren af hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:54

Spm. nr. S 1984

8) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Rasmus Prehn (S):

Når Finansministeriet har fremlagt beregninger, der viser, at kommunerne kan spare 6 mia. kr., hvis kommuner, der har et højt serviceniveau, skærer deres udgifter ned til gennemsnittet, er ministeren så enig med næstformanden for KL, Venstremanden Erik Fabrin, der kalder disse udregninger teoretiske og diskussionen absurd?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:54

Rasmus Prehn (S):

Tak. Jeg læser spørgsmålet op.

Når Finansministeriet har fremlagt beregninger, der viser, at kommunerne kan spare 6 mia. kr., hvis kommuner, der har et højt serviceniveau, skærer deres udgifter ned til gennemsnittet, er ministeren så enig med næstformanden for Kommunernes Landsforening, Venstremanden Erik Fabrin, der kalder disse udregninger teoretiske og diskussionen absurd?

Kl. 14:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:54

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er ikke enig i, at diskussionen er absurd. Og det tror jeg heller ikke han mener den er. Det er jo en rimelig ting at gøre opmærksom på, at der er nogle, der gør det billigere og bedre end andre. Det er ikke absurd. De regnestykker agter vi faktisk at blive ved med at fremlægge.

Naturligvis kan forskelle i ressourceforbrug tilskrives forskelle i rammevilkår og den prioritering, som politikerne har besluttet at foretage. Det er jo tilladt at beslutte at have et højt serviceniveau, ligesom det er tilladt at beslutte at have et lavere serviceniveau. Men det er jo interessant, at nogle kommuner bruger dobbelt så meget på

administration som andre. Det er jo interessant, at en kommune bruger 73.000 kr. pr. ældre i kommunen, mens en anden kommune kun bruger 39.000 kr. pr. ældre i kommunen.

Så jeg må bedrøve spørgeren. Regeringen vil blive ved med at studere sådan nogle opgørelser, ikke fordi man skal tage dem for mere, end de er, men fordi de trods alt indikerer, at der er nogle, der gør det bedre end andre. Det kan jeg som tidligere undervisningsminister virkelig bekræfte. Og det, der på en vis måde er det glædelige i disse tider, hvor vi ikke har så mange ekstra penge, er, at jeg som undervisningsminister stort set aldrig har kunnet konstatere nogen sammenhæng mellem udgiftsniveau og kvalitet. Det er egentlig glædeligt, når man nu ikke har flere penge, for det betyder, at man kan forbedre kvaliteten uden nødvendigvis at øge udgifterne.

Kl. 14:56

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:56

Rasmus Prehn (S):

Hvis man skal tage det sidste for pålydende, kan man jo blive helt nervøs for fremtidens folkeskole, altså hvis ministeren nærmest antager, at jo færre penge der er, jo bedre en folkeskole får vi. Det synes jeg da er uhyggeligt, og det er da kedeligt at høre det fra regeringens side.

Jeg synes også, det er noget besynderligt at høre ministeren stå her i Folketingssalen og give udtryk for, at hans egen partifælle, den tidligere formand for Kommunernes Landsforening og nuværende næstformand, borgmester Erik Fabrin, ikke mener det, han siger. Det er dog en voksen mand, der har været i politik i ganske mange år, og som har beklædt en af de største tillidsposter i det danske samfund, nemlig den som formand for Kommunernes Landsforening, som til citat giver udtryk for, at nu må den her diskussion holde op, for den er absurd, og den er teoretisk.

Det siger Erik Fabrin jo ikke, fordi man ikke skal sammenligne og ikke hele tiden skal bestræbe sig på at blive bedre, men fordi det absurde ligger i, at regeringen tillader sig at antage, at kommunerne ikke allerede laver den form for benchmarking, den form for sammenligning. Altså, ministeren må da være bekendt med, at hver eneste kommune, hver eneste gang den lægger budget, sammenligner nøgletal med andre kommuner for at se, om den kan blive bedre, og om der er noget, den kan gøre mere effektivt.

Men når der er forskelle, er det jo, fordi der er kæmpestor forskel på landets kommuner. Nogle har mange borgere med sociale problemer, nogle har borgere med store integrationsvanskeligheder, nogle har store geografiske afstande osv. osv., nogle kommuner har pendlere, som rejser ind til København og tilbage igen, og som har brug for daginstitutioner med lange åbningstider, nogle har mulighed for at have dagplejere, fordi det er der altså nogle, der gerne vil være, mens andre er nødt til at have vuggestuer osv. Der er kæmpestore forskelle.

Derfor er det altså et nummer for popsmart bare at drage sammenligninger og sige, at de dårligste kommuner må tage sig sammen og blive bedre. Det er, som om regeringen ikke respekterer det kæmpestore stykke arbejde, som bl.a. Erik Fabrin og andre byrådsmedlemmer gør landet over, og hvor man jo er fuldt ud bevidst om, at man godt kan lære af hinanden, det gør man jo hver eneste dag. Der er bare forskelle. Vil ministeren slet ikke anerkende det problem?

Kl. 14:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:58

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan overhovedet ikke godkende nogen som helst af hr. Rasmus Prehns udlægninger og heller ikke udlægningerne af, hvad jeg har sagt, og heller ikke udlægningerne af, hvad Erik Fabrin har sagt.

Jeg er overbevist om, at det, som han har ment, da han talte om, at diskussionen var absurd, har været, at det kommunale selvstyre jo består i, at man har lov at vælge et højt serviceniveau og lov at vælge et lavt serviceniveau. Det har han jo fuldstændig ret i, deri består det lokale selvstyre.

For så vidt kan man sige, at diskussionen er absurd. Men jeg har så nævnt eksempler, hvor den ikke er absurd. Der er nogle kommuner, som i stedet for tolærerordninger bruger undervisningsassistenter, det er billigere – og lige så godt efter min mening. Der er kommuner, som giver undervisningsassistenter studenterløn, og der er andre, der absolut skulle forhandle en højere løn med den lokale lærerkreds. Det er deres beslutning. Jeg har lov til at påpege det, hvis de har valgt en dyrere løsning end nødvendigt.

Kl. 14:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 14:59

Rasmus Prehn (S):

Ministeren er jo udmærket godt klar over, at hvis det alene drejede sig om de der små eksempler, ministeren kommer med her, var der ikke rigtig nogen penge at finde. Hvis man skal op på de beløbsstørrelser, som regeringen selv har lagt frem i deres regnestykke, er det voldsomme besparelser, vi taler om, så drejer det sig ikke om forskellen på en studenterløn og en lidt højere løn for en undervisningsassistent, det er jo ikke der, problemet ligger. Nej, det er altså voldsomme beløb, der skal spares.

Vi har prøvet at regne lidt på det. Hvis man tager nogle af de kommuner, som bruger mere end gennemsnittet, hvor meget skal der så rent faktisk spares? Tager vi f.eks. Aalborg Kommune, skal man på dagpasning spare 40,3 mio. kr., og på ældreområdet skal man spare 56,6 mio. kr.

I forvejen er det sådan, at man nu 10 år i træk har siddet i budgetforhandlingerne og sparet og sparet og sparet, og man føler, at man har nået smertegrænsen. Og det signal, der så sendes herfra, er, at man kan trylle beløb frem af den her størrelse bare ved at lære af hinanden. Er det ikke i overkanten af, hvor arrogant man kan være over for kommunalpolitikere, der gør alt, hvad de kan, for at leve op til det ansvar, de er blevet betroet af vælgerne?

Kl. 15:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:00

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kunne ikke drømme om at være arrogant. Det handler om, at kommunerne i alt skal finde 4 mia. kr., ikke det første halvandet år, men i 2012 og 2013. Det er der ret god tid til at tale om og til at få sat i værk, og det er jeg sikker på kan gøres uden forringelser for borgerne. F.eks. kan jeg nævne, at et fællesskab mellem 17 kommuner har tilkendegivet, at de hver især har sparet mellem 10 og 30 pct. af udgifterne til indkøb via et indkøbsfællesskab. Og en kommune med godt 75.000 indbyggere har formået at spare 26 mio. kr. ved en mere effektiv opfølgning på sygedagpengene. Andre eksempler er administrative fællesskaber, som frigør ressourcer på institutionsniveau, kommunalt samarbejde om madordninger for ældre osv.

Det er ikke småpenge, vi taler om. Det er eksempler, der er hentet fra dagligdagen, og dem kan man selvfølgelig finde flere af.

Kl. 15:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen som medspørger.

Kl. 15:01

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil godt tilbage til det oprindelige spørgsmål. Hvis man går ind og ser på, at dem med de højeste serviceniveauer skærer ned, så de rammer gennemsnittet, så vil det samlede gennemsnit for alle jo falde. Og hvad så? Er det så sådan, at regeringen så kommer igen til næste år eller i de kommende år og siger, at nu skal man igen ned og ramme gennemsnittet?

Der vil jeg godt minde om, at der også er kommuner, der allerede nu ligger under gennemsnittet, og som altså trækker gennemsnittet ned. I de kommuner er det mange steder sådan, at de allerede i dag ikke opfylder lovens krav om, at der skal være undervisningstimer nok i folkeskolen. Der er steder, hvor man ikke længere har ekskursioner i skolerne, og man har stort set ikke nogen skolerejser tilbage mere, man har ikke alle de ting, der skulle gøre børnene til lidt mere hele mennesker, end de bliver ved blot at sidde på skolebænken i måske maksimalt 20 timer om ugen i 5. klasse. Det er det, som regeringen åbenbart har som sit mål, nemlig at vi skal helt derned, hvor vi ikke bare når bunden, men bunden af bunden.

Kl. 15:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:02

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Bemærk, at de eksempler, der bliver nævnt her, havde jeg ikke med, og det er ikke det, som regeringen foreslår. Derimod nævnte jeg nogle andre ting, som jeg synes var mere relevante.

Men det er jo en rigtig erkendelse, og den minder mig lidt om, da jeg i sin tid gik til filosofikum. Hvis man siger, at her har man et gennemsnit og dem, der ligger over det, kommer ned på det gennemsnit, så vi sparer et beløb, så er det rigtigt, at gennemsnittet vil være faldet året efter. Hvis man så gør det samme året efter, vil gennemsnittet være faldet igen. Meget interessant. Jeg synes ikke, det har noget med den her diskussion at gøre, men iagttagelsen er rigtig.

Kl. 15:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 15:03

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jamen jeg er da glad for, at ministeren er enig med mig i, at iagttagelsen er rigtig, for det er jo den besked, som Finansministeriet og den her regering og også den her minister sender ud til kommunerne. Man siger: Her er en liste over de kommuner, der ligger på det højeste serviceniveau, og nu kan I gå i gang med at skære allermost ned, så I kan ramme f.eks. det laveste niveau eller i hvert fald ramme gennemsnittet.

Så er det bare interessant, når man hører borgmesteren i Syddjurs Kommune sige: Vi er ikke særlig stolte af at ligge under gennemsnittet for serviceniveauet, vi har meget få undervisningstimer tilbage, vi har ikke nogen ekskursioner, vi har ikke nogen skolerejser for vores børn og unge, og vi har rigtig, rigtig svært ved at vedligeholde vores skoler.

Er det det lave, lave serviceniveau, regeringen sigter efter, når man går ud og siger til kommuner som Brøndby og Ishøj eller til

Samsø Kommune, som netop har problemer med afstande, og hvor der ikke er så mange børn: Nu skal I altså bare vide, at hvis I bruger for mange penge pr. elev, fordi der er lange afstande og små skoler, ja, så skal I altså ned og ramme det laveste serviceniveau, som måske er det, de har i Syddjurs Kommune, hvor de hverken kan vedligeholde skolerne eller tilbyde en ordentlig undervisning til børnene?

Kl. 15:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:04

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil foreslå spørgeren at tage en kop kaffe med tidligere finansminister hr. Mogens Lykketoft. Så kan han fortælle, hvordan det er, man fører kommuneforhandlinger. Han har været med til at barbære både det ene og det andet i tidens løb, så det var bestemt ikke lettere at være kommune i hans tid, end det er nu, og dengang var udgiftsniveauet jo meget lavere, uanset hvordan man gør det op.

Så jeg kan kun opfordre til en kaffesnak med hr. Mogens Lykketoft for at finde ud af, hvordan de kommuneforhandlinger foregår. Det foregår overhovedet ikke på den måde, som spørgeren forestiller sig.

Nu vil jeg så for anden gang gentage, at jeg ikke har talt om undervisningstimer, tværtimod har jeg så sent som i dag indskærpet, at undervisningstimetallet skal holdes. Der er vedtaget et minimum, og det skal holdes. Jeg har ikke talt om ekskursioner, jeg har ikke talt om noget som helst af det, som spørgeren nævner her.

Derimod er der ting, som man med fordel kan drøfte med kommunerne, og det er, om der er statslige regler, som kan lette kommunernes arbejde, altså om man kan bruge udfordringsretten noget mere. Der er jo visse steder, hvor man får afslag på at bruge udfordringsretten, fordi det strider mod loven. Lad os få en snak om det. Det er sådan, det foregår, når man forhandler med kommunerne.

Kl. 15:06

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:06

Rasmus Prehn (S):

Nu er jeg i den situation, at jeg stort set kommer fra en kaffesnak med den tidligere finansminister hr. Mogens Lykketoft, hvor vi simpelt hen repeterede de her ting. Og sagen er den, at det var sådan, at da hr. Mogens Lykketoft var finansminister i kongeriget Danmark, var der en langt større vækst i det offentlige forbrug, der var mange flere penge til velfærdsydelser. Sådan var det. Og skolerne havde flere penge til at lave undervisning for.

Men gennem de seneste mange år, hvor vi har haft en borgerlig regering, og hvor man har haft den filosofi, at kommunerne hvert eneste år skal spare lidt for at gøre det lige lidt mere effektivt, har vi altså haft den udvikling, som min kollega fru Sophie Hæstorp Andersen var inde på, og som ministeren også nikker genkendende til fra sit filosofikumstudie. Hvis man hele tiden stræber efter et gennemsnit, risikerer man altså, at man får en langsom udhuling. Og det er jo det, borgerne oplever derude.

Det er ikke mange måneder siden, vi havde den nuværende indenrigsminister i samråd i sin funktion som daværende undervisningsminister i forbindelse med spørgsmålet om, at der er flere og flere kommuner, der ikke lever op til det minimumsundervisningstimetallet, der er. Det beklagede ministeren og sagde at han var virkelig ked af osv. Men da problemet skulle løses, var der ikke flere penge, da måtte man finde dem inden for den samlede ramme.

Så er det jo, at det betyder, at man hele tiden får mindre, hele tiden får mindre og hele tiden får mindre. Det er jo et angreb på fæl-

lesskabet, et angreb på velfærdssamfundet. Det skulle regeringen tage og sige åbent og ærligt i stedet for at pakke det ind.

Kl. 15:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:07

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Hele tiden får mindre, hele tiden får mindre, hele tiden får mindre. Det er hr. Rasmus Prehn's sang om den offentlige sektor i almindelighed og i dag om kommunerne. Og den sang har ingen forbindelse med virkeligheden.

I virkeligheden er personalet vokset og vokset i kommunerne og især i regionerne. Og skatterne har vi det største besvær med at holde i ro. Jeg ved godt, hvad hr. Rasmus Prehn ville gøre, hvis han fik magten, så ville det hele bare få lov til at stige i det uendelige, for ellers er det, han siger, jo meningsløst. Han ville jo ikke skælde så meget ud på regeringen, hvis det ikke var, fordi han, hvis han selv kunne bestemme, bare ville give los, selvfølgelig ville han bare give los.

Det er også derfor, det er rigtig uklogt at give hr. Rasmus Prehn magt, som han har agt. Men han skal ikke påstå her i Folketinget, at regeringen sparer og sparer og sparer, og at kommunerne får mindre og mindre og mindre. Det er simpelt hen løsrevet fra virkeligheden, det er taget ud af den blå luft, det er ude i hegnet, det er hul i hovedet.

Kl. 15:08

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Det var afslutningen på denne besvarelse. Spørgsmålet er afsluttet, men der kommer et spørgsmål mere fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:08

Spm. nr. S 1986

9) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Rasmus Prehn (S):

Når statsministeren har varslet fyringer af 8.000 kommunalt ansatte, hvor skal kommunerne så efter ministerens opfattelse fyre medarbejdere - er det inden for folkeskolen, børnepasning eller ældrepleje?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 15:08

Rasmus Prehn (S):

Der er en chance mere her - jeg skal jo læse op.

Når statsministeren har varslet fyringer af 8.000 kommunalt ansatte, hvor skal kommunerne efter ministerens opfattelse så fyre medarbejdere - er det inden for folkeskolen, børnepasning eller ældrepleje?

Kl. 15:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:09

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Det kunne jeg jo holde en meget lang tale om, og jeg er glad for, at der var et spørgsmål mere, for det var selvfølgelig en lidt barsk afslutning, jeg kom med, og derfor er det godt, at hr. Rasmus Prehn har mulighed for at komme igen.

Men svaret på spørgsmålet er nej. Vi mener, at man kan leve op til det mål, vi har sat - samlet uændret offentligt forbrug, samme personale, samme antal kroner i faste værdier - og så flytter vi lidt

fra kommunerne til regionerne, og de penge skal findes fra om 1 ½ år, og det mener vi kan lade sig gøre uden de konsekvenser, som hr. Rasmus Prehn her udmaler.

Kl. 15:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:10

Rasmus Prehn (S):

Da danskerne den 1. januar satte sig i sofaen for at se statsministrens nytårstale, tror jeg, at mange noterede sig med stor glæde, at der blev sat fokus på folkeskolen. Der skulle være et såkaldt 360-graders eftersyn af folkeskolen. Hvad jeg derimod ikke tror at danskerne havde forventet var, at der ganske kort tid efter skulle være en 360-graders rundbarbering af folkeskolen, hvor man skal spare, hvor man skal have mindre, og hvor der direkte er skolelærere, der bliver sendt hjem til deres familie med en fyreseddel i hånden.

Man havde ikke regnet med, at den fokus, den omsorg, som regeringen viste for folkeskolen, handlede om at gøre mindre og spare og udhule, sådan at den situation, vi står i, er, at vi bliver en af de første generationer i mange hundrede år, der skal fortælle vores børn, at vi har råd til mindre uddannelse, end vi selv har fået.

Det er jo situationen, og det tror jeg skuffer folk. Der tror jeg, der er nogle, der tænker, at den form for politik er helt på månen, helt i hegnet og hul i hovedet.

Kl. 15:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:11

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Hvis jeg ikke husker forkert, vil antallet af elever falde med 36.000, og så skal der vel også være færre lærere. Det er jo ikke en rundbarbering, det er en tilpasning til et faldende børnetal. Det har vi set før.

Normalt er det sådan, at når børnetallet falder, så bliver udgifterne, hvad de var, og når tallet så stiger, stiger udgifterne også. Men det går altså ikke nu, for vi får færre børn og flere ældre, og samtidig har vi ikke flere penge, end vi har, og derfor er det altså nødvendigt at få en vis afdæmpning af udgifterne, når det gælder børn, så der bliver en vis stigning, når det gælder ældre. Det er det, der hedder samlet uændret vækst. Det er ikke faldende standard - det behøver det ikke være.

Når man ser på, hvor vidt forskellige udgiftsniveauer kommunerne og skolerne har, så er jeg altså overbevist om, at man godt kan forbedre skolen uden at bevilge en hel masse ekstra penge fra staten.

Kl. 15:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:12

Rasmus Prehn (S):

Når det er sådan, at forældre til børn og skoleelever landet over oplever, at der faktisk er en stigning i antallet af skoler, der *ikke* lever op til minimumstimetallet, oplever folk det altså som en kvalitetsforringelse. Altså, når man ikke lever op til det antal timer, man har sagt der burde være, og der bliver flere og flere af den slags skoler, er det et udtryk for, at kvaliteten falder. Sådan oplever danskerne det. Men jeg kan sådan set godt medgive dette, at lad os nu prøve at få en dialog om det i stedet for at beskyldte hinanden for at være på månen eller have hul i hovedet.

Jeg tror altså, at man selvfølgelig er nødt til også at tilpasse folkeskolen til antallet af elever, ingen tvivl om det, og derfor skal man

også kigge på det. Og man er også nødt til at kigge på, om man kan lære af en nabokommune, om man kan gøre noget andet, noget med undervisningsassistenter. Lad os tale om det, ingen tvivl om det, men det er jo bare det, kommunerne allerede gør i stort omfang. De kæmper virkelig en brav kamp for at få enderne til nå sammen. Og vil det ikke klæde en regering, som lige har givet skattelettelser i flere hundrede tusinde kroners klassen til de allerrigeste, bare åbent og ærligt at sige: Jamen prøv at høre, det med velfærd er altså ikke noget for os, den er vi ikke med på i Venstre, næh. Vi synes, at bankdirektører skal have mange hundrede tusinde kroner i skattelettelser, det er vores politik. Så er det jo åbent og ærligt, for så kan man jo vælge på valgdagen at sige: Er vi til velfærd, eller er vi til skattelettelser?

Kl. 15:13

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ja tak, hr. Prehn. Ministeren.

Kl. 15:13

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Bortset fra det med skattelettelserne så var jeg næsten enig i det, hr. Prehn nu sagde. Vi er enige om, at minimumstimetallet skal opretholdes, og vi er også enige om, at når der bliver færre elever, skal der på en eller anden måde også være færre lærere, alt andet lige. Men det, jeg nu igen også i det her spørgsmål skal høre på, nemlig at vi har givet de rige skattelettelser, er ganske enkelt ikke rigtigt.

Skattereformen ltede nogle skatter i toppen, men bemærk, hvordan det blev finansieret. Det var miljøafgifter, og det var multimedieskatten, som jeg forstår Socialdemokraterne også støttede, og det var den meget omtalte udligningsskat for store pensioner – det er jo heller ikke lave indtægter – og der forstår jeg, at den vil Socialdemokraterne skærpe yderligere. Så man skal lige huske, hvad det er, man taler om. Skattereformen havde ikke den effekt, som her blev beskrevet, og den var i øvrigt fuldt finansieret.

Kl. 15:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:14

Rasmus Prehn (S):

Ja, det kan hurtigt blive en meget teknisk diskussion om skat, om reformen er fuldt finansieret eller ikkefinansieret. Vi har jo set på tv selv de mest fremme økonomer stå og sige, at man kan argumentere for begge dele. Så jeg tror, man skal holde sig til, hvad der er virkeligheden her. Sagen er jo den, at der altså er mennesker her, som hvert år får skattelettelser på flere hundrede tusinde kroner, som de kan bruge til at købe dyr rødvin og rejse til udlandet for. Det er jo det, der er virkeligheden. Det har man besluttet fra regeringens side. Det var der råd til. Men der er ikke råd til, at vi kan have folkeskoler, der lever op til det timeantal, vi har aftalt, der er ikke råd til at have ordentlig børnepasning, der ikke råd til at have ældreomsorg, og man skal til at spare endnu mere. I en tid med stor arbejdsløshed skal vi sende offentligt ansatte, varme hænder, hjem med en fyreseddel. Det skal man som regering da stå på mål for, være åben og ærlig og sige: Vi har en prioritering her, vi synes, at pengene bliver bedre brugt på udenlandsrejser for de rigeste i stedet for på omsorg for vores ældre og på folkeskole og børnepasning.

Kl. 15:15

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:15

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

[Uden mikrofon] ... Skattereformen tog ikke en øre ...

Kl. 15:15

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hov, vi skal lige vente lidt! Vi skal have lyd til ministeren. Ministeren.

Kl. 15:15

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Totalt falsk. Skattereformen tog ikke en øre fra den offentlige sektor, og de økonomer, der sad og diskuterede i tv – det så jeg nemlig godt – var jo stort set enige om, at lige i starten er der et element af underfinansiering, men på længere sigt er skattereformen overfinansieret, og overfinansieret betyder, at der altså ikke skal besparelser til for at finansiere den. Vil hr. Rasmus Prehn og andre Socialdemokrater og SF'ere dog ikke lige skrive sig det bag øret: Skattereformen *tager ikke* penge fra den offentlige sektor, den *flytter rundt* på skatterne. Og det hører vi jo meget om: multimedieskatten, udligningsskatten for store pensioner, miljøskatter, afgifter på alkohol osv. Vi hører om det alt sammen. Og hver gang man hører om det, skal man huske, at det hænger sammen med, at skattereformen var en *skatteomlægning*, der på længere sigt tilmed *gav flere penge ind* i end ud af kassen, og som derfor *ikke* skal blandes ind i debatten om kommunernes økonomi.

Kl. 15:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet af fru Liselott Blixt til sundhedsministeren.

Kl. 15:17

Spm. nr. S 1987

10) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Liselott Blixt (DF):

Kan ministeren give en status på regionernes budgetlægning, efter at de i foråret i nogle regioner helt ubegrundet har måttet fyre medarbejdere på trods af stigende budgetter?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 15:17

Liselott Blixt (DF):

Kan ministeren give en status på regionernes budgetlægning, efter at de i foråret i nogle regioner helt ubegrundet har måttet fyre medarbejdere på trods af stigende budgetter?

Kl. 15:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:17

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Udgangspunktet for at tale om regionernes budgetter er, at de er vokset år for år siden 2001. I 2010 er der godt 21 mia. kr. mere, end der var i 2001, og det er vel at mærke i faste kroner og øre. Den aktuelle situation handler om regionernes forbrug sidste år. Sidste år fik de igen tilført flere penge, et løft på 2 mia. kr. På trods af dette løft på 2 mia. kr. sidste år var der nogle regioner, der overskred deres budgetter. Vi mangler de endelige tal. Men regionerne har selv foreløbig opgjort budgetoverskridelsen til at være på over 1 mia. kr. Der er

nogle regioner, der har været bedre til at overholde budgetterne end andre. Det vil vi analysere nærmere, når vi har de endelige tal.

Kl. 15:21

Sundhedsvæsenet er regionalt. Regionerne har ansvaret for at styre det. De har ansvaret for at overholde de økonomiske rammer, og det er et ansvar, som regionerne udadtil står ved. De må stå på mål for deres handlinger, og de skal selvfølgelig iværksætte initiativer, som kan rette op på manglende økonomisk styring. Et af problemerne har som bekendt været, at man især i én region har ansat flere, end man havde patienter til. Det skal de andre regioner naturligvis ikke betale. Man har ansat så mange, at man er nødt til at afskedige nogle af dem igen – ikke alle, men måske hver tredje – og det kan der så laves et stort nummer ud af, som bl.a. hr. Villy Søvndal gør. Han bliver helt uvederhæftigt ved med at snakke om alle fyringerne i sundhedssektoren. Nej! År for år og også i 2009 og 2010 er der flere ansatte end tidligere, og sådan har det været hele vejen igennem. Rammerne drøftes inden længe med regionerne. Det ser jeg frem til. Der er mange ting at drøfte i den forbindelse.

Kl. 15:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:19

Liselott Blixt (DF):

Det lyder jo meget godt, men jeg tænker, om ministeren, når man nu går til forhandlinger, på statens vegne vil stille nogle krav til regionerne om at forbedre budgetlægningen, sådan at de kan overholde budgetterne.

Kl. 15:20

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:20

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan i hvert fald forsikre om, at jeg vil interessere mig stærkt for, hvordan det dog kan gå til, at en region kommer sådan op at køre, som det er tilfældet i Region Hovedstaden. Også de store overskridelser i Region Midtjylland synes jeg er værd at studere nærmere. Men hvis regionerne siger, at de nok skal klare det selv i de kommende år, at de, nu hvor de får en 3-årig aftale, klarer det selv, så behøver jeg ikke stille det spørgsmål. Men hvis de begynder at ville have hjælp til det, vil jeg selvfølgelig interessere mig voldsomt for, hvordan de kan hjælpe sig selv, og her er fru Liselott Blixts spørgsmål jo yderst relevant.

Kl. 15:20

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:20

Liselott Blixt (DF):

Der er talt meget om, hvorvidt det ene år måske var for kort tid for regionerne til at planlægge i. Der har været nogle ude at sige, at det kunne være, man skulle lave nogle handlingsplaner, der rakte længe frem, eller reformer, eller hvad vi nu kan kalde det. Var det noget, ministeren kunne have i tankerne, når han går til forhandlinger med regionerne, altså at man siger, at det er flere år, de skal lægge budget for, sådan at det bliver nemmere for dem? Eller ville det efter ministerens mening blive sværere for regionerne at overholde budgetterne på den måde?

Kl. 15:21

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, det er et godt spørgsmål. Jeg er meget glad for, at vi nu lægger op til 3-årige forløb. Det fremmer nemlig ansvarligheden. Ulempen ved kun at lave en aftale for 1 år er, at hvis man laver en kæmpe overskridelse, sidder vi der, og så kommer forhandlingerne lidt til at handle om, hvordan man kan gnide den af på nogle andre, eventuelt på staten. Det er meget sundere, at der inden for de 3 år er en mulighed for, at man i en region selv kan finde balance i sine budgetter, selv kan indhente det forsømte, selv kan betale den regning, der opstod, da man ansatte flere, end der var patienter til. Det skal de andre regioner jo ikke betale. Så jeg synes, det er et godt spørgsmål.

Kl. 15:22

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen som medspørger.

Kl. 15:22

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu er det jo sådan, at regionerne har fremlagt tal, der viser, at ud over at man ansatte flere mennesker sidste år og dermed overskred budgetterne, så var man jo også med til at lave langt flere aktiviteter, dvs. flere behandlinger, flere operationer, som kom patienterne til gode. Er der nogle af de operationer eller behandlinger inden for kræftområdet f.eks. eller inden for åreknudeområdet eller knæ, hofter, grå stær, som regeringen havde været foruden, altså hvor man synes at regionerne skulle have holdt lidt mere igen og have ladet være med at producere så meget og have ladet være med at behandle de her patienter?

Kl. 15:22

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:22

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan ikke sige med nøjagtighed, hvor stor en del af overskridelsen der skyldes, at man simpelt hen har fået flere patienter igennem røret, og heller ikke, hvor meget der skyldes, at man havde et efterslæb i forhold til sygeplejerskestrejken i 2008, var det vist. Det kan jeg ikke sige nøjagtigt. Men det er jo et interessant spørgsmål.

Regeringens politik har været den at give regionerne flere penge år for år i forventning om, at de samtidig øger produktiviteten, sådan at der er flere patienter, som bliver behandlet, og så ventelisterne falder. Det er jo på en vis måde sket i 2009 sammenlignet med i 2008 på grund af sygeplejerskestrejken, men set i det lange løb hvordan har forløbet så været? Har der i realiteten, f.eks. i Region Hovedstaden, været tale om faldende produktivitet, fordi man havde ansat flere, end man havde patienter til? Det tror jeg, og det skal hverken staten eller de andre regioner jo undgælde for.

Kl. 15:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 15:24

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Hermed kan vi altså konkludere, at de svar, der netop er givet til fru Liselott Blixt, om, at det er for dårligt, at nogle regioner skulle have ansat for mange i forhold til, hvor mange patienter de havde, ikke er noget, som ministeren rent faktisk ved. Det er noget, han tror; det er, når alt kommer til alt, noget, hvor han endnu ikke helt kan sige, hvor meget af det der skyldes, at flere patienter er kommet gennem røret.

Jeg synes da, at det er interessant at få frem, at det ikke er på baggrund af reelle tal.

Men vi kan i hvert fald sige, at regionerne selv har fremlagt tal, der viser, at de har øget produktiviteten, samtidig med at de har ansat flere mennesker, og at der altså har været flere patienter igennem røret, som ministeren kalder det. Jeg håber, det er behandlinger, de har fået på sygehusene, og håber ikke, at de er kommet igennem et rør.

Men så vil jeg da godt have ministeren til at bekræfte, at det jo også er i andre regioner, at de er ude i sparerunder. Jeg vil også gerne have ministeren til at bekræfte, at det f.eks. kan have givet ret stort udslag, at de nogle steder nu er overgået til at have et vikarkorps med fastansatte, og at det har været muligt at få besat flere ledige stillinger, fordi vi har fået en finanskrisen, der groft sagt har trukket folk tilbage til den offentlige sektor, hvor vi jo også har manglet dem.

Kl. 15:25

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:25

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Hvis man vil have nøjagtige svar, skal man jo også stille nøjagtige spørgsmål. Jeg er ikke blevet spurgt om det, som fru Sophie Hæstorp Andersen her gerne vil have svar på. Men vi kan selvfølgelig levere et svar, så godt som det nu er muligt, på det spørgsmål, hvis det ønskes. Det er i hvert fald noget, der vil komme frem under forhandlingerne med regionerne.

Spørgetiden er jo til, at vi svarer på det, der er blevet spurgt om. Når man så er medspørger og går ind og spørger om noget helt andet, kan man ikke forlange, at ministeren har et præcist svar.

Kl. 15:25

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:25

Liselott Blixt (DF):

Nu skal jeg prøve at se, om jeg kan følge op på det, som medspørgeren har været inde på, og på det, som jeg startede med at spørge om. Det handlede jo om, at nogle regioner trods de stigende budgetter ubegrundet har måtte fyret nogle medarbejdere.

Jeg hørte så, at medspørgeren også var inde på, at noget af det, det kunne dreje sig om, var den måde, man havde drevet vikarkorps på, finanskrisen samt andre ting. Det glæder mig at høre, at det ikke bare er en ting, der har været grund til det her.

Men det, jeg beder om svar på, er, hvordan man sikrer medarbejderne ude på de forskellige sygehuse, hvordan man sikrer, at regionerne kan blive bedre til at lægge budgetter, eventuelt få nogle styringsværktøj, så medarbejderne kan føle sig trygge i deres ansættelser ude på sygehusene.

Kl. 15:26

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:26

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte, at de mange ansættelser bl.a. hænger sammen med, at man har haft en meget stor vikarkonto på grund af personalemangel. Det var pludselig muligt at få fastansatte, og så kom man altså til at ansætte for mange og flere, end der var patienter til. Det kan jeg bekræfte. Derefter måtte man afskedige 700-800 af dem igen, men jo ikke nær så mange, som man havde ansat.

Fru Liselott Blixt har da fuldstændig ret i, at det bør man undgå i fremtiden. Det er dårlig planlægning. Det er også dårlig personalepolitik. Det er i øvrigt også en kostbar måde at gøre det på. Så der er al mulig grund til at forebygge det i fremtiden. Det tror jeg at Region Hovedstaden er ganske klar over, og det tror jeg også Region Midtjylland er. Men det kan da godt være, at vi skal drøfte det under forhandlingerne. Det vil jeg ikke afvise.

Kl. 15:27

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er også stillet til indenrigs- og sundhedsministeren af fru Liselott Blixt.

Kl. 15:27

Spm. nr. S 1988

11) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Liselott Blixt (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at uerfarne læger foretager operationer, samt at regionerne ikke ønsker at samle operationerne på færre afdelinger, jf. artiklen »Inkontinente kvinder opereres af uerfarne læger« i Dagens Medicin af 16. april 2010?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:27

Liselott Blixt (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at uerfarne læger foretager operationer, samt at regionerne ikke ønsker at samle operationerne på færre afdelinger, jf. artiklen »Inkontinente kvinder opereres af uerfarne læger« i Dagens Medicin af 16. april 2010?

Kl. 15:28

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:28

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har læst den pågældende artikel, og jeg er jo ikke sagkyndig, men jeg vil godt understrege, at det i alle tilfælde er vigtigt, at de behandlingsansvarlige læger har de nødvendige faglige forudsætninger for at løse deres opgaver.

Det er jo faktisk derfor, vi har startet hele processen med specialplanlægning. Det sker under overskriften, at øvelse gør mester. Der skal være så stort et patientgrundlag, at de pågældende læger er i træning, og ofte skal der også være kolleger fra nabospecialer i nærheden, som man kan rådføre sig med. Det er jo alt det, der ligger bag planlægningen af de nye, store akutsygehuse.

Sundhedsstyrelsen er i gang med at vurdere, om slyngeoperation af inkontinente kvinder skal være en hovedfunktion eller en specialiseret funktion. Det er en faglig vurdering, som jeg ikke vil blande mig i.

Et bredt flertal, herunder Dansk Folkeparti, har aftalt de principper, som Sundhedsstyrelsen arbejder efter i specialeplanlægningen, og det har jeg jo også nævnt for et øjeblik siden. Derfor vil jeg igen opfordre til – ikke så meget over for spørgeren, men over for andre spillere – at vi ikke gør Sundhedsstyrelsens faglige vurderinger til en politisk kamplads.

Kl. 15:29

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt.

Liselott Blixt (DF):

For mig at se så det i artiklen ud, som om der var mange, der var enige om, at man skulle rykke de her specialer sammen, så man netop have nogle specialeafdelinger, men at det var noget, som regionerne ikke ville være med til. I en ph.d.-afhandling kunne man se, at en opgørelse viste, at 33 afdelinger havde udført 14 pct. af operationerne. Det var 50 operationer over 3 år pr. afdeling.

Det er noget mindre, end hvad man går ud og siger at der skal være i specialer. Jeg tror, at enhver kan tænke sig til, hvordan det er at være kvinde og ikke kan holde på vandet. Det er nok ikke det mest rare for en kvinde. Det er måske sket på grund af en fødsel, hun har fået ødelagt sit bækken eller fået revet nogle nervetråde over. Når de udfører den operation så få gange på nogle sygehuse, mener jeg jo, at man også herfra må gå ud og melde ud, hvad man vil med de operationer.

Kl. 15:29

cialiseret funktion, skal bero på en faglig vurdering i Sundhedsstyrelsen, og den vil jeg ikke blande mig i.

Kl. 15:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:32

Liselott Blixt (DF):

Men jeg vil så lige holde fast i det med slyngerne. For at få en slynge godkendt i Danmark skal der bare CE-mærkning til for at få den markedsført. Der behøver ikke at ligge noget klinisk data, for at man kan få dem markedsført, og derfor har der netop været alle de her uheldige episoder.

Området bliver reguleret af EU-direktiver, og selv om de lige er blevet revideret, er proceduren den samme. Hvad er ministerens holdning til det her? Vil ministeren eventuelt arbejde for, at direktiverne strammes?

Kl. 15:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:30

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:33

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, at det er et af de bedste eksempler på, at vi har brug for den specialeplanlægning, som vi har aftalt. Jeg synes, at spørgeren beskriver det både på en menneskelig og også anden vis rigtig måde. Der skal være et tilstrækkeligt patientgrundlag. Det er derfor, at vi har sat gang i en specialeplanlægning, og for så vidt takker jeg for det meget gode eksempel, som jeg synes er ganske oplagt at nævne i den forbindelse.

Kl. 15:31

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg bliver svar skyldig. Det kan jeg ikke tage stilling til på indeværende tidspunkt, og slet ikke her i spørgetiden, hvor jeg ikke har haft mulighed for at forberede mig til det.

Kl. 15:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren, og tak til spørgeren. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til forsvarsministeren af hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:33

Liselott Blixt (DF):

Jeg håber da også, at det er godt, at man netop kan komme frem med nogle af de eksempler. Man kan jo ikke vide alt, vi er lægfolk herinde. Hvad angår nogle af de specialer, som man måske ikke lige falder over i det daglige – man hører for det meste om kræft- og hjertesygdomme osv. – er der måske ikke så mange, der tænker på inkontinente kvinder. Det er til stor gene for de kvinder, som lider af det, og det er et tabueme.

Problemet, som jeg også synes vi ser, er netop, at der, når de laver de slyngeoperationer, hvor man opsætter en slynge, har været for store problemer med de forskellige slynger, man sætter op. Der har været inficerbare slynger, som man satte op, og de samlede mere på bakterier, end de samlede på noget andet. Der var slynger, der frastødte vævet, og der var slynger, som var blevet afprøvet på otte får, lige inden de kom i handelen.

Mener ministeren, at der er nok grundlag for, at man kan lade så mange læger lave operationer med slynger, der er så lidt godkendt?

Kl. 15:32

Spm. nr. S 1773

12) Til forsvarsministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

Hvilke civile og militære mål skal efter regeringens opfattelse være nået, for at krigen i Afghanistan er vundet?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Klaus Hækkerup for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 15:33

Klaus Hækkerup (S):

Spørgsmålet lyder: Hvilke civile og militære mål skal efter regeringens opfattelse være nået, for at krigen i Afghanistan er vundet?

Kl. 15:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forsvarsministeren.

Kl. 15:33

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Tak for spørgsmålet. Jeg vil starte med at slå fast, at vi jo er i Afghanistan efter ønske fra FN's Sikkerhedsråd og på invitation af den afghanske regering. Formålet, og det er jeg helt sikker på at hr. Hækkerup er klar over, er at bidrage til national, regional og global sikkerhed ved at forhindre, at Afghanistan igen kan blive et fristed for terrorister. Samtidig skal vores danske indsats bidrage til fremvæksten af et stabilt og mere udviklet Afghanistan, som kan tage vare på sin egen sikkerhed, som kan fortsætte den demokratiske udvikling, og som i øvrigt kan fremme respekten for menneskerettigheder.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:32

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Det ville være helt uholdbart, hvis jeg svarede ja eller nej til det spørgsmål. Det, jeg kan svare, er, at Sundhedsstyrelsen netop er i gang med at vurdere spørgsmålet om slyngeoperation af kvinder med inkontinens. Om det skal være en hovedfunktion eller en spe-

Med andre ord handler det om, at vi og afghanerne sammen skal skabe en bæredygtig afghansk drevet udvikling, der sætter afghanerne i stand til selv at holde Taleban uden for indflydelse og helst helt ude af landet.

Kl. 15:37

En sådan udvikling kræver en bredspektret både civil og militær indsats, hvor der fokuseres på både civil og militær kapacitetsopbygning. De afghanske sikkerhedsstyrker skal sættes i stand til selv at bekæmpe Taleban, beskytte befolkningen og håndhæve Afghanistans love. Den afghanske regerings myndighedsudøvelse skal udvides over hele landet, i takt med at Talebans indflydelse reduceres. Samtidig skal fokuseret økonomisk støtte til civil genopbygning være med til at understøtte et bæredygtigt civilt samfund.

Som nævnt er det meget vigtigt, at det her er afghansk drevet, og endemålet er jo at gøre afghanerne til herrer i eget hus. Og ved at have det endemål, vil jeg også sige, nytter det jo ikke, at vi sådan set udfører alle opgaverne for dem. Afghanerne skal have mulighed for at gribe opgaverne og tage ansvaret – og de vil gerne have ansvaret. Jeg var i Afghanistan for knap 3 uger siden, og der fik jeg bekræftet, at afghanerne meget, meget gerne selv vil tage ansvaret både for sikkerheden og for genopbygningen, men at de har behov for hjælp.

Når udviklingen ligesom begynder at drive sig selv og afghanerne føler, at de faktisk kan tage sig af både beskyttelsen og den civile del, kan vi trække os i baggrunden og indtage en mere støttende rolle end den, vi har i dag. Hvornår vi går fra den ene rolle til den anden, vil selvfølgelig være afhængig af den lokale udvikling, for vi skal ikke være i Afghanistan længere end nødvendigt.

Kl. 15:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:36

Klaus Hækkerup (S):

Jeg syntes ikke, ministeren var særlig specifik, hverken om de civile eller de militære mål. Altså, det er jo en målsætning, som alle sådan set kan være enige i. Afghanerne skal selv overtage ansvaret for deres land osv.

Jeg vil godt spørge: Hvor mange provinser forudsætter regeringen f.eks. at afghanerne selv har overtaget det fulde civile ansvar for om ½ år? Hvor mange provinser forudsætter man at de f.eks. har overtaget det fulde militære ansvar for om ½ år?

Kl. 15:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Forsvarsministeren.

Kl. 15:36

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Jeg kan ikke sætte tal på, vil jeg sige til hr. Hækkerup. Det, der er vigtigt for mig, er, at den indsats, som vi er med til at gøre i Afghanistan, specielt i Helmandprovinsen, hvor vi har størstedelen af vores soldater, er en indsats, som faktisk frem til 2009 i høj grad er gået ud på, at vi har taget ansvaret for beskyttelsen. I 2010 har vi fokus på, at vi sammen med afghanerne beskytter den afghanske befolkning, og målet er jo, at vi på sigt, når afghanerne i højere og højere grad selv kan tage sig af sikkerheden, trækker os tilbage, og at vi på sigt trækker os ud.

Jeg vil ikke stå og sætte hverken dato eller tal på. Vi kan faktisk heller ikke sætte tidspunkt på for, hvornår så og så mange provinser skal være overdraget, for at vi kan sige, at det her er sikkert nok. Det er en diskussion, der pågår i NATO-kredse, hvis vi tager det med beskyttelsen og sikkerheden. Det vil i høj grad blive diskuteret på NATO-topmødet til november, og da har vi et bedre overblik over, præcis hvordan det går med de enkelte provinser. Men at stå her og nu i Folketingssalen og sætte tal på kan jeg ikke.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:37

Klaus Hækkerup (S):

Baggrunden for mit spørgsmål er selvfølgelig ministerens udtalelse om, at vi vinder krigen i Afghanistan. Når jeg læser f.eks. FN's højkommisærers rapport til FN's Sikkerhedsråd, som bliver afgivet fire gange om året – den sidste rapport er dateret den 10. marts 2010 – kan jeg læse deri, at sikkerhedssituationen er under stadig forværring. Hvordan kan ministeren forestille sig at vi kan vinde krigen i Afghanistan, når hele udviklingen fra 2003 og til i dag har været en forværring af situationen?

Kl. 15:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:38

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Situationen i Afghanistan er jo meget kompleks. Man skal huske på, at der er dele af Afghanistan, hvor det faktisk går bedre, end vi kunne have regnet med, og at der er dele af Afghanistan, hvor det går værre, end vi kunne have regnet med. Men det samlede billede er stadig væk, at det går bedre, end det gjorde i 2006 eller endnu længere tilbage.

En af de ting, jeg hæfter mig meget ved, er hele den diskussion, der handler om, hvad det er, afghanerne gerne selv vil have. 82 pct. af afghanerne vil gerne have den nuværende styreform. 82 pct. af afghanerne ønsker rent faktisk en situation, hvor man har et Afghanistan med en grundlov, et Afghanistan, hvor der er lige rettigheder mellem kønnene, et Afghanistan, hvor Taleban er trængt tilbage. 4 pct. ønsker Taleban tilbage.

Det er for mig bl.a. et signal om, at det går den rigtige vej i, i forhold til hvad afghanerne gerne selv vil have. De vil sådan set gerne have både frihed og lighed og demokrati.

Kl. 15:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:39

Klaus Hækkerup (S):

Jeg forstår så, at det er den danske regerings vurdering, at det nu går rigtig godt i Afghanistan, og at det går fremad. Så kan jeg bare ikke forstå, hvordan det kan være, at FN's højkommisær på området har lige den modsatte vurdering af det, at FN's højkommisær kan skrive i den rapport, han afleverede til Sikkerhedsrådet den 10. marts, at sikkerhedssituationen i Afghanistan fortsætter med at blive forværret.

Altså, er det FN's højkommisær, der har ret, eller er det den danske regering, der har ret? Og har den danske regering så protesteret mod, at der er afleveret sådan en efter den danske regerings opfattelse fejlagtig rapport til Sikkerhedsrådet?

Kl. 15:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:39

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Altså, jeg må så – jeg vil ikke sige med skam – melde til hr. Klaus Hækkerup, at jeg ikke står med den rapport i hånden, for der blev sådan set ikke spurgt til den konkrete rapport i det spørgsmål, der er

stillet her, og derfor kan jeg ikke forholde mig til den. Hr. Klaus Hækkerup er meget velkommen til at genstille spørgsmålet en anden gang, og så kan vi tage rapportens konklusioner.

Det, jeg baserer min vurdering på, er jo i høj grad, hvad vi i NATO baserer vores vurdering på. Det er i høj grad, hvad McCrystal vurderer, hvad Sedwill, som er NATO's højeste civile repræsentant i Kabul, vurderer. Og de siger til mig direkte: Det går faktisk bedre, end hvis vi ser tilbage på 2006. Der er 7 millioner børn nu, der kommer i skole, og det var der ikke under Taleban. Heraf er 2 millioner piger, og de gik slet ikke i skole under Taleban. Det er da for mig noget, der signalerer fremskridt.

Der er blevet vaccineret, jeg ved ikke hvor mange børn, men rigtig, rigtig mange, flere hundrede tusinde børn i vaccinationsprogrammer, som er igangsat bl.a. under FN-hatten. Derfor mener jeg nu nok, at det går fremad. Det går bestemt ikke tilbage.

Kl. 15:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet af hr. Klaus Hækkerup til forsvarsministeren.

Kl. 15:41

Spm. nr. S 1774

13) Til forsvarsministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

Hvor mange vestlige soldater, afghanske soldater og afghanske politifolk skal der efter regeringens opfattelse til, for at krigen i Afghanistan kan vindes?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:41

Klaus Hækkerup (S):

Spørgsmålet lyder: Hvor mange vestlige soldater, afghanske soldater og afghanske politifolk skal der efter regeringens opfattelse til, for at krigen i Afghanistan kan vindes?

Kl. 15:41

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:41

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Først vil jeg slå fast, at den militære indsats i Afghanistan drejer sig om at skabe den nødvendige sikkerhed, sådan at der også kommer civil udvikling. Det vil sige, at konflikten i Afghanistan og konflikten med Taleban ikke kan løses med militære midler alene.

Som jeg nævnte før i min besvarelse af spørgsmål 1773, er det vigtigt, at vi er i Afghanistan for at kunne bidrage til den nationale, den regionale og den globale sikkerhed, fordi vi skal forhindre, at Afghanistan igen bliver et fristed for terrorister. Det var det, der var tilfældet, da Taleban sad på magten, de gav sådan set rum til Al-Qaeda – Al-Qaeda, som i øvrigt angreb vores værdier den 11. september 2001.

Når vi er i Afghanistan militært, synes jeg, man skal huske på, at vi også er der civilt, for det, vi jo også skal tage fat i, er hele opbygningen eller genopbygningen af Afghanistan. Vi skal fortsætte den demokratiske udvikling, som man er inde i, og fortsætte den her civile udvikling, som man også er inde i. Normalt plejer jeg lidt populært at sige, at når vi er i Afghanistan, skal vi have tre par fodtøj med: Vi skal have et par støvler – det er det militære ben; så skal vi have et par sandaler – det er den civile genopbygning; men så skal vi også have et par pæne sko til de politiske opgaver, hvilket bl.a. er at

hjælpe med at understøtte de politiske strukturer, der er. Der er et parlament, som lige i øjeblikket rent faktisk har afvist en stor del af ministrene, fordi de i parlamentet er uenige med præsidenten. Det er da for mig noget, der vidner om, at der sker en udvikling og en demokratisk udvikling i Afghanistan.

Når vi så kommer til tallene, for det er også dem, hr. Hækkerup spørger om, vil jeg sige, at det, vi oplever i Afghanistan i øjeblikket, er, at der kommer 30.000 flere amerikanske soldater og mere end 7.000 øvrige NATO-soldater til Afghanistan i løbet af 2010 og 2011, og det er primært for at løse træningsopgaver og sikkerhedsopgaver. Det vil sige, at vi kommer op på at have ca. 120.000 soldater fra ISAF-styrken, og det betyder, at vi kan træne flere afghanske sikkerhedsstyrker.

For at komme til tallene: Hele planen er, at antallet af afghanske soldater i 2010 skal være oppe på at være 134.000, og at antallet af afghanske politifolk skal være 109.000. Der er planlagt at uddanne flere på sigt. Tak.

Kl. 15:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Det skal lige siges, at jeg kan bekræfte, at man godt kan lave politik uden pæne sko. Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:43

Klaus Hækkerup (S):

Tak for det. De tal, som ministeren nævnte, kan jeg også bekræfte. Det er bare ikke det, spørgsmålet drejer sig om. Spørgsmålet drejer sig om, hvor mange internationale og afghanske soldater regeringen mener der skal være i Afghanistan, for at vi kan vinde krigen. Hvor mange politifolk, som jo er en del af sikkerhedsstyrken efter det afghanske system, skal der være? Hvor mange skal der være i alt? Er det regeringens opfattelse, at de godt 300.000 mand, der nu er, er tilstrækkeligt for at vinde krigen i Afghanistan?

Kl. 15:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forsvarsministeren.

Kl. 15:44

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Vores vurdering lægger sig jo på linje med den vurdering, som der er i ISAF i øjeblikket, altså McCrystals vurdering. Han bad bl.a. om at få flere udenlandske soldater; han har fået stillet 30.000 til rådighed fra amerikanerne, og han har fået stillet 7.000 til rådighed fra de øvrige NATO-lande. Det vil sige, at det med, at vi er oppe på, at 120.000 soldater udgør den internationale styrke, jo er den militære vurdering. Det er ikke mig, der foretager den vurdering, det er sådan set den højestplacerede general inden for NATO, som er placeret i Kabul i Afghanistan.

Tilsvarende gælder for vurderingen mellem ISAF og den afghanske regering af, hvor mange afghanske soldater og politifolk der skal være, og der er målet, at man samlet set skal nå op på 400.000.

Det er de tal, som jeg kan levere til hr. Hækkerup her.

Kl. 15:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:45

Klaus Hækkerup (S):

Nu spurgte jeg jo ikke om, hvad den øverstkommanderende for styrkerne mente at der skulle til. Jeg spurgte om, hvad der var den danske regerings vurdering. Der er, sagde ministeren, 120.000 udenlandske soldater i Afghanistan. Der var 100.000 franskmænd i Algeriet; de kunne ikke vinde krigen. Der var 100.000 amerikanere i

Vietnam; de kunne ikke vinde krigen. Der var 125.000 russiske soldater i Afghanistan; de kunne ikke vinde krigen.

Er det så regeringens forestilling, at 120.000 vestlige soldater i Afghanistan kan vinde krigen?

Kl. 15:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Forsvarsministeren.

Kl. 15:45

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Helt ærligt, vil jeg sige til hr. Hækkerup: Jeg har stået og svaret på, at den måde, som man ligesom vinder krigen i Afghanistan på, er ved, at man har både et militært ben og et civilt ben; hele den civile genopbygning er jo enormt vigtig. I alle de krige, som hr. Hækkerup henviser til, havde man ikke den civile genopbygning med.

Det, der er meget vigtigt for mig at understrege, er, at den form for konflikt, vi har i Afghanistan, er en konflikt, hvor man har behov for det militære ben til beskyttelsesdelen, og det er så dér, hvor vi kan sætte tal på, hvor mange tropper der skal være. Og i øvrigt: Ja, regeringen støtter sig til, hvad det er, ISAF's øverstkommanderende mener, det er sådan set ham, der har den øverste faglige vurdering, og det er også de diskussioner, der i øvrigt har været i NATO. Med hensyn til det civile ben synes jeg, det er lige så vigtigt at fremhæve det, for vi kan ikke vinde freden, hvis vi ikke også har det civile ben med. Det er meget vigtigt for mig at understrege. Vi er i et Afghanistan, som er blandt verdens ti fattigste lande, og det vil sige, at vi arbejder i et land, som er sidestillet med en del af de afrikanske lande, som vi har ydet udviklingsbistand til i 20 år, og hvor vi stadig væk er til stede.

Derfor er spørgsmålet om at vinde freden i Afghanistan et spørgsmål om både at have det militære og det civile med. Og det er ikke kun et spørgsmål om at sige, at når vi når det her antal soldater, så har vi vundet krigen.

Kl. 15:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 15:46

Klaus Hækkerup (S):

Det vil sige, at regeringens forestilling er, at de militære styrker, som Taleban sætter ind, og den organisering, Taleban har, af soldater, der kæmper, og den succes, de ifølge FN's højkommisær har haft i Afghanistan med konstant at være i angreb, ingen rolle spiller, hvis bare man laver en civil indsats. Det er fuldkommen ligegyldigt, at de i virkeligheden gang på gang har slået flere vestlige soldater ihjel, har generet befolkningen mere, både den civile, uskyldige befolkning og de vestlige soldater, der er; det er fuldkommen ligegyldigt.

Hvis man vil vinde den krig, så må man da gøre op militært for at skabe den fornødne sikkerhed. Russerne kunne ikke skabe den fornødne sikkerhed – og man skal jo huske på, at russerne var der efter aftale med den daværende afghanske regering – de kunne ikke skabe den fornødne sikkerhed med 125.000 mand, men nu mener ministeren, at det kan vi med 120.000 mand. Er det realistisk?

Kl. 15:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Forsvarsministeren.

Kl. 15:47

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Altså, jeg kan sådan set undre mig lidt over den her spørgerunde, for lige præcis den tilgang, som regeringen har, og som jeg har til, hvordan vi kommer videre i Afghanistan, og den transitionsfase, vi fak-

tisk er inde i 2010, både for den militære del og for den civile del, altså det med, at afghanerne selv tager ansvar, er rent faktisk også en tilgang, som Socialdemokraterne bakker op om. Hr. Hækkerups eget parti står bag Helmandplanen 2010. Hr. Hækkerups eget parti, Socialdemokraterne, står bag den Afghanistanstrategi, vi har for 2008-2012, og derfor kan jeg måske være lidt undrende over det, men det kan jo selvfølgelig være, at hr. Hækkerup har en anden mening end sit eget parti.

Jeg kan bare notere mig, at Socialdemokraterne i Folketinget bakker op om regeringens strategi, som handler om, at man både har en militær og en civil opbygning, og at vi taler om, at vi i 2010 er inde i transitionsfasen, hvor vi sammen med afghanerne sørger for sikkerheden, hvor vi sammen med afghanerne sørger for genopbygningen, og at det så er målet – og det fremgår også af både Afghanistanstrategien og Helmandplanen 2010 – at vi trækker os tilbage, og at afghanerne i højere grad selv har ejerskab, fordi de gerne vil være herrer i eget hus. Og endemålet er jo selvfølgelig, at vi ikke er til stede. Altså, vi er ikke i Afghanistan én dag mere, end det er nødvendigt.

Kl. 15:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til forsvarsministeren. Spørgsmålet er afsluttet. Der er lejlighed til at stille spørgsmål ved andre spørgetider, vil jeg sige til hr. Klaus Hækkerup.

Det næste spørgsmål er også stillet til forsvarsministeren, og det er af hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 15:49

Spm. nr. S 1899

14) Til forsvarsministeren af:

John Dyrby Paulsen (S):

Hvad er ministerens holdning til, at de militære udgifter til missionen i Afghanistan på det seneste er vokset meget kraftigt?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. John Dyrby Paulsen for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 15:49

John Dyrby Paulsen (S):

Spørgsmålet lyder: Hvad er ministerens holdning til, at de militære udgifter til missionen i Afghanistan på det seneste er vokset meget kraftigt?

Kl. 15:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forsvarsministeren.

Kl. 15:49

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Tak for spørgsmålet. Det er rigtigt, at forsvarsudgifterne i Afghanistan er steget over de seneste år, men ikke helt så meget, som man i hvert fald måske nogle steder i pressen kunne have fået indtryk af. I 2009 var forswarets merudgifter i Afghanistan samlet set på 1,026 mia. kr. Det er et stort tal. Det er også en stigning i forhold til 2007, hvor tallet var 353 mio. kr., og 2008, hvor tallet var 662 mio. kr. Men at forswarets merudgifter i Afghanistan skulle være op over 2 mia. kr., er ikke rigtigt. Jeg ved godt, at det ikke direkte er det, hr. Dyrby Paulsen har spurgt om, men det har i hvert fald været fremme i pressen, så derfor benytter jeg lejligheden til at fremhæve det her.

Jeg har tidligere oplyst Forsvarsudvalget om, at forswarets omkostninger ved at have styrker i Afghanistan til gengæld er oppe over 2 mia. kr. i 2009, og det er, fordi omkostningerne også dækker over poster, som forsaret skulle have betalt alligevel, f.eks. fastansatte soldaters løn. Omkostningerne dækker også over det forbrug, vi

har i det hjemlige system, altså de funktionelle tjenester, personeltjenesten, materieltjenesten, som direkte og indirekte, måske i høj grad indirekte, støtter missionen i Afghanistan. Men for merudgifterne er tallet altså den her godt ene milliard kroner. Det er i øvrigt, kan jeg oplyse til hr. Dyrby Paulsen, forsvarlets forventning, at det bliver nogenlunde samme størrelsesorden i 2010.

Stigningen i udgifterne de seneste år er i høj grad en konsekvens af vores større engagement og den kampintensitet, vi har i operationsområdet. Hr. Dyrby Paulsen sidder jo også i Afghanistanforligskredsen og ved, at vi løbende har øget styrken, justeret sammensætningen i henhold til de mandater, der er blevet givet i Folketinget, og så har vi haft yderligere udgifter til f.eks. transport, løntillæg, reintegrationsordning m.v. Overordnet set har mit udgangspunkt jo været, at vi sammen har en forpligtelse til at sikre, at de soldater, vi sender ud til Helmandprovinsen, har de bedst mulige vilkår. Det gælder deres udstyr, det gælder deres forhold, og det gælder også, hvordan vi behandler dem, når de kommer hjem. Det er altså så det, der har været med til, at udgifterne for at være i Afghanistan i 2009 kom op på en god milliard kroner, og det kommer de også i 2010. Tak.

Kl. 15:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 15:51

John Dyrby Paulsen (S):

Tak for svaret. Jeg er helt enig med ministeren. Jeg synes, at der har været mange misforståelser med hensyn til de her omkostningsbegreber i forhold til Afghanistan, og prisen på over 2 mia. kr. kunne jeg ikke rigtig genkende nogen steder.

Som jeg forstår det, er det jo sådan, at de reelle merudgifter og meromkostninger er på ca. 1 mia. kr. Det er det, vi putter mere, om jeg så må sige, i den her mission, end vi ellers skulle have gjort. Med hensyn til de andre omkostninger kan man gøre det op på mange måder. Nogle gange kan det være et problem at opgøre, om en speciel materielgenstand er noget, vi alligevel har brugt herhjemme, eller om vi har brugt den i Afghanistan. Er vi ikke enige om, at den her reelle merudgift er på ca. 1 mia. kr.? Det var sådan lidt retorisk spurgt. Det var det, som ministeren i virkeligheden svarede på.

Så vil jeg godt have ministeren til at svare på noget med hensyn til budgettet for 2010, og det er rigtigt, at det er det samme som for 2009, men jeg bemærker jo, at udelønnen er faldet dramatisk. Betyder det, at man i budgettet i virkeligheden har lagt ind, at der er færre soldater udsendt til Afghanistan i 2010 end i 2009?

Kl. 15:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:52

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Udelønnen afhænger jo i høj grad af, hvad det er for en type soldater, vi har ude, og derfor må mit umiddelbare svar rent faktisk i forhold til, at udelønnen i 2010 er budgetteret lavere end det, den var i 2009, være, at det et spørgsmål om, hvordan vores troppebidrags-sammensætning er.

Derudover vil jeg bare lige endnu en gang over for hr. Dyrby Paulsen bekræfte, at merudgifterne – nu skal jeg huske at holde rede på det selv – ved at have soldater i Afghanistan er på ca. 1 mia. kr., mens omkostningerne, som jo så også netop indeholder den hjemme-relaterede materiel, den hjemlige struktur osv., så er på de der ca. 2 mia. kr., som indimellem har været fremme i pressen. Selvfølgelig kan man diskutere, hvad det så er. Ville man have haft det her stykke materiel, hvis vi ikke havde været i Afghanistan? Det kan jeg ikke vurdere. Det har jeg jo heldigvis forsvaret til at vurdere, for det be-

kommer ikke forsvarsministeren at sidde og vurdere, at det skal med og det skal ikke med. Det har jeg klogt folk der vurderer.

Kl. 15:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 15:53

John Dyrby Paulsen (S):

Igen tak for svaret. Jeg synes, der er to spørgsmål, der udestår. Kan ministeren ikke også bekræfte, at den ca. 1 mia. kr. var det, vi i det gamle forlig havde stående på det, vi kalder § 35-kontoen, som er reserveret til udenlandske missioner, herunder Afghanistanmissionen, og som vi nu har ført over i forsvarsforliget, fordi vi syntes, det i virkeligheden var en smartere idé? Og kan ministeren så ikke forklare mig, hvorfor Venstres nye udenrigsordfører nu synes, at det i virkeligheden var en skidt idé, og at det burde man ikke have gjort, man burde have gjort lige nøjagtig det modsatte? Kunne ministeren ikke i den sammenhæng også forklare, om ministeren er enig med udenrigsordføreren fra Venstre, eller om ministeren er mest enig med forsvarsforligskredsen?

Kl. 15:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:54

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Jeg betragter jo mig selv som en af forsvarsbrødrene, selv om jeg er en søster, og derfor kan jeg fuldstændig bekræfte det med, at det er § 35-kontoen, som nu er overført til selve forsvarsforligsdelen i forbindelse med vores seneste forligsaftale fra sidste år.

Med hensyn til om man så skulle have en særskilt operationskonto, vil jeg sige, at vores vurdering, da vi forhandlede forsvarsforliget sidste år, jo rent faktisk var, at det ikke rigtig gav nogen mening bare at have en helt særskilt konto, fordi der netop er bevægelse, afhængigt af hvad det er for en type soldater, vi har ude, hvad det er, de løser, hvad det er for noget materiel, vi har ude og lignende. Så hele sammenhængen mellem det med, hvad der reelt set er udgifter, og hvad der er omkostninger, er under løbende vurdering.

Derfor vil jeg sige, at for at give den fleksibilitet, som jeg synes forsvaret skal have, er det naturligt, at vi holder fast i det, vi har aftalt i forsvarsforligskredsen.

Jeg tror også, at hr. Dyrby Paulsen kender til det med, at man indimellem får gode ideer som ordfører, men at det ikke nødvendigvis betyder, at de ender med at blive ført ud i livet.

Kl. 15:55

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Der er lige en medspørger, og det er hr. Helge Adam Møller.

Kl. 15:55

Helge Adam Møller (KF):

Når man læser spørgsmålet fra den socialdemokratiske ordfører om, hvad ministerens holdning er til, at udgifterne i Afghanistan er steget en del i de senere år, lyder det jo nærmest, som om den socialdemokratiske ordfører synes, det er et kæmpe problem. Det er det selvfølgelig også, hvis man ser på kroner og øre. Men jeg vil godt spørge, om ministeren ikke har den samme holdning, som vi Konservative har, nemlig at det er utrolig vigtigt, at de danske soldater, vi sender derned, har den bedst mulige udrustning, den bedst mulige uddannelse, det bedst mulige materiel og de bedst mulige våben, og at det bl.a. er årsagen til, at udgifterne er steget. Er ministeren ikke enig i det?

Kl. 15:56

Kl. 15:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Forsvarsministeren.

Kl. 15:56

Kl. 15:58

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Jo, det er jeg, og det var faktisk også det sidste, jeg sagde i besvarelsen af det første spørgsmål, nemlig at vi helt overordnet har en forpligtelse til – og så sagde jeg ikke »når vi trykker på knappen og sender soldater af sted«, men det kan jeg så tilføje her – at sikre, at de soldater, vi sender ud til eksempelvis Helmand, har de bedste mulige vilkår. Det er lige præcis både med hensyn til løn, udstyr og uddannelse, og det er faktisk også med hensyn til, hvordan vi behandler dem, når de kommer hjem. Det synes jeg er lige så vigtigt at have med som en del af den samlede pakke. Det ligger mig ret meget på sinde, at vi selvfølgelig sikrer vores soldater.

Jeg ved godt, at der også har været en diskussion om, hvordan det kan være, at det udstyr, man så har til at uddanne sig herhjemme, ikke er nær så godt eller har været nær så godt, som det udstyr, vi har ude. Der har hele udgangspunktet præcis været, at vi skal sørge for, at det bedste udstyr, den bedste beskyttelse, det bedste materiel er ude hos soldaterne der, hvor de er i den spidse ende.

Så har vi jo heldigvis i forsvarsforliget, hvor vi nu skal til at implementere økonomien nu, set på, at vi selvfølgelig, når vi kan, skal opgradere udstyret til træning herhjemme. For det allerbedste af alle verdener vil være, at man har det samme udstyr til træning herhjemme, som når man er udsendt i mission.

Kl. 15:57

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Helge Adam Møller.

Kl. 15:57

Helge Adam Møller (KF):

Tak for det svar om, at soldaterne skal have det bedst mulige udstyr, den bedst mulige træning og de bedst mulige våben. Jeg har ikke mere at tilføje. Tak til ministeren.

Kl. 15:57

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Har ministeren mere at tilføje? Det har hun ikke. Hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 15:57

John Dyrby Paulsen (S):

Tak. Jeg må nu korrigerer den medspørger, jeg pludselig fik ind her fra siden. Jeg synes faktisk, ministeren svarede ganske glimrende på mit spørgsmål. Jeg synes ikke, der var nogen tvivl overhovedet og heller ikke nogen tvivl om, at vi er fuldstændig enige om, at det, der var budgetteret til internationale missioner, faktisk også er det, der er brugt. Så min compliment til ministeren for et klart svar. Jeg er ked af, at min kollega, hr. Helge Adam Møller, ikke helt hørte det, som jeg hørte det. Men det kan vi jo tage bagefter.

Jeg er glad for, at ministeren sådan meget klart sætter på plads, at Venstres udenrigsordfører måske var lidt for hurtig – lad os nu sige det, som det er, og så fred være med det, det skal han have lov til, han var ny i faget, og han lærer det formentlig hen ad vejen.

Men tilbage til udgifterne til Afghanistan: Det, der har bekymret mig, er jo, at man nu i virkeligheden nogle steder, måske mest fra journalistside, har sagt, at udgifterne til Afghanistan er meget, meget større, end vi havde regnet med, og det betyder, at vi skal spare meget, meget mere andre steder, og så er der nogle, der skal fyres. Er ministeren ikke enig i, at sådan kan man ikke sætte det her op?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Forsvarsministeren.

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Altså, den opgave, vi står over for i forsvarsforligskredsen i de kommende måneder, er jo, at vi skal have forsvarets økonomi til at hænge sammen. Det, jeg bare ikke vil på nogen måde, er at gå på kompromis med vores soldaters sikkerhed og vores soldaters indsats i Afghanistan. Det kan vi simpelt hen ikke tillade os. Så med hensyn til hvad det præcis koster at være i Afghanistan, er vi klar over – det har vi også været i forligskredsen – at det her koster mange penge, det slider mere på materiellet, og derfor er vi oppe på den der ca. 1 mia. kr. i ekstra udgifter i forbindelse med vores indsats i Afghanistan. Det er fuldstændig korrekt.

Kl. 15:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til forsvarsministeren af hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 15:59

Spm. nr. S 1900

15) Til forsvarsministeren af:

John Dyrby Paulsen (S):

Er ministeren enig i udtalelserne fra Venstres forsvarsordfører om, at »tiden er forbi, hvor hver borgmester har sin egen hær« og »derfor må vi godt se på, om vi skal have kaserner alle steder?«

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. John Dyrby Paulsen for oplæsning af spørgsmålet.

Kl. 15:59

John Dyrby Paulsen (S):

Tak. Spørgsmålet lyder: Er ministeren enig i udtalelserne fra Venstres forsvarsordfører om, at »tiden er forbi, hvor hver borgmester har sin egen hær« og »derfor må vi godt se på, om vi skal have kaserner alle steder?«

Kl. 15:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forsvarsministeren.

Kl. 15:59

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Nu har jeg forgæves forsøgt at finde ud af, præcis hvor det er, Venstres forsvarsordfører har udtalt det her. Det er ikke lykkedes mig, og han kunne heller ikke selv lige præcis sige, hvor det var. Men pyt nu med det.

Som det er hr. John Dyrby Paulsen bekendt, er forsvaret jo i gang med at lægge sidste hånd på deres udkast til en implementeringsplan for forsvarsforliget 2010-2014, og jeg fremlægger det så hurtigt som muligt og drøfter det med partierne, inklusive hr. John Dyrby Paulsen, inden sommerferien.

For mig er det et spørgsmål om i første omgang at få klarlagt, hvordan forsvarets økonomi ser ud i den her forligsperiode, det vil sige inden for de her 5 år, og det er jo det, som forsvaret analyserer på. Som hr. Dyrby Paulsen jo også er fuldstændig klar over, har vi i forsvarsforliget rent faktisk pålagt forsvaret en række effektiviseringer, bl.a. 5 pct. på personaleforbruget og 18 pct. på driftsudgifterne til øvrig drift. Jeg tror også, det står klart for enhver, at der er et vist pres på forsvarets økonomi, og derfor er det nødvendigt, at vi selv-

følgelig undersøger alle muligheder for at sikre sammenhæng mellem de ressourcer, der er til rådighed, og de opgaver, vi skal løse.

Derfor skal vi også sammen i forligskredsen drøfte, hvordan vi løser de her udfordringer, som forsvaret står over for, både hvis vi gerne vil have den høje internationale profil, og hvis vi skal have den hjemlige struktur til at hænge sammen. I den forbindelse synes jeg det er vigtigt nok at sige – og det er i hvert fald vigtigt for mig at understrege – at den folkelige opbakning til forsvaret, den folkelige forankring i det danske samfund står meget, meget højt på min dagsorden. Og derfor kommer vi sandsynligvis til at tage nogle beslutninger i forligskredsen inden den 1. juli, som er politiske, og som ikke de, kan man sige, rene økonomer ville tage.

Så det med at få forsvarets økonomi til at hænge sammen bliver det muliges kunst, det bliver en balance mellem, at vi har behovet for økonomisk råderum i forsvaret, at økonomien hænger sammen, og så den folkelige opbakning til forsvaret.

Med hensyn til om hver borgmester så skal have sin egen hær og sådan noget, så er det jo ikke engang tilfældet i dag, må jeg bare pointere.

Kl. 16:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Korrekt. Hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 16:01

John Dyrby Paulsen (S):

Tak for svaret, som jeg et langt stykke hen ad vejen er meget enig i. Jeg skal sende linket til det sted, hvor hr. Karsten Nonbo har udtalt det, nemlig TV 2, til både ministeren og til hr. Karsten Nonbo, og det er blevet sagt lige nøjagtig på den måde, som jeg har refereret det på.

Det gør jo, at jeg, for at sige det ligeud, bliver meget bekymret. Nu havde vi før en ny udenrigsordfører fra Venstre, der kom til at sige noget, som ikke lå i det forsvarsforlig, vi havde indgået, og som heller ikke var i overensstemmelse med Venstres holdning, så vidt jeg kunne forstå. Nu har vi imidlertid en mangeårig forsvarsordfører, der har sagt noget, der efter min opfattelse er i direkte strid med det forsvarsforlig, han i virkeligheden selv har været med til at indgå, nemlig at der skal nedlægges kaserner, dvs. tjenestesteder.

En af de ting, vi blev enige om, da vi gik ind til det sidste forlig, var jo, at det skulle være et konsolideringsforlig, altså at det, vi så for 5 år siden, hvor forsvaret, om jeg så må sige, blev vendt på hovedet, og mange skulle flytte rundt fra den ene landsdel til den anden, og nogle skulle skifte job og lignende, hvilket gav utrolige besværligheder i forsvaret, ville vi undgå denne gang. Det er derfor, at der ikke i forliget står noget om, at vi skal nedlægge tjenestesteder, men at vi i stedet for gradvis skal effektivisere og rationalisere.

Må jeg ikke på baggrund af ministerens svar her konkludere, at det ikke er sådan, at Venstre, på trods af Venstres forsvarsordførers udtalelser, skjult for offentligheden har en plan om, at vi nu skal nedlægge kaserner, tjenestesteder, flådestationer, eller hvad det kunne være, rundt omkring i landet, som man bare ikke siger noget om, men som man i virkeligheden har og ryster ud af ærmet, når vi sidder bag lukkede døre og skal forhandle det her på plads i løbet af næste måned?

Kl. 16:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 16:03

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Jeg kan sige, at der ikke i mine skuffer ligger nogen hemmelige planer, som bliver hevet op i forbindelse med de forligsforhandlinger, vi skal have her de kommende måneder.

Forsvarschefen er blevet bedt om til mig i næste uge at levere sit bud på, hvad det er for nogle byggeklodser, der skal til, for at forsvarets økonomi kan hænge sammen. Jeg har bedt ham om at levere mere end bare en færdig løsning, fordi jeg netop synes, at vi skal have mulighed for at tage politiske hensyn, og det er jo forligskredsen, der træffer beslutningerne.

Hr. Dyrby Paulsen ved jo også godt, at der i forligsteksten står, at man bl.a. skulle se på mulig konkurrenceudsættelse af visse dele af etablisementsområdet. Hr. Dyrby Paulsen er også fuldstændig klar over, at vi i forligskredsen netop ønsker, at forsvarschefen vender hver en sten – jeg ved godt, at hr. Dyrby Paulsen ikke kan lide at sige, at vi vender hver en sten, hr. Dyrby Paulsen vil hævde, at det er forsvarschefen, der har bedt om at få lov til at vende hver en sten, men under alle omstændigheder vender han hver en sten – fordi vi skal se på alle de hjørner, vi kan komme ud i, for at få økonomien til at hænge sammen.

Med hensyn til hvad der foregår inde i hr. Karsten Nonbos hoved, så kunne jeg ønske, at jeg kunne være med i alle forsvarsordførernes hoveder, for så ville jeg godt kunne strikke et forlig sammen, tror jeg. Derfor bliver det jo noget, vi kan komme til at diskutere i forbindelse med forligsforhandlingerne. Det, man bare skal huske, er, at et forsvarsforlig med så mange partier, som vi er, jo er et kompromis. Det kan det godt være, at man har forskellige holdninger i de forskellige partier, men det er jo et kompromis i sidste ende, og det kompromis står Venstre selvfølgelig også ved. Tak.

Kl. 16:04

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 16:04

John Dyrby Paulsen (S):

Tak. Jeg synes, ministeren sagde to ting, som er væsentlige, og som er kernen i det her. Det er forsvarschefen, der har bedt om at få lov til at vende hver en sten. Det har vi sagt ja til, og det indrømmer jeg gerne at jeg faktisk synes er sympatisk på mange måder, for han er jo ny; han er tiltrådt i november. Men skal vi så ikke være enige om, at det er forsvarschefen, der skal vende de sten, og at man ikke sender alle mulige andre i byen for at fyre folk ude på de forskellige tjenestesteder og nærmest sige til dem: Jer ovre i hjørnet der, I skal nok regne med, at I bliver fyret; ja, det er ikke lige besluttet endnu, for politikerne har ikke sagt ja til det, vi foreslår, men det kan I godt regne med at I bliver?

Skulle vi så ikke også som forsvarsordførere afholde os fra at gå ud og kommentere, hvad det er, forsvarschefen kommer med på et eller andet tidspunkt, og tro på det der med, at der er flere kaserner, der skal nedlægges, som Venstres forsvarsordfører kom til at sige uforvarende? Lad os lade være med det og lade forsvarschefen gøre sit arbejde.

Må jeg så ikke sige – og det vil jeg gerne have at ministeren slår meget fast – at vi jo har et forlig; vi skal ikke til at strikke et forlig sammen, vi har et forlig. Og det er det, der er bærende, så det er ikke noget med, at nu åbner vi forliget og laver noget andet. Næh, det, forsvarschefen gør, er måske at komme med nogle tilføjelser, og så kan vi som politikere sige, om vi vil have det eller ikke vil have det. Men vi har et forlig, og det er det, vi holder os til.

Kl. 16:05

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:05

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Jeg ville være uendelig glad, hvis jeg kunne aftale med alle forsvarsordførerne, at de bestemt ikke udtalte sig om nogen som helst former

for forligsimplementering, før vi sådan er færdige med at forhandle økonomien på plads. Jeg har jo så noteret mig, at hr. John Dyrby Paulsen i Sjællandske Tidende, tror jeg, det hedder, i Næstvedsektionen, siger i forhold til den historie, der kørte i går i pressen:

Min umiddelbare reaktion er, at det her er skudt fuldstændig ved siden af skiven i forhold til det forsvarsforlig, der trådte i kraft ved årsskiftet. Det vil være en katastrofe for Korsør, og det er der ingen grund til at lægge skjul på.

Derfor må jeg jo også bare lige sige til hr. John Dyrby Paulsen, at han måske også selv har været ude at kommentere en historie, som var i pressen i går, og forsvaret har i øvrigt afvist, at de overhovedet har indstillet nedlæggelse af tjenestesteder. Det var Forsvarskommandoen ude at afvise i går. Så til det her med, hvem der kommenterer hvad, vil jeg sige, at jeg ikke kan styre forsvarsordførerne, og det har jeg sådan set heller ikke noget ønske om. Og så vil jeg bare holde fast i, at et forlig er et kompromis, og derfor giver vi alle sammen lidt, og vi tager lidt, og det kommer vi jo også til, når vi skal have økonomien til at hænge sammen inden for det eksisterende forsvarsforlig.

Kl. 16:06

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så har hr. Helge Adam Møller bedt om ordet som medspørger.

Kl. 16:07

Helge Adam Møller (KF):

Jamen jeg synes også, det var en spændende udtalelse, hr. John Dyrby Paulsen kom med til sidst, om, at alle forligsordførerne burde tie stille, indtil vi får sagen på bordet, for jeg så to tv-stationer i går og læste to aviser, og den, der udtalte sig mest markant og klart og tydeligt, var hr. John Dyrby Paulsen. Nå, men lad det nu være.

Men når spørgsmålet går på, om tiden ikke er forbi, hvor hver borgmester har sin egen hær, og når jeg kan forstå, at hr. John Dyrby Paulsen er uenig i det, Venstres ordfører har sagt, så kunne man jo opfatte det, som om Socialdemokraterne mener, at hver by skal have sin egen hær. Og så skal vi jo altså åbne omkring 25 kaserner, som vi har nedlagt de sidste 25 år.

Så jeg vil godt spørge ministeren: Er det ikke korrekt, at vi i forligskredsen, inklusive hr. John Dyrby Paulsen, har bedt forsvaret vende hver en sten og kulegrave, hvad der eventuelt kan spares på administration, våbensystemer, kaserner, arbejds gange osv., altså at det er noget, vi har bedt forsvaret om at gøre?

Kl. 16:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:07

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Jeg synes sådan set, vi skylder forsvaret, at det her ikke ender med at blive en debat om, hvorvidt det er forsvarschefen, der har bedt os om lov til, at han går økonomien efter i sømmene, eller om det er os, der har sagt til forsvarschefen, at han skal gå økonomien efter i sømmene. Det, der er vigtigt for mig, er, at vi får forsvarets økonomi til at hænge sammen, så vi kan opretholde vores internationale profil, det meget, meget professionelle og engagerede forsvar, som vi har, og at vi samtidig også sikrer en folkelig forankring i det danske samfund. Og det er jo inden for de to linjer, kan man sige, at vi skal have økonomien til at hænge sammen. Så det er sådan set det, der er vigtigt for mig.

Hvis jeg i øvrigt skal komme med en lille kommentar, som handler om den her diskussion om, at hver borgmester skal have sin egen hær og sådan noget, vil jeg sige, at jeg ikke håber, at det er det. Socialdemokraterne kommer og siger, når vi skal have forligsforhandlingerne. Det tror jeg ikke det er, for tiden er jo løbet fra det. Og man

kunne måske sige, at i forhold til de soldater, vi har udsendt til Libanon, Afghanistan og Kosovo, er der næsten lige langt fra, uanset hvilken kaserne man kommer fra i Danmark, og så til Afghanistan, til Helmandprovinsen eller til Gereshk by. Tak.

Kl. 16:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Helge Adam Møller.

Kl. 16:09

Helge Adam Møller (KF):

Nu har ministeren jo ikke været minister i 10 år endnu på det her område, men jeg vil alligevel spørge, om ministeren kan bekræfte eller delvis bekræfte, at man med forsvarsforliget i 1999, hvor der sad en socialdemokratisk minister, der hed Hækkerup til efternavn, faktisk lukkede otte, hvis jeg husker rigtigt, flyvestationer, flådestationer, kaserner – i Farum, Værløse, Tønder, Viborg og mange andre steder – og flyttede soldaterne til andre steder.

Det var jo, fordi der på mange kaserner simpelt hen var færre soldater, end der havde været tidligere. Hvis man ikke havde gjort det dengang, havde man skullet bruge adskillige milliarder ekstra i dag til at opretholde nogle kaserner, der havde stået halvtomme. Er det ikke nogenlunde korrekt? Jeg kræver ikke, at ministeren kan sige det hundrede procent, men er det ikke nogenlunde korrekt?

Kl. 16:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:09

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Nu kan jeg rent faktisk godt huske en del af det fra dengang, for jeg kan også huske, hvilket postyr det rent faktisk gav en del af de steder, hvor man lukkede kasernerne.

Derfor er mit ønske, når vi nu i forsvarsforligskredsen her i maj og juni måned skal sidde og diskutere, hvordan vi får forsvarets økonomi til at hænge sammen, at vi så siger, at vi har de her to sider. Den ene er den folkelige forankring i samfundet, den anden er, at vi godt vil opretholde den internationale profil, vi har, altså at vi rent faktisk bruger vores forsvar aktivt, at vi er deployerbare, at vi faktisk er nogle af NATO's duksedrenge i meget, meget positiv forstand, fordi vi rent faktisk kan levere internationalt.

Hvis det er de to streger, vi kan trække op, har jeg en formodning om, at der stadig væk vil komme til at blive truffet nogle upopulære beslutninger i forbindelse med nogle kapaciteter, som vi måske ikke længere kan opretholde, nogle kapaciteter, som vi vælger at udskyde osv. Det er jo sådan en beslutning, som jeg håber at vi kan blive enige om sammen i forligskredsen, sådan at vi også kan vise, at vi tør tage nogle upopulære beslutninger. For jeg er ikke i tvivl om, at det kommer til at gøre ondt nogle steder i forsvaret, når vi skal have økonomien til at hænge sammen. Tak.

Kl. 16:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til hr. Helge Adam Møller. Så er det hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 16:11

John Dyrby Paulsen (S):

Tak. Og tak igen for svaret til min kollega, hr. Helge Adam Møller. Jeg tror, at han fuldstændig har misforstået, hvad der lå bag ved det. Det er rigtigt, at det jo er lang tid siden, at hver købstad har haft sin egen hær, men pointen var jo netop, at Venstres forsvarsordfører er gået ud og har åbnet op for, at vi nu skal nedlægge tjenestesteder. Det har vi ikke aftalt i forsvarsforliget, så derfor er jeg glad for svaret. Jeg er også glad for den der pointe med, at der sådan set er lige

langt fra et hvilket som helst tjenestested i Danmark til både Kosova, Libanon og Afghanistan. Det synes jeg at vi skal lægge os på sinde, når vi nu igen drøfter det her – og også lægge os på sinde, at det, der er vigtigt, er, at vi har lavet et forlig. Det er forligene, der er afgørende.

I de andre forlig har man vedtaget at nedlægge nogle tjenestesteder, men det har vi lige nøjagtig ikke i det her forlig, fordi vi har sagt, at det skal være et konsolideringsforlig, og det skal folk kunne regne med. Det nytter ikke noget, at der er nogen i forsvarets top, eller nogen af ordførerne, herunder hr. Helge Adam Møller, der går rundt og sår tvivl om, om nogle mennesker har deres arbejdsplads om en måned eller ej. Det er nogle mennesker, der har givet 30, 25 eller måske 40 år af deres liv til forsvaret, og nu bliver de sat i den situation, at de ikke ved, om de har en fyreseddel i næste måned. Det synes jeg er for ringe.

Kl. 16:12

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:12

Forsvarsministeren (Gitte Lillelund Bech):

Det, vi også har været enige om i forligskredsen, er jo, at vi skal konsolidere, og det betyder også, at vi skal konsolidere økonomien. Det vil sige, at vi simpelt hen ikke skal spænde mere, end buen rent faktisk kan holde til. Der står også meget klart i forligsteksten det her med, at der skal ske en reduktion i personaleforbruget. Der står også, der skal ske en reduktion i driftsudgifterne. Det har været meget klart fra starten, og det vil sige, at det godt kan være, at det kommer til at gøre ondt nogle steder.

Jeg var jo meget, meget ærgerlig over den historie, der kørte om kasernelukninger i går, specielt i Danmarks Radio, men stort set i alle medier, på grund af den uro og den ængstelse, det giver ude på de enkelte tjenestesteder. Hr. John Dyrby Paulsen refererer også til tidligere sager, som vi har diskuteret hernede, om en chef, der har rejst rundt og sagt, at vi skal udlicitere for enhver pris, hvilket jeg jo har taget meget, meget klart afstand fra.

Det er ærgerligt, at man skaber en ængstelse ude hos vores soldater. Det, jeg satser på og arbejder efter, og som jeg håber at både hr. John Dyrby Paulsen og hr. Helge Adam Møller vil være med til, er, at vi som ansvarlige politikere træffer beslutningerne inden den 1. juli 2010, så forsvaret fremadrettet ved, hvad de skal arbejde med de næste 4½ år under forsvarsforliget. Tak.

Kl. 16:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Dermed er spørgsmålet sluttet. Tak til hr. John Dyrby Paulsen, tak til forsvarsministeren.

Det næste spørgsmål, spørgsmål 16 på dagsordenen, er stilet til videnskabsministeren af hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:13

Spm. nr. S 1917

16) Til videnskabsministeren af:

Magnus Heunicke (S):

Vil ministeren være med til at redde veterinærforskningen på Lindholm og dermed de mange højtuddannede arbejdspladser samt de mange underleverandørvirksomheder på Sydsjælland, Lolland og Falster, og når beslutningen begrundes med økonomiske argumenter, hvor mange penge vil det i givet fald kræve sammenlignet med de samfundsmæssige omkostninger ved en lukning af en så vital statsinstitution i området?

Anden næstformand (Søren Espersen):
Magnus Heunicke bedes oplæse.

Kl. 16:13

Magnus Heunicke (S):

Tak. Vil ministeren være med til at redde veterinærforskningen på Lindholm og dermed de mange højtuddannede arbejdspladser samt de mange underleverandørvirksomheder på Sydsjælland, Lolland og Falster, og når beslutningen begrundes med økonomiske argumenter, hvor mange penge vil det i givet fald kræve sammenlignet med de samfundsmæssige omkostninger ved en lukning af en så vital statsinstitution i området?

Kl. 16:14

Anden næstformand (Søren Espersen):
Videnskabsministeren.

Kl. 16:14

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Jeg vil meget gerne begynde med at understrege, at regeringen er meget opmærksom på spørgsmålet om, hvordan vi skaber vækst og arbejdspladser, og det gælder naturligvis også Sydsjælland, Lolland og Falster.

For tiden arbejder Danmarks Tekniske Universitet, også kaldet DTU, med en større campusplan, og den betyder, at universitetets aktiviteter samles på færre adresser. DTU overvejer bl.a. at flytte universitetets Afdeling for Virologi, som nu er placeret på øen Lindholm, og baggrunden er forskningsmæssige og økonomiske hensyn. DTU har oplyst, at det er uforholdsmæssigt omkostningskrævende at drive forskningsaktiviteterne på øen, og at der faktisk vil være bedre faglig synergi ved at samlokalisere aktiviteterne på Lindholm med DTU's øvrige miljøer.

Jeg vil gerne lige understrege, at beslutninger, der vedrører universitetets bygninger, træffes af det enkelte universitets bestyrelse, og det er altså bestyrelsens opgave at forvalte universiteternes midler, sådan at de bliver til størst mulig gavn for universitetets formål. Og jeg mener jo klart, at vi bør respektere det beslutningsrum, som en meget bred kreds i Folketinget har givet universiteterne. Vi har altså selvstyre ude på universiteterne, og det skal vi også respektere selv i så vanskelige spørgsmål som det, vi står med her.

Afslutningsvis vil jeg gerne lige tilføje om processen, at hvis DTU ønsker at flytte aktiviteterne på Lindholm og der dermed skal opføres et erstatningsbyggeri på en af DTU's øvrige adresser, så skal det indpasses i en samlet plan for DTU's lokale- og bygningsmæssige udvikling, og hvis sådan en plan koster mere end 100 mio. kr., skal DTU simpelt hen tilbage til Finansudvalget med det spørgsmål. Så der er den grænse på 100 mio. kr.

Kl. 16:16

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:16

Magnus Heunicke (S):

Jeg respekterer fuldt og helt, at bestyrelserne naturligvis skal kunne operere temmelig frit, og de har jo én funktion, og det er at se på: Hvad er bedst for den her institution? Og hvis der er en besparelse set over 20-30 års perspektiv, så skal de jo høste den besparelse, det er jo logisk nok.

Men så er det, jeg siger: Hvem har så ansvaret for det, som ministeren så flot talte om, og som vi hører Venstre sige hele tiden i øjeblikket: ansvaret for »det hele Danmark«? Hvem har så ansvaret for, at vi tager en landsdel og fjerner arbejdspladser, fjerner mindst 80 højtuddannedes arbejdspladser fra et område, så man altså ikke har dem? For hvad sker der, når de forsvinder? Så kommer de aldrig tilbage igen. Hvem er det, der har ansvaret for den overordnede tænkning? Det står jo ingen steder i DTU's bestyrelses fundats, arbejds-

område eller dagsorden, at man også skal have ansvaret for det; de har kun ansvaret for DTU.

Kl. 16:19

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:17 **Helge Adam Møller** (KF):

Tak. Jeg er sådan set enig med både ministeren og spørgeren, for spørgeren ønsker jo – og det kan jeg også forstå at ministeren ønsker – at styrke udkantsområderne. Det er jo helt rigtigt, som spørgeren siger, at det giver nogle voldsomme problemer for Sydsjælland og Nordfalster, hvis man lukker, men jeg vil bare gerne, for at det bliver skåret ud i pap, høre: Er det ikke korrekt, at den lov, man vedtog for en del år siden, hvor man gav universiteterne rettigheden til at bestemme, hvor de vil have deres forskningsinstitutter, var en lov, som også Socialdemokraterne var med i, og at den ikke kan fortolkes på nogen måde, som om ministeren kan gribe ind, det er suverænt universiteterne, der selv bestemmer? Og så kan man jo håbe, at universiteterne siger, at hvis vi skal sammenlægge, så kan vi lige så godt sammenlægge på Sydsjælland, som vi kan i København, men det er faktisk noget, hr. Magnus Heunicke's parti, mit parti og andre partier har givet universiteterne rettigheden til at bestemme, og ministeren har ingen mulighed for at gribe ind. Er det ikke korrekt?

Kl. 16:17

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Jeg skal lige være sikker på, at vi taler ud fra helt det samme grundlag: at vi respekterer bestyrelsernes selvstyre, så beslutningen om, hvilke af DTU's aktiviteter der skal ligge hvorhenne, er DTU's.

Kl. 16:17

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:17

Magnus Heunicke (S):

Det er helt sikkert, at DTU og andre under statens og under denne ministers ansvarsområde – det går vi også op i, og det tror jeg at hele Folketinget gør – naturligvis skal have vide frihedsgrenser, det er logisk; men der skal være grænser. Og man kan ikke forlange af DTU's bestyrelse eller andre universitetsbestyrelser eller andre statslige institutioners bestyrelser og ledelser, at de skal have eller har en interesse i at se på hele landets udvikling; det er altså regeringens ansvar. Det står ingen steder i DTU's formål, at de skal arbejde for, at vi også har arbejdspladser til højtuddannede f.eks. på Sydsjælland; det er regeringens ansvar. Det er derfor, vi har en minister, og det er derfor, vi ikke kun kan sige, at det er noget, som man må overlade til nogle bestyrelser.

Kl. 16:18

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:18

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Jeg synes lige, vi skal adskille tingene. Beslutningen om DTU's bygninger og deres faciliteter ligger i DTU's bestyrelse og i DTU's ledelse. Når det er sagt, skal der ikke være tvivl om, at regeringen har en meget stor opmærksomhed rettet mod udkantsområderne. Der er ingen tvivl om, at hele vækstpotentialet er af meget, meget stor betydning for regeringen, og derfor vil vi faktisk også fremlægge et regionalpolitisk udspil kaldet Danmark i balance. Udspillet skal bidrage til, at man lokalt og regionalt kan udnytte mulighederne f.eks. inden for grøn vækst-økonomi. Der er emner som grøn turisme, og der er klart mulighed for udvikling og anvendelse af avanceret grøn teknologi.

Regeringen har faktisk allerede taget en række initiativer, der skal komme udkantsområderne til gode. Det gælder som sagt Grøn Vækst 2.0, der skal forbedre landbrugs- og fødevareresektorens vækstvilkår.

Så vil jeg også lige nævne, at vi aktuelt har oprettet en fond til grøn omstilling og erhvervsmæssig fornyelse; den hedder i daglig tale Fornyelsesfonden. Den skal nemlig fremme erhvervsmæssig omstilling i de områder, der er særligt hårdt ramt af den økonomiske krise. Så jeg vil sige, at hvis man sidder med gode ideer til projekter eller overvejelser, der kan bidrage til vækst i et område, så synes jeg klart, man skal tage fat i Fornyelsesfonden.

Kl. 16:19

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så har hr. Helge Adam Møller bedt om ordet som medspørger.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:20

Kl. 16:20

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Det er fuldstændig korrekt, at Socialdemokratiet var med i den lov, der giver universiteterne øget selvstyre, og det er egentlig også derfor, at jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi som politikere respekterer det selvstyre og udtrykker en ubetinget tillid til, at universiteternes ledelse formår at forvalte det mandat, vi har givet dem. Jeg synes, det ville være meget risikofyldt, hvis vi begyndte at så tvivl om det mandat, og det er egentlig også det, jeg vil opfordre spørgeren til at bekræfte, nemlig at Socialdemokratiet stadig væk står ved den aftale, vi har om at fastholde selvstyre på universiteterne.

Kl. 16:21

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Helge Adam Møller.

Kl. 16:21

Helge Adam Møller (KF):

Jeg takker for det svar, for jeg har også den erfaring, at når man giver en myndighed et ansvar, så sker der desværre indimellem det, at myndigheden træffer en anden beslutning, end man selv ville have gjort. Heldigvis sker der også tit det, at den træffer den samme beslutning, men har man givet en myndighed eller en person et ansvar, så bliver man nødt til at stå ved det. Derfor mener jeg, at opfordringen, i hvert fald fra mig og jeg tror også hr. Magnus Heunicke, skal være, at man overvejer, om man ikke i stedet for at blive flyttet sammen inde i København bliver flyttet sammen et helt andet sted. Det er som sagt ikke ministerens bord, men jeg kan jo godt komme med den opfordring til universitetet.

Kl. 16:22

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:22

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Jamen det er jo godt at bruge Folketinget til den slags opfordringer. Jeg har stor respekt for og tillid til, at DTU's ledelse finder ud af, hvad der er den rigtige løsning for DTU. Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at det jo ikke er sådan, at regeringen ikke kerer sig om udkantsområderne i Danmark. Som jeg nævnte, så er der allerede taget en del initiativer, og vi arbejder som sagt på at færdiggø-

re oplægget »Danmark i balance«, så der er god fokus, der er stor fokus, der er meget opmærksomhed i regeringen på udkantsområderne, samtidig med at vi naturligvis vil udtrykke fuldstændig tillid til DTU's ledelse.

Kl. 16:22

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til hr. Helge Adam Møller. Så er det hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:22

Magnus Heunicke (S):

Tak. Det er jo fuldstændig korrekt, at det er et bredt forlig, og det holder jeg af, det er en god tradition, et bredt forlig, som har været med til at regulere, således at der er selvstyre inden for nogle rammer. Og det er jo det, der er vigtigt, nemlig at det jo er inden for nogle rammer. Ministeren sagde jo selv til at starte med, at hvis man skal ud og lukke Lindholm og bygge nye bygninger oppe i Lyngby i Storkøbenhavnsområdet for over 100 mio. kr. – jeg synes, det lyder vanvittigt – så skal man igennem Finansudvalget. Og det er jo netop et eksempel på, at vi ikke har fuldstændig frihed. Det har vi ikke, og det er nemlig, fordi der er mange andre hensyn at tage i et samfund. Nu har vi hørt meget rosende om regeringens egen politik, og at man er meget opmærksom på Udkantsdanmark. Ministeren sagde selv, at ministeren efterlyser ideer til, hvad vi kan gøre. Her kommer fra mig en konkret idé: Red Lindholm fra lukning.

Kl. 16:23

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:23

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Jamen jeg kan kun gentage, at det altså er DTU's ledelses beslutning, hvad der skal ske af aktiviteter på Lindholm. Samtidig vil jeg opfordre til, såfremt den endelige beslutning fra DTU bliver, at man samler universitetsfaciliteter et andet sted, at man så benytter sig af de muligheder, der er for at kigge på alternative projekter, alternativ anvendelse af området. Og her kan jeg kun gentage f.eks. Fornyelsesfonden som en oplagt samtalepartner.

Kl. 16:24

Anden næstformand (Søren Espersen):

Dermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål er ligeledes til videnskabsministeren og ligeledes af hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:24

Spm. nr. S 1918

17) Til videnskabsministeren af:

Magnus Heunicke (S):

Hvordan hænger beslutningen om at arbejde for at lukke veterinærforskningen på Lindholm sammen med regeringens politik for Udkantsdanmark, og hvilke initiativer vil man tage for at sikre, at en lukning ikke vil betyde en erhvervsmæssig katastrofe for Sydsjælland, Lolland og Falster i en region, der i forvejen har det laveste antal vidensarbejdspladser på landsplan?

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Magnus Heunicke bedes oplæse spørgsmålet.

Kl. 16:24

Magnus Heunicke (S):

Det er samme tema.

Hvordan hænger beslutningen om at arbejde for at lukke veterinærforskningen på Lindholm sammen med regeringens politik for Udkantsdanmark, og hvilke initiativer vil man tage for at sikre, at en

lukning ikke vil betyde en erhvervsmæssig katastrofe for Sydsjælland, Lolland og Falster i en region, der i forvejen har det laveste antal vidensarbejdspladser på landsplan?

Kl. 16:24

Anden næstformand (Søren Espersen):

Videnskabsministeren.

Kl. 16:24

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Det er fuldstændig korrekt, at det meget er samme emne. Derfor kan jeg gentage, at hvad angår DTU's aktiviteter på Lindholm, vil jeg altså virkelig igen understrege, at universiteterne har selvstyre, og at det er ledelsens opgave at skabe de bedst mulige rammer for forskningen og for den forskningsbaserede uddannelse.

Det er en opgave, vi har givet universiteterne, og der er ingen grund til at betvivle, at den opgave er rigtig, og at tilliden skal understreges endnu en gang. Det forstår jeg også at Socialdemokratiet stadig væk står ved.

Samtidig vil jeg gerne fremhæve, at regeringen jo som nævnt er meget optaget af de muligheder, vi skal give for vækst og erhvervsudvikling, og det skal være til gavn for hele landet. Så jeg vil sige, at aktiviteterne omkring »Grøn Vækst«, der skal være med til at forbedre både landbrugets og fødevarersektorens vilkår, og Fornyelsesfonden er meget konkrete initiativer, der er taget, altså gode rammer for vækst. Når vi så netop har færdiggjort regeringsprogrammet »Et Danmark i balance«, kommer der yderligere udspil til den regionalpolitiske udvikling.

Der er ingen tvivl om, at udspillet skal bidrage til, at man lokalt og regionalt kan udnytte de muligheder, der ligger i en ny grøn vækstøkonomi. Her er turisme jo også et vigtigt område at overveje.

Kl. 16:26

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:26

Magnus Heunicke (S):

Så er jeg nødt til at spørge direkte: Mener Venstre det, Venstre siger i dag i medierne? Venstres gruppeformand, hr. Kristian Jensen, er ude i samtlige medier i dag og sige, at nu vil Venstre kæmpe – pludselig – for Udkantsdanmark. Venstre har konkrete forslag, som lyder – og jeg citerer nu Venstres gruppeformand, hr. Kristian Jensen:

»Derfor skal det fremover være et princip, at alle nye statslige arbejdspladser placeres i provinsen, medmindre der er entydige faglige grunde til ikke at gøre det.«

Det siger Venstres gruppeformand, mens regeringens videnskabsordfører er i gang med at lukke den her slags arbejdspladser, som regeringspartiet Venstre siger at de vil gøre alt for at redde. Hvordan hænger det sammen?

Kl. 16:27

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:27

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Hvis vi lige skal holde tingene adskilt, så er det DTU, der beslutter, hvad der skal flyttes, det er ikke politikkerne.

Når det gælder de dagsaktuelle udmeldinger, har jeg simpelt hen ikke haft mulighed for at læse det forslag, Venstre har fremsat, så det har jeg meget svært ved at kommentere. Jeg vil blot sige, at vækstpotentialet og vækstmulighederne for Udkantsdanmark er af stor betydning for regeringen.

Så er det hr. Magnus Heunicke.

Kl. 16:35

Kl. 16:32

Magnus Heunicke (S):

Tak. Jeg kan forstå, at ministeren jubler over centraliseringer. Det er alle tiders og en stor gave til Udkantsdanmark, kan jeg forstå, at man centraliserer, for så får man nye muligheder og tomme bygninger, og det er jo skønt at få det.

Jeg vil sige bare for at være fuldstændig sikker: I og med at sagen skal i Finansudvalget, hvis man fra DTU's side vælger at bygge nye bygninger til over 100 mio. kr., har partierne inden for lovens rammer naturligvis ret til at sige nej, bare lige for at rydde den misforståelse af vejen. Det har man jo ret til at gøre inden for lovens rammer. Det er ikke sådan, at man er bundet af en lov til at sige ja, for så ville enhver logik jo høre op her i Folketinget.

Nu vil jeg spørge konkret, om ministeren nu i dag vil garantere to ting. Vil ministeren for det første tage et møde med borgmesteren i Vordingborg? Jeg ved, der er blevet skrevet og ringet, for ministeren ville ikke mødes med borgmesteren. Og vil ministeren for det andet garantere fra regeringens side, at der kommer penge fra den her fond, som hedder Fornyelsesfonden, til at udvikle det, man nu er i gang med at afvikle?

Det var to konkrete ting. Det eneste, vi kan bruge til noget, er jo konkrete ting efter al den her snak.

Kl. 16:34

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:34

Videnskabsministeren (Charlotte Sahl-Madsen):

Hvis jeg skal tage det sidste først, kan jeg sige, at vi har en selvstændig bestyrelse, der behandler ansøgninger i Fornyelsesfonden, men der er ingen tvivl om, at det mandat, Fornyelsesfonden har, også omfatter at kigge på, hvordan man kan skabe mere vækst i områder, der kan være hårdt ramt af økonomisk krise bl.a.

Når det gælder om at tage møder med forskellige parter i sagen, er jeg yderst lydhør, men jeg vil afvente, hvad DTU's endelige beslutning i sagen bliver, inden jeg vil mene noget om, hvilke møder det giver mening at have efterfølgende.

Lad mig så lige korrigere den udlægning, der var af mine standpunkter. Jeg kan sige det kort: Jeg respekterer uden tvivl universiteternes selvstyre, og jeg har stor forståelse for den udfordring, lokalområderne måtte have fået i den her forbindelse, og derfor synes jeg også, det er vigtigt at påpege de initiativer, regeringen har, og som kan afhjælpe situationen.

Kl. 16:34

Anden næstformand (Søren Espersen):

Dermed er spørgsmålet sluttet. Tak til hr. Magnus Heunicke, og tak til videnskabsministeren.

Det næste spørgsmål, spørgsmål nr. 18, er stilet til justitsministeren af fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:35

Spm. nr. S 1989

18) Til justitsministeren af:

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

I betragtning af at politiet melder om en øget »træthed« i bandemiljøet, hvor flere i princippet har et ønske om at forlade miljøet, og der kun bliver flere bandemedlemmer i Danmark, hvorfor har regeringen så ikke iværksat en national strategi for at trække folk ud?

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt for at oplæse spørgsmålet.

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

I betragtning af at politiet melder om en øget »træthed« i bandemiljøet, hvor flere i princippet har et ønske om at forlade miljøet, og der kun bliver flere bandemedlemmer i Danmark, hvorfor har regeringen så endnu ikke iværksat en national strategi for at trække folk ud?

Kl. 16:35

Anden næstformand (Søren Espersen):

Justitsministeren.

Kl. 16:35

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Tak for spørgsmålet, som jo giver mig anledning til at fortælle om alt det gode, regeringen netop gør i forhold til banderne, for der kan vel ikke være nogen overhovedet, der er i tvivl om, at hvis der er noget, regeringen prioriterer på det retspolitiske område, er det at bekæmpe bande- og rockerkriminaliteten i Danmark. Det er en topprioritet.

Vi så en bandekonflikt, der vel toppede i sensommeren 2008, og siden da har regeringen taget en række initiativer, som har haft til formål at stoppe bandernes og rockernes kriminalitet. Man har sat hårdt ind imod det, man har stresset banderne, og det er jo også derfor, at vi nu ser den træthed brede sig, som politiet taler om, og det synes jeg er glædeligt. Og det håber jeg bestemt også at fru Karina Lorentzen Dehnhardt glæder sig over sammen med mig, for det er jo en rigtig god ting.

Specifikt med hensyn til en national strategi vil jeg godt lige nævne, at nu har vi jo en første behandling af beslutningsforslag B 162 her i Folketinget på næste tirsdag, som netop handler om et nationalt exitprogram rettet mod medlemmer af bander. Der får vi jo lejlighed til at drøfte det noget mere indgående, end der er plads til inden for rammerne af sådan et § 20-spørgsmål. Når Rigspolitiet melder om, at der er flere og flere, som forlader bandemiljøet, er det jo en direkte følge af den meget intensive indsats, som politiet gør, og den meget målrettede indsats, man gør på det her område, og det synes jeg som sagt vi skal glæde os over.

Men min forgænger har jo også tidligere sagt – og det er jeg enig i – at den hårde indsats ikke kan stå alene. Den skal suppleres af andre tiltag. Grundlæggende handler det om, at vi skal få brudt fødekæden til banderne, så de unge simpelt hen ikke kommer ind i banderne. Vi skal vise de utilpassede unge, at der er en anden vej, en vej, som ikke fører dem ind i bandekriminalitet, men fører frem til en god tilværelse som loyelig borger, hvor de tjener penge på god og fornuftig vis.

Kl. 16:37

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:37

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg er jo glad for, at ministeren anerkender, at der skal en forebyggende indsats til. Jeg kan så bare stå her og undre mig lidt over, hvorfor man ikke har lavet en national exitstrategi for bandemedlemmer endnu, fordi det er der rigtig god brug for derude. Jeg synes jo, at det netop er interessant, set i lyset af at ministeren lige har været ude at sige, at de fremtidige gevinster i det her arbejde ligger i det forebyggende og det resocialiserende.

Når jeg nu spørger, er det, fordi jeg her forleden dag blev ringet op af en mor, som jeg havde en halv times samtale med. Det var en mor, som havde en dreng, som helt sikkert har lavet noget dumt og ulovligt, og som var blevet sat ind. Han havde ikke banderelationer, men blev hvervet til AK81, mens han sad inde. Siden er det jo gået

slag i slag, ind og ud af fængslerne. Nu står han så for at skulle løsledes igen, og så spørger hun: Jamen hvilke muligheder er der for min søn; jeg kan ikke tage ham hjem til mig at bo, fordi jeg bor et sted, der er Bandidosområde, og der vil han være jaget vildt.

Så jeg synes, at der er behov for at få etableret en national exitsstrategi, men hvad er ministerens svar til den her mor og til den unge mand, som har et voldsomt behov for en eller anden form for hjælp og støtte?

Kl. 16:38

Anden næstformand (Søren Espersen):
Justitsministeren.

Kl. 16:38

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Der er faktisk sat rigtig mange initiativer i gang. Det er, som jeg sagde, først og fremmest et spørgsmål om at stresse banderne, så vi på den måde sikrer, at der er flere og flere, der finder ud af, at det er en dårlig idé at være med i de bander, og så skal vi selvfølgelig tage godt imod dem, jeg havde nær sagt på den anden side, og der er det sådan, at Rigspolitiet i december sidste år oprettede en projektgruppe, hvor der sidder folk fra politiet, anklagemyndigheden, fængselsvæsenet, kommunerne og SKAT, og de arbejder i øjeblikket på, hvad man kan gøre for at etablere et egentligt exitprogram for personer, som har tilknytning til rockergrupper, bander og andre sådan kriminelle grupperinger. Så der er altså taget initiativ til, at man samlet fra en række myndigheders side ser på det her.

Så skal man jo samtidig huske, at vi har iværksat en storstilet aktion imod ungdomskriminalitet. Det gjorde vi sidste efterår, hvor der ikke mindst på det sociale område er taget en række initiativer. Men det er fuldstændig rigtigt, at min opfattelse er, at det er på de områder, vi nok kan gøre mest i den kommende tid for at nedbringe kriminaliteten i Danmark.

Kl. 16:39

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:39

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Det er da dejligt, at man er gået i gang med at tænke nogle tanker på det her område. Jeg synes bare ikke, at ministeren har været ude at fremlægge det her i pressen. Så må jeg også bare konstatere, at det kommer for sent. Vi sagde, allerede da bandepakken blev vedtaget, at der mangler de her ting, der mangler nogle forebyggende ting. Man havde dengang slet ikke tænkt en tanke om, hvad vi gør med de her bandemedlemmer, som ender i fængslerne. Det er netop det næste, jeg vil tage fat i. Fængselspersonalet deler i hvert fald ikke Rigspolitiets opfattelse af, at banderne er ved at køre trætte. Kim Østerbye, som er formand for Dansk Fængselsforbund, siger, at de, der sidder i fængsel, i hvert fald ikke virker særlig trætte, tværtimod er banderne i stand til at rekruttere en hel del nye medlemmer, mens de sidder i fængsel.

Jeg synes, det er et kæmpe problem, at der bare bliver flere og flere bandemedlemmer, det kan vi jo se ud af banderapporten. Hvad vil ministeren konkret gøre for at sikre, at der ikke bliver rekrutteret til banderne i vores fængsler?

Kl. 16:40

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes, det er lidt interessant, at vi jo altså først her hører et spørgsmål fra fru Karina Lorentzen Dehnhardt, som er baseret på, at der breder sig en træthed i banderne, og hvorfor vi ikke udnytter det. Efter vi så har drøftet det spørgsmål lidt, siger fru Karina Lorentzen Dehnhardt, at den præmis, hendes spørgsmål er baseret på, for resten slet ikke er rigtig, nemlig at der er den træthed, for den er der slet ikke alligevel. Så skal vi nu diskutere sagen ud fra en helt anden præmis.

Jeg mener sådan set, at vi roligt kan læne os op ad den vurdering, politiet har, nemlig at der breder sig en træthed i banderne, fordi vi fører den benhårde politik, vi gør, over for banderne. Jeg håber, at Socialistisk Folkeparti er enig i den hårde, stramme kurs, som vi fører over for banderne. Den kurs agter regeringen at blive ved med, for det er den, der trætter banderne i det lange løb.

Det skal så forenes med den bløde side, nemlig at vi samler op på de unge, der vil forlade banderne, og at vi gør en målrettet indsats for at hindre, at de kommer ind i banderne, det vil sige, at vi tilbyder dem noget bedre. Og der har vi jo fremlagt hele ungdomspakken i efteråret, der netop skal sikre, at de så vidt muligt ikke kommer ind i kriminalitet.

Kl. 16:41

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:42

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Nu er det jo ikke mig, der siger, at banderne er ved at blive trætte, det er faktisk politiets udsagn. Og det bliver modsagt af de folk, som rent faktisk arbejder i fængslerne, for de siger, banderne ikke er spor trætte og bare rekrutterer endnu flere medlemmer. Det, vi har set med den sidste banderapport, er, at der igen er sket en massiv vækst i antallet af bandemedlemmer, og der er stadig flere grupper, som man overvåger. Jeg må bare konstatere, at regeringen jo ikke har gjort det, de skulle fra starten af. De har ikke tænkt nogen tanker om, hvad vi gør med alle de her bandemedlemmer, som vi sender i fængsel. Og nu er der så igen en ung AK81'er, der skal løslades til ingenting, og det ved vi godt hvor ender henne.

Mit næste spørgsmål går på alle de her situationer, som vi har hørt om, i Kriminalforsorgen. I Nyborg er det sådan, at folk uden banderelationer bliver aftvunget svar på, hvor de står i konflikten, og svarer de forkert, får de tæsk. I Vridsløselille får man også tæsk, hvis man taler med en fængselsfunktionær i enrum, for så er man måske i gang med at sladre.

Mener ministeren, at det er en del af straffen, at man skal tåle et lag tæsk, når man kommer i fængsel, og hvad vil ministeren konkret gøre for, at vi ikke ser de her episoder fremover?

Kl. 16:43

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:43

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Nej, jeg mener bestemt ikke, at det skal være sådan, at man får tæsk i fængsler. Jeg har fuld tillid til, at Kriminalforsorgens ledelse og fængslernes ledelse gør alt, hvad der er muligt for at forhindre det. Er der noget, som jeg som minister eller som vi politisk skal gøre for at understøtte deres indsats for at bekæmpe vold i fængslerne, er jeg med på det.

Men jeg bliver bare nødt til at sige, at det jo ikke er mig, der har formuleret spørgsmålet. Det er fru Karina Lorentzen Dehnhardt, der

har formuleret det her spørgsmål, hvor man spørger, hvorfor regeringen ikke har iværksat en national strategi for at trække folk ud, i betragtning af at politiet melder om en øget træthed i banderne. Der må man jo forstå, at fru Karina Lorentzen Dehnhardt baserer sig på den forudsætning, at tilfældet er, at der er den øgede træthed. Så det er altså ikke mig, der har fundet på spørgsmålet.

Så synes jeg i øvrigt, at vi i Folketinget hellere skulle koncentrere os om at samarbejde om at bekæmpe kriminaliteten i stedet for her i Folketingssalen at underholde os med at stille os op og beskyldte den ene og den anden for ikke at gøre nok – hvorfor har du ikke gjort det ene, og hvorfor har du ikke gjort det andet?

Det drejer sig vel om, at vi konstruktivt skal tale os frem til, hvad de mest effektive midler er for at få de unge væk fra kriminalitet. Der er ingen enkle midler, der er mange ting, der skal gøres, og vi har slet ikke gjort nok endnu, og det har vi heller ikke gjort om 5 år, for det er en indsats, vi skal blive ved med at gøre.

Kl. 16:44

Anden næstformand (Søren Espersen):

Dermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål, spørgsmål nr. 19 på dagsordenen, er også til justitsministeren og også af fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:44

Spm. nr. S 1996

19) Til justitsministeren af:

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Anerkender ministeren, at bandeproblemet gennem de seneste 2 år har spredt sig til andre områder af Danmark, herunder Sydjylland i særdeleshed, og hvad gør man fra justitsministerens side for at foregribe en eskalering af bandekonflikten i disse områder?

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt bedes oplæse spørgsmålet.

Kl. 16:44

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Anerkender ministeren, at bandeproblemet gennem de seneste 2 år har spredt sig til andre områder af Danmark, herunder Sydjylland i særdeleshed, og hvad gør man fra justitsministerens side for at foregribe en eskalering af bandekonflikten i disse områder?

Kl. 16:44

Anden næstformand (Søren Espersen):

Justitsministeren.

Kl. 16:44

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Det er jo sådan, som fru Karina Lorentzen Dehnhardt også ved, at rigspolitiet nu har fremlagt en rapport om rockere og bander i 2009. Der er man altså nået frem til den vurdering, som jeg så selvfølgelig bakker op om, at det ikke er gavnligt af hensyn til politiets arbejde at give sådan mere detaljerede oplysninger om, hvad man ved om den nærmere sådan geografiske udbredelse af rockere og bander. Derfor kan man sige, at omfanget af de informationer er begrænset i den rapport i forhold til tidligere, fordi vi altså ikke synes, at der er nogen grund til at øge graden af kendskab til, hvad politiet ved om de enkelte grupperinger.

Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at bandeproblemet ikke kun er et hovedstadsproblem. Tværtimod er det noget, man oplever mange andre steder i landet. Jeg kan også henvise til Justitsministeriets besvarelse tilbage fra den 18. februar på spørgsmål nr. 523 om fordelingen af betjente rundtomkring i landet. Der kunne man jo se, at 80 ud af 100 betjente gik til de jyske politikredse, heraf de 15 til Sydøstjyllands politi, og det afspejler naturligvis, at man disponerer

nogle ressourcer, i forhold til hvor problemerne er, og derfor afspejler det også, at der er problemer med rocker- og bandekriminalitet mange steder i landet, også i Sydjylland, som der spørges til her.

Kl. 16:46

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:46

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Da jeg nu er så heldig at have to spørgsmål, synes jeg lige, at jeg er nødt til at samle op på det foregående spørgsmål, for jeg synes faktisk, at jeg var meget åben, og jeg synes, at jeg spurgte til konkrete løsninger fra ministerens side, og jeg fik ikke svar. Jeg må jo så bare tage til efterretning, at ministeren ikke har nogen konkrete løsninger på de problemstillinger, som jeg rejste.

Jeg vil bare spørge her i det næste spørgsmål, som jo handler om banderne, som spreder sig, om ministeren erkender, at det har været en fejl fra regeringens side, at man fra starten kun tildelte seks politikredse dedikerede banderessourcer, hvor vi jo gjorde meget opmærksom på, at der så sker det, at banderne rykker ud der, hvor der er mindre tryk på, og hvor der ikke er dedikerede banderessourcer. Vi ser jo nu, at de flytter til provinsen. Det ved jeg, for jeg bor selv et sted, hvor det sker.

Så synes ministeren ikke, at regeringen bærer en del af ansvaret for, at der aldrig bliver lagt den indsats, der skulle til fra starten, og at det har betydet, at banderne nu spreder sig? Hvordan ser ministeren på, at der bliver givet dedikerede banderessourcer til samtlige politikredse, så vi ikke kommer til at stå i en situation, hvor banderne bare rykker ind flere og flere steder?

Kl. 16:47

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:47

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Nu synes jeg ikke, det er rigtigt, at jeg ikke har angivet nogen konkrete anvisninger på, hvad vi gør for at bekæmpe bandekriminaliteten. Tværtimod har jeg nævnt den benhårde, målrettede indsats, politiet gør, og som rent faktisk hjælper. Der er vel også flere bandemedlemmer end nogen sinde i vores fængsler. Der er pres på Kriminalforsorgen. Det skaber så nogle andre problemer, men politiet har faktisk succes med deres indsats, med den benhårde indsats, og det håber jeg er en indsats, som fru Karina Lorentzen Dehnhardt kan bakke op om.

Jeg har også nævnt hele ungepakken, der netop går ud på at lave forebyggende initiativer. Jeg har nævnt, at politiet sammen med en række andre myndigheder har nedsat en task force, der skal se på et egentligt exitprogram. Så jeg synes nok, at jeg har nævnt en række meget konkrete tiltag, som vi gør. Men så siger jeg: Vi har selvfølgelig ikke gjort nok endnu. Det har vi sikkert heller ikke gjort om 5 år. Vi skal blive ved med at udvikle initiativer på de her områder.

Med hensyn til allokering af politiets ressourcer tror jeg nok, at det er sådan, at politiets ledelse er bedre end os politikere til at vurdere løbende, hvor de skal sætte ind. Jeg tror, at vi ville ødelægge meget af politiets indsats, hvis vi løbende sådan dagligt her fra Folketingets side gav os til at udsende direktiver til politiets ledelse om, hvordan de skulle fordele ressourcerne. Det ved de bedre end os.

Kl. 16:48

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:48

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Ministeren havde altså ikke noget svar på, hvad vi gør for at forhindre, at de indsatte tæsker hinanden, og ministeren havde heller ikke noget svar på, hvordan vi undgår, at der bliver rekrutteret inden for murene. Det må vi altså bare tage til efterretning.

Mit andet spørgsmål går på den her geografiske spredning. Nu bor jeg jo i en politikreds, som efterfølgende har været så heldig at få nogle ressourcer, fordi man har anerkendt, at banderne altså rykker ind der, og der kunne man ikke lægge den indsats fra starten, fordi man ikke herindefra anerkendte, at der faktisk skulle banderessourcer til alle politikredse.

Der kommer en skæv fordeling, og det betyder altså, at banderne rykker ind der, hvor der ikke er så meget opsyn med dem. Det her drejer sig konkret om de byer, som jeg kender til: Kolding, Vejle, Fredericia, Esbjerg og Herning, og det synes jeg er rigtig, rigtig problematisk. Det kan godt være, at banderne er stille i starten, men vi ser bare, at de vokser sig store og stærke, og lige pludselig har vi en situation, der er fuldstændig uholdbar.

Mener ministeren ikke, at regeringens strategi har slået fejl? Man har faktisk ikke fået begrænset bandeproblemet, men man har i stedet afstedkommet, at der er sket en spredning. Mener ministeren ikke, at det er på tide, at vi ser noget konkret i forhold til den forebyggende indsats i fængslerne, hvis det her problem skal nedtones?

Kl. 16:50

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:50

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Hvis jeg ikke kendte fru Karina Lorentzen Dehnhardt bedre, vil jeg tro, at fru Karina Lorentzen Dehnhardt nogle gange stillede spørgsmål ikke så meget for at få et svar, men mere for at få lejlighed til at komme med nogle påstande om, at regeringen ikke gør en tilstrækkelig effektiv indsats.

Jeg mener som sagt, at jeg har svaret meget konkret på, hvad vi gør. Med hensyn til det med vold i fængslerne har jeg sagt, at det må være Kriminalforsorgens ledelse og fængslernes ledelse, der løbende disponerer, hvad der er bedst. Er der noget, vi politisk kan gøre, hører jeg meget gerne råd fra dem med hensyn til at give dem bedre rammer. Men jeg mener ikke, at vi sådan skal drive enkeltsagspolitik her i Folketinget. Jeg mener, at vi skal overlade til ledelsen af de institutioner, vi har, at finde løsningerne inden for de rammer, de har. Så kan vi udstikke andre rammer, hvis der er behov for det.

Men helt konkret er det jo sådan, at det, man gør, er, at man forsøger at isolere de enkelte grupperinger, der kunne finde på at slå med hinanden, for at begrænse volden. Det er jo en af de væsentlige ting, som Kriminalforsorgen netop gør for at undgå det.

Med hensyn til koordination af arbejdet er det sådan, at Rigspolitiet og politikredse har en fælles national følgestab, der jævnligt mødes netop for at koordinere, hvor indsatsen skal gøres. Det er jo det arbejde, der gør, at man løbende kan optimere indsatsen rundt omkring og flytte rundt på ressourcerne.

Kl. 16:51

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:51

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg synes, at det er lidt fantastisk, at når ministeren har løsninger på konkrete problemstillinger, så må vi godt høre dem, men hvis det er, at man ikke har løsninger, så er det pludselig noget, man skal ordne

inden for Kriminalforsorgens rammer, og så er det noget, som de selv må tage sig af.

Der er faktisk masser af folk fra Kriminalforsorgen, som har været ude at sige, at der er sikkerhedsmæssige problemer, der er voldsomme problemer med de over 200 bandemedlemmer, der sidder i vores fængsler, og at der er behov for, at der sker noget. Vi kan ikke løfte opgaven alene.

Regeringens svar på det her har jo været at nedlægge 100 stillinger i Kriminalforsorgen. Det synes jeg helt ærligt er et mærkeligt svar, når vi nu ved, at man har givet 400 betjente ekstra for at få flere bag tremmer, og så er løsningen simpelt hen at nedlægge 100 årsværk. Det synes jeg er mærkeligt.

Det, mit spørgsmål går på, er: To ud af tre sager, alvorlige sager om bandekriminalitet er ikke opklaret, og det er jo, fordi folk i de her miljøer ikke taler. Hr. Brian Mikkelsen har jo været ude at love, at der kom et udvalg, som inden 14 dage skulle lave noget lovgivning. Det har vi så efterfølgende erfaret at man ikke har fået gjort noget ved. Han har ikke fået nedsat det her udvalg.

Det er jo lidt pinagtigt, at de mennesker, som også samarbejder, risikerer at blive placeret i arrester under dårligere vilkår. Hvornår kommer der nogle afhopperfængsler? Hvornår kan vi se noget konkret fra ministeren vedrørende den problemstilling?

Kl. 16:52

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:52

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Den problemstilling er også interessant, og den kan vi godt snakke lidt om. Det er sådan, at der er nogle, som har samarbejdet med politiet og dermed er i en særlig risiko for at blive udsat for vold, pression og andet, og derfor må de naturligvis isoleres fra dem, som kunne finde på at true dem. Har man samarbejdet med politi og anklagemyndighed til gavn for samfundet, så skal vi selvfølgelig hjælpe de pågældende med at undgå de repressalier, de kunne udsættes for. Derfor sidder de selvfølgelig nogle andre steder afsondret fra dem, der kunne finde på at begå vold imod dem. Det er jo prioritet nummer et at sikre deres tryghed og deres sikkerhed.

Så skal vi derudover naturligvis sikre, at de afsoner på fornuftige vilkår. Jeg må lige gøre opmærksom på, at det altså er hårdkogte forbrydere, vi taler om. Selv om de har samarbejdet med politiet og anklagemyndigheden, så er det altså hårdkogte forbrydere, vi taler om, der under alle omstændigheder må tage deres straf for de forbrydelser, de har begået.

Kl. 16:53

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hermed er spørgsmålet sluttet. Tak til fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Det næste spørgsmål, spørgsmål nr. 20, er også til justitsministeren og er stillet af fru Anne Baastrup.

Kl. 16:54

Spm. nr. S 1991

20) Til justitsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

Mener ministeren, at et igangsat forskningsprojekt, jf. Jyllands Posten den 18. april 2010 side 8, er en tilstrækkelig omfattende og hurtigtvirkende indsats med henblik på at begrænse den massive tilgang, vi i dag ser til bandemiljøet?

Skriftlig begrundelse

Kl. 16:56

Regeringens banderapport for 2009 sammenholdt med rapporten fra 2008 viser en stigning i antallet af klubber og bander, som overvåges, fra 80 til 115 og en stigning i personer registrerede med tilknytning til rockerklubber og bander fra 944 til 1.305 personer.

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup bedes oplæse spørgsmålet.

Kl. 16:54

Anne Baastrup (SF):

Mener ministeren, at et igangsat forskningsprojekt, jævnfør Jyllands-Posten den 18. april 2010, side 8, er en tilstrækkelig omfattende og hurtigtvirkende indsats med henblik på at begrænse den massive tilgang, vi i dag ser, til bandemiljøet?

Kl. 16:54

Anden næstformand (Søren Espersen):

Justitsministeren.

Kl. 16:54

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg er lige ved at sige, at det er et ledende spørgsmål, for jeg tror ikke, at fru Anne Baastrup kunne drømme om, at jeg ville svare ja på det spørgsmål og sige: Ja, det er det, og så synes jeg ikke, der skal gøres mere. Sådan er det jo ikke, men jeg synes, det er rigtigt, at vi skaffer os mere viden, for jeg tror, at jo mere evidensbaserede, jo mere videnbaserede de ting, vi gør, er, jo mere effektive bliver vi. Derfor synes jeg, det er rigtigt, at vi har sat det her forskningsprojekt i gang for at få en bedre viden om, hvad det er, vi kan gøre, og hvordan vi kan bremse tilgangen til banderne. Jo mere viden, vi har, om, hvorfor de unge kommer ind i banderne, og hvad det er, vi kan sætte ind med for at undgå, at de kommer ind i banderne, og selvfølgelig også måske få dem ud af banderne igen, jo bedre er det.

Så nej, det er ikke det eneste, vi skal gøre, og derfor har vi også igangsat den her ungepakke, som blev igangsat tilbage i efteråret med en række tiltag, bl.a. også fra socialministerens side, og vi har en benhård politiindsats i forhold til banderne. Alle de tiltag skal selvfølgelig ses i en sammenhæng, men forskningsprojektet synes jeg faktisk er vigtigt for at få en så evidensbaseret indsats som overhovedet muligt.

Kl. 16:55

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup.

Kl. 16:55

Anne Baastrup (SF):

Grunden til, at jeg stiller spørgsmålet, er selvfølgelig ikke, at jeg forventer at få et andet svar end det her, men at jeg gerne vil ind i en dialog om, hvad det er, vi gør nu. Vi har lige fået rapporten om bandekriminalitet, og der kan vi jo se, at der er sket en voldsom stigning fra 944 medlemmer til 1.300 et eller andet, og den stigningstakt, vi kan se inden for det sidste år, er skrækindjagende. Samtidig har vi jo fra SF's side ved flere lejligheder peget på en exitstrategi og en ordentlig behandling af folk, når de skal afsone. Og jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at de selvfølgelig skal afsone, når de har begået en kriminell handling, ingen tvivl om det, men fru Karina Lorentzen Dehnhardt har tidligere foreslået, at man tog en afdeling i Østjylland og satte dem ind der, således at de kunne afsone dér og ikke bare sad i arresten og rådnede op, for det er jo det, vi oplever i dag.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 16:56

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Grundlæggende handler det om at få brudt fødekæden til banderne, men det gælder selvfølgelig også om at gøre en indsats i forhold til dem, der er i fængslerne. Det er jo to forskellige indsatsområder. Vi skal gøre en indsats i forhold til dem, der er i fængslerne, og som afsøner deres straf, sådan at de kommer ud på den anden side som gode samfundsborgere og får uddannelse, får arbejde og får en bolig; det er en vigtig ting. Men det bedste er selvfølgelig, hvis vi helt fra starten kan undgå, at de kommer ind i kriminalitet, og det er der jeg synes det er vigtigt, at vi har et forskningsprojekt, der drejer sig om, hvordan vi kan få brudt fødekæden til banderne, eller i hvert fald har det som endemål at få mere viden om, hvordan vi kan gøre det.

Grundlæggende er problemerne med de mange utilpassede unge i meget høj grad forbundet med nogle, vil jeg sige, meget komplekse sociale, psykologiske og også integrationsmæssige problemer, og det er jo nogle af de problemer, vi skal have identificeret bedre, og vi skal se på, hvordan vi kan arbejde aktivt med de problemer, så de unge slet ikke får lyst til at komme ind i banderne. Det synes jeg i virkeligheden er noget af det allermest vigtige for at begrænse kriminaliteten i det her land. Men man skal også vide, at begår man kriminalitet, falder hammeren altså tungt, og man skal vide, at vi har et effektivt politi, der benhårdt går efter dem, som udøver kriminalitet. Det er at akkompagnere det hårde med det bløde.

Kl. 16:57

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup.

Kl. 16:57

Anne Baastrup (SF):

Så undrer det mig, at man nedlægger 100 stillinger i kriminalforsorgen. Det forstår jeg simpelt hen bare ikke. Og det undrer mig også, at man ikke fra socialministerens side i langt højere grad er opmærksom på efterværn, når et barn har været anbragt uden for eget hjem, altså at man så ikke sætter fokus på: Hvordan får vi så den her unge i gang med en ungdomsuddannelse uden for kriminaliteten?

For det, vi jo kan se nu, er, at Bandidos og AK81 rekrutterer utilpassede unge, som ikke har en tæt voksenkontakt til almindelige mennesker. Det er jo et voldsomt problem, og der så vi meget gerne, at man i stedet for kun at bruge krudt og kugler – og jeg ved godt, at det gør den nuværende justitsminister ikke, men det gjorde den gamle – i højere grad fik fat i de her unge, før det gik så galt. Men vi kan jo se, at der er en voldsom rekruttering, og den går fra AK81 og op hos de rigtig slemme.

Kl. 16:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:58

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Nu må man ikke misforstå det, jeg mener også, at der skal bruges krudt og kugler, når det er nødvendigt, men jeg synes, det bedste var, hvis vi kunne undgå det, altså hvis de slet ikke kom ud i kriminaliteten, for så kunne vi spare noget krudt og nogle kugler, og det er da det bedste.

Jeg var for nylig oppe i Oslo til en drøftelse med kolleger fra de nordiske og baltiske lande, og ved den lejlighed sagde jeg til mine kolleger, da vi drøftede ungdomskriminaliteten, at den bedste ind-

sats, som de og vi kunne gøre mod ungdomskriminaliteten, var at sikre, at vi alle sammen havde et tæt samarbejde med vores socialministre i regeringerne, for det er i den kombination – og i øvrigt også i samarbejde med integrationsministre og beskæftigelsesministre – at vi først og fremmest kan gøre en indsats.

Der skal sættes ind i forhold til de unge, men der skal også sættes bedre ind – for der bliver jo også spurgt til det med fængslerne – i forhold til at få folk ud fra fængslerne på en god måde. Derfor har regeringen også i sit arbejdsprogram besluttet, at vi nu laver en analyse af, hvordan vi kan gøre det endnu bedre med hensyn til at de, som afsoner en straf, bliver forberedt til tiden efter fængslet – og det drejer sig måske i høj grad om uddannelse – sådan at de kan komme i gang med noget fornuftigt, når de er færdige med at afsone deres straf.

Kl. 16:59

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så har en medspørger meldt sig på banen: fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:59

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Det er jo dejligt, at der er nogle ting i gang, og jeg er også rigtig glad for den ungepakke, der blev lavet, det må jeg sige. Men problemet er der lige nu. Vi ser, at banderne vokser år for år med en tredjedel eller mere, og det synes jeg er fuldstændig uholdbart. Vi må bare anerkende, at den ungepakke ikke retter sig specifikt mod bander. Det er nogle helt andre, massive problemstillinger, man står i som ungt bandemedlem.

Jeg ved godt, man har et medansvar for selv at gøre noget for at komme ud af det, men der er nogle konkrete ting, man har behov for, f.eks. behovet for at kunne skifte identitet eller behovet for at kunne flytte langt, langt væk. Som jeg fortalte før om den unge mand fra AK81, kunne han ikke vende tilbage til der, hvor han oprindeligt boede, for det var Bandidosland, og han var kendt der. Han har simpelt hen behov for at skifte navn.

Kunne ministeren ikke sætte gang i sådan nogle konkrete initiativer med det samme? Der er virkelig behov for det.

Kl. 17:00

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 17:00

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg mener, det er en undervurdering af problemets omfang og dets kompleksitet, hvis man mener, at vi sådan lige med et snuptag kan gøre noget her og nu, og så får vi løst de her problemer. Der er ikke nogen nemme løsninger, der er ikke nogen hurtige løsninger på det her; det er et langt, sejt træk. Jeg er ikke enig i, at ungepakken ikke adresserer det her spørgsmål, for den adresserer jo grundlæggende utilpassede unge, hvor vi hurtigere skal identificere de unge, som risikerer at komme ud i kriminalitet – det kan være bander, og det kan være anden kriminalitet, selvfølgelig.

Jeg mener i høj grad, at ungepakken adresserer det, men vi har igangsat et arbejde, der skal skaffe os endnu bedre viden, så vi kan supplere med flere tiltag, men der er ikke nogen hurtige løsninger, der er ikke nogen nemme løsninger. Det er dybt komplekse problemer, vi står over for, og derfor må vi løbende supplere. Og det er da helt sikkert, at vi bliver klogere hele tiden. Der er ting, vi ved om 1 år, som vi ikke ved nu – og så skal vi gøre noget mere. Selvfølgelig gør vi ikke nok. Det tror jeg heller ikke at vi gør om 1 år eller om 5 år. Vi skal hele tiden supplere, efterhånden som vi bliver klogere, og efterhånden som kriminaliteten udvikler sig, for det gør den jo også.

Kl. 17:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 17:02

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jamen jeg er jo enig i, at ungepakken kan gøre noget ved bandetilvæksten om måske 10 år, men vi står altså med nogle ret hårdkogte bandemedlemmer, og det er fakta, at meget, meget få unge under 18 år har involveret sig i banderne.

Det her drejer sig om de lidt ældre bandemedlemmer, som altså er voksne og er rigtig hårdkogte. Der er brug for nogle initiativer. Der har været fagfolk ude at sige, at der er behov for, at de kan skifte identitet. Der er måske behov for, at man skal kunne flytte helt til Sverige, fordi man ikke kan være nogen steder herhjemme, Danmark er trods alt et lille land. Det er nogle implikationer, som man hurtigt kunne sætte i gang, synes jeg. For vi er nødt til at gøre noget ved den her problemstilling. Ungepakken retter sig simpelt hen ikke mod de hårde.

Kl. 17:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 17:02

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg ville ønske, at livet var så let, som fru Karina Lorentzen Dehnhardt går og tror, men det er det altså ikke.

Det er ikke sådan, at vi ikke er opmærksomme på, at der er mulighed for at skifte identitet og for at flytte til Sverige med en ny identitet og bosætte sig der. Ja, det kan man godt, men tænk engang, hvor indgribende en beslutning det er for et ungt menneske at sige farvel til sin familie, sine venner, sin omgangskreds og få en helt ny identitet og bosætte sig i et andet land, måske for altid. Det er jo ikke sådan, at vi bare kan sætte en masse initiativer i gang og så få en masse til at skifte identitet og bosætte sig i Sverige, og så løser vi problemerne.

Det er en meget tung sag at gennemføre et sådant program, især for et ungt menneske er det en beslutning, som er meget voldsom. Derfor er det ikke nogen let løsning, og det er sådan, at i få tilfælde kan man gøre det, og det gør vi også. Det er jo noget, der foregår. Vi hjælper med den slags løsninger, men det sker i få tilfælde, og det vil aldrig blive i mange tilfælde, forhåbentlig ikke, for det er i virkeligheden en ulykke, at man er nødt til at skifte identitet på så omfattende vis, som der her bliver lagt op til.

Men muligheden er der, og vi benytter os også af den.

Kl. 17:04

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er det fru Anne Baastrup for en sidste bemærkning.

Kl. 17:04

Anne Baastrup (SF):

Det ville have været rart, hvis det var sådan, at ministeren også havde svaret på nogle af mine spørgsmål.

Hvis man placerer folk i arresten, fordi de har brudt med den bande, de er en del af, har de en elendig afsoning. Vi har flere gange foreslået, at man ser på Østjylland og laver en afdeling med fem, seks eller ti mennesker, som kan afsone i et lukket fængsel, hvor de ikke får tæv eller bliver slået ihjel af de andre indsatte, fordi de har brudt med deres oprindelige bande.

Det er den type initiativ, man bliver nødt til at tage for at få folk til at forstå, at de ikke skal sidde i en arrest hele tiden, så de kan have

et liv på den anden side af den her afsoning, som måske kan være på 5, 6 eller 10 år – det er vigtigt.

Kl. 17:07

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:04

Justitsministeren (Lars Barfoed):

For det første er der, som jeg sagde før, altså stadig væk tale om forbrydere, som, uanset om de samarbejder, skal straffes, det skal de under alle omstændigheder. Vi er enige om, at vi har et problem med kapaciteten i vores fængsler. Der er jo begrænset taletid her, men der var det, jeg forklarede før, at vi prioriterer sikkerheden og trygheden først, og derfor må de afsondres et sted, hvor de ikke kan blive truet af dem, som de har fortalt om.

For det andet er jeg enig i, at de i en vis udstrækning sidder nogle steder, hvor forholdene kunne være bedre, når man sammenligner med de forhold, andre afsoner under. Det er noget, Kriminalforsorgen er ved at se på.

Jeg skal gøre opmærksom på, at det jo ikke er så mange mennesker, vi taler om. Nu siger jeg, at jeg ikke kan huske tallet præcist, for ellers kommer der nogen og fortæller mig, at jeg har fortalt noget forkert her i Folketinget, men alt i alt taler vi vel om en gruppe af dem, vi er nødt til at afsondre af hensyn til sikkerheden, på omkring 30 personer. Af dem er det måske under 10 personer, der har været inden for rockerkriminalitet og har fortalt noget om andre rockere, så den gruppe, vi taler om, er på under 10 personer, som jeg husker det. De andre har nogle helt andre problemer. Så det er altså 10 mennesker eller deromkring, måske under 10. Derfor er det ikke så let bare at finde et sted, hvor der er alle de faciliteter, som der kan være i et stort fængsel, for det kræver ligesom en vis kapacitet at skabe de samme faciliteter til dem, som man har på de store steder.

Kriminalforsorgen arbejder på det og finder forhåbentlig en løsning hen over sommeren, så vi kan tilbyde nogle bedre vilkår, for jeg er enig i, at der er en problemstilling dér, vi skal have løst.

Kl. 17:06

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak. Jeg skal lige appellere til alle om, at taletiden overholdes. Dermed er dette spørgsmål afsluttet.

Det næste spørgsmål, spørgsmål 21, er også til justitsministeren og også af fru Anne Baastrup.

Kl. 17:06

Spm. nr. S 1997

21) Til justitsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

Er ministeren enig i, at man gennem de seneste 9 år, hvor regeringen har fokuseret udelukkende på længere og hårdere straffe, har glemt at se på, hvilke tiltag, der reelt virker i forhold til at nedbringe kriminaliteten og dermed få færre ofre?

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup bedes oplæse spørgsmålet.

Kl. 17:06

Anne Baastrup (SF):

Er ministeren enig i, at man gennem de seneste 9 år, hvor regeringen har fokuseret udelukkende på længere og hårdere straffe, har glemt at se på, hvilke tiltag, der reelt virker i forhold til at nedbringe kriminaliteten og dermed få færre ofre?

Kl. 17:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Justitsministeren.

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg håber, at fru Anne Baastrup bemærker, at når jeg lytter til fru Anne Baastrup, som skælder mig ud over, at jeg ikke får svaret ordentligt på spørgsmålet, får jeg til gengæld skæld ud af formanden, fordi jeg overskrider taletiden. Jeg prøver at balancere, men jeg må jo trods alt lytte mest til formanden.

Men nu til spørgsmålet. Nej, jeg er ikke enig i, at det er sådan, at vi har glemt at se på, hvilke tiltag der reelt virker. Jeg mener også, at jeg har markeret synspunktet meget klart i debatten: Vi skal styrke og udvikle de præventive foranstaltninger meget i de kommende år. Vi har strammet kursen, politiets indsats og strafferammerne, og det har været rigtigt at gøre det, og der vil bestemt også fortsat ske stramminger. Men når vi skal se på, hvor de største gevinster ligger i de kommende år, tror jeg, at de ligger i at styrke de præventive sider for at forebygge.

Så vil jeg tilføje, at det jo ikke er sådan, at vi ikke har forebygget indtil nu. Vi har gennemført masser af forebyggende tiltag fra regeringens side, masser. Så det har hele tiden været en balance, hvor vi både gør noget forebyggende og gør noget, når det gælder effektiv politiindsats og højere strafferammer. Sådan vil det også være fortsat. Men vi vil, og jeg vil som justitsminister, have meget øje på de forebyggende foranstaltninger i den kommende tid. Det fremgår også af regeringens arbejdsprogram, at vi ikke mindst skal styrke indsatsen for, at folk, der afsoner straf i fængslerne, kan komme ud af fængslet på en god måde.

Kl. 17:08

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup.

Kl. 17:08

Anne Baastrup (SF):

Nu har jeg beskæftiget mig med retspolitik i al den tid, den her regering har siddet. Og det er altså første gang, jeg har set en artikel som den her i Jyllands-Posten, hvor en justitsminister går ud og taler om forebyggelse, og hvor en justitsminister går ud og taler om uddannelse. Så synes jeg, jeg må have lov til at rose den nuværende justitsminister, i stedet for at ministeren hele tiden skal gemme sig under dette: Uha, nej, jeg går ind for krudt og kugler og mange og lange straffe, ikke?

Nu synes jeg, at ministeren skal tage rosen til sig, og så vil jeg godt spørge: Hvilke konkrete initiativer vil justitsministeren tage i forbindelse med det der med udsusning og uddannelse? For jeg har armene helt oppe. Hvad vil ministeren gøre der? Tænk, hvis vi kunne få disse mennesker til at lære at læse og skrive og regne, hvis vi kunne få dem til at tage en uddannelse, mens de sidder inde, i stedet for at de ligger på bænken og venter på, at de muligvis kan komme i værkstedet.

Kl. 17:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 17:09

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg tager altså gerne ros fra fru Anne Baastrup til mig. Jeg har bare sådan en fornemmelse af, at fru Anne Baastrup så at sige har en ræv bag øret hele tiden, så jeg er jo sådan lige lidt på vagt, men jeg tager det bestemt gerne til mig.

Men vi har altså gjort meget på det forebyggende område, selv om fru Anne Baastrup ikke rigtig vil anerkende det. Bandepakken fra sidste sommer indeholdt en lang række forebyggende tiltag, og politireformen er i virkeligheden også udtryk for en forebyggende

indsats, nemlig for, at vi indretter vores politi bedre, så vi også kan forankre den kriminalpræventive indsats i lokalsamfundet bedre end før. Og så er der indsatsen mod ungdomskriminalitet.

Men med hensyn til hvad vi gør i den kommende tid, vil jeg sige, at vi bl.a. har besluttet at igangsætte en analyse. Og det skal man altså nogle gange gøre for at blive klog på, hvad det bedste skridt er at tage. Vi har igangsat en analyse, som drejer sig om, hvordan man bedre kan udsluse folk fra at afsone en straf i et fængsel til at blive integreret i samfundet. Og der vil jeg ikke mindst pege på at styrke uddannelsesindsatsen og på et bedre samarbejde med kommunerne om f.eks. at finde bolig til folk, om mentorordninger – det er nogle af de ting, jeg tror vi skal se på.

Kl. 17:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Anne Baastrup.

Kl. 17:10

Anne Baastrup (SF):

Nu vil jeg ikke nævne konkrete fængsler, men justitsministeren skal vide, at der er nogle lukkede fængsler, hvor det er fuldstændig umuligt at få udgang til at tage en uddannelse. Så er der andre fængsler, hvor man i højere grad har en åbenhed omkring det.

Ministeren bør også vide, at et af de største problemer, man har, når man har afsonet, er straffeattesten. Der så jeg meget gerne, om ministeren ville være med til at kigge på, hvordan vi kan nivellere straffeattesten på en måde, så man rent faktisk kan gå ud og få et job som flaskedreng. Det er jo nogle af de problemer, som man løber ind i, når man skal i gang med at blive sluset ud fra Kriminalforsorgens åbne og lukkede fængsler.

Så til det næste: Et af de store problemer, man har som tidligere afsoner, er den gæld, man har fået i forbindelse med sin retssag. Den gæld kan slå selv den stærkeste ud. Har ministeren planer om at ændre på det?

Kl. 17:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 17:11

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Nej, det har jeg ikke nogle konkrete planer om at ændre på, men jeg er opmærksom på, at der er en problemstilling dér, man kan diskutere. Hvis jeg må rose nogen her, vil jeg sige, at det faktisk er fru Karina Lorentzen Dehnhardt, som har gjort mig opmærksom på, at den problemstilling var noget, man kunne se på, så jeg er opmærksom på det. Jeg er også opmærksom på spørgsmålet om straffeattester, det har Ungdomskommissionen jo også peget på som et element.

Med hensyn til manglende uddannelsesmuligheder i visse fængsler vil jeg sige, at det bl.a. er noget af det, som vi må se på i den analyse, som vi nu har sat i gang, og hvor jeg netop har bedt om, at man har fokus på uddannelsesindsatsen rundtomkring.

Det kan så være, at analysen afslører, at der er steder, hvor der ikke er de uddannelsesmuligheder, som der burde være, og så er det nok noget af det, vi skal forbedre. Så jeg står ikke her og siger, at alt er, som det skal være. Der er jo ikke grund til at sætte analyser i gang for at forbedre indsatsen, hvis alt er perfekt. Jeg tror bestemt, der er forbedringsmuligheder, og det er det, vi prøver at afdække.

Kl. 17:12

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så har en medspørger meldt sig, fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 17:12

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Tak. Jeg bliver jo rigtig, rigtig glad, når ministeren siger, at uddannelsesindsatsen er noget af det, vi skal opprioritere i forbindelse med udslusning og sådan noget. Det ved vi jo virker, og vi ved også, at uddannelsesniveaue er rystende, rystende lavt blandt de indsatte.

Så er det bare, at jeg slet ikke kan få det til at hænge sammen, for i Østjylland er det faktisk sådan lige nu, at der kun er 3 lærerstillinger, der er besat ud af normeringen på 11. Hvordan hænger det sammen med ministerens konkrete mål om, at vi skal gøre noget mere på uddannelsesområdet? Og hvordan hænger det sammen med, at man nedlægger 100 stillinger i Kriminalforsorgen, hvoraf nogle også er lærerstillinger? Jeg kan simpelt hen ikke få ind i mit hoved, hvordan det hænger sammen. Der er socialrådgivere fra Vridsløselille, som siger: Vi har så meget arbejde, at vi simpelt hen ikke kan nå at gøre det godt.

Hvordan hænger det sammen? Er det udtryk for en sammenhængende retspolitik, vil jeg gerne spørge ministeren.

Kl. 17:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 17:13

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jamen jeg er da ked af, at fru Karina Lorentzen Dehnhardt ikke kan få det til at hænge sammen, men jeg må beklageligvis meddele, at jeg ikke lige har forberedt mig på at vide eksakt, hvorfor der kun er tre ud af jeg ved ikke hvor mange normerede stillinger, der lige præcis er besat i et bestemt område af landet. Det kan jeg ikke lige svare på her og nu. Det er sikkert et interessant spørgsmål, og svaret er måske endnu mere interessant, men det kan vi så få belyst ved en eller anden lejlighed, måske ved et skriftligt spørgsmål, som fru Karina Lorentzen Dehnhardt jo ikke holder sig tilbage for at stille. Så kan vi få det belyst, men det kan jeg altså ikke svare præcist på her og nu.

Vi har en sammenhængende og afbalanceret retspolitik, der går ud på, at vi med den ene hånd forebygger, og det skal vi løbende blive bedre til, og at vi med den anden hånd strammer, og der vil også blive stramninger fremover på en række områder, ingen tvivl om det. Men jeg tror, at man får de største gevinster på den forebyggende side, og så gør vi bl.a. ved politireformen det, at vi hele tiden styrker politiets indsats.

Så der er en sammenhængende retspolitik. Vi skal forebygge, men man skal også vide, at hvis man på trods af alle de tilbud, vi giver, alligevel kommer ud i kriminalitet, så falder hammeren. Politiet skal nok fange en, og man bliver straffet, når man begår kriminalitet, og man bliver straffet hårdt. Det er den anden side i den balance, så der er sammenhæng i tingene.

Kl. 17:15

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 17:15

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg er meget enig i, at hammeren skal falde, når man begår kriminalitet. Selvfølgelig skal man have en straf, og man skal også i fængsel, hvis det er det, dommeren bestemmer.

Jeg undrer mig bare over, at man nedlægger 100 stillinger i Kriminalforsorgen, og at man fra ministeriets side kan leve med, at der kun er 3 lærerstillinger ud af 11, der er besat. Det betyder jo, at de mennesker, vi propper ind, kommer ud igen uden at have fået noget mere uddannelse, uden at have fået nogle bedre livsmuligheder, som

gør, at de ikke laver kriminalitet igen. Det er det, jeg ikke kan få til at hænge sammen.

Så vil jeg gå videre med et andet spørgsmål, og det drejer sig om familiebehandlingspladser, fordi vi nemlig ved, at børn af indsatte har tre til fire gange så stor en risiko for selv at ende i kriminalitet. Der er det altså afgørende, at vi får nogle flere familiebehandlingspladser. Der er fem af dem på nuværende tidspunkt, og de ligger på Sjælland. Det er alt, alt for lidt. Vil ministeren ikke her i dag give et tilsagn om, at ministeren gerne vil være med til at se på, om vi kan få etableret nogle flere af dem, når vi skal behandle en ny, flerårig aftale?

Kl. 17:16

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:16

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Man skal aldrig give tilsagn om noget på et tidspunkt, hvor forhandlingerne ikke engang er begyndt. Det er dårlig forhandlingstaktik. Men jeg forstår det tema, som kom op, og så tager vi det med. Jeg har ikke taget stilling til det, og jeg kan ikke her og nu vurdere behovet for flere familiebehandlingspladser, men det er da bestemt et tema, som vi kan drøfte.

Igen vil jeg sige, at med hensyn til de 3 ud af, det var vist 11 normerede stillinger, der er besat, og hvorfor de andre ikke er besat, tør jeg ikke sige præcis, hvorfor de normerede stillinger ikke er besat. Men hvis det er normerede stillinger, er det jo ikke besparelsesgrunde, men andre grunde, der ligger bag, at de ikke er blevet besat, for jeg forstår, at det i det konkrete eksempel drejer sig om stillinger, der er normeret.

Kl. 17:17

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til fru Karina Lorentzen Dehnhardt. Så er det fru Anne Baastrup for en sidste bemærkning.

Kl. 17:17

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan betro ministeren, at det er besparelser, der er grunden til, at man ikke har besat de stillinger. Når ministeren kommer ud med sådan et fremragende interview, må ministeren også forvente, at han bliver hevet i salen og bliver evalueret på, om der er hold i det, eller om det bare drejer sig om at få en stor overskrift. Jeg kender ministeren, og jeg har faktisk indtryk af, at ministeren er o.k., når det drejer sig om forebyggelse, det handler bare om, at ministeren sidder i den forkerte regering.

Så det, vi bare kan konstatere, er, at ministeren nu har lært, at der er uddannelsesproblemer, der er problemer med at få uddannelse i fængslerne. Ministeren har også lært, at der er problemer med at få arbejde, hvis man har en beskiddt straffeattest. Og der er problemer med at få lov til at afsone i et særligt fængsel, hvis man har meldt andre. Der er faktisk rigtig store problemer, før ministeren kan komme frem til den her overskrift: »Det giver store gevinster i det forebyggende arbejde«.

Kl. 17:18

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:18

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg er glad, hvis fru Anne Baastrup synes, at hun har lært mig noget. Så kan fru Anne Baastrup gå hjem fra Folketinget i dag og sige: I dag har jeg gjort en god indsats, en god gerning, og justitsministeren

er blevet klogere, fordi jeg har trukket ham herved i salen og har stillet spørgsmål til ham. Og jeg kan forstå, at Socialistisk Folkeparti kender svarene på de spørgsmål, de stiller. Så er det, jeg igen spørger: Hvorfor stiller man egentlig spørgsmålene, når man godt kender svarene? Det er nok mere, fordi man vil bruge lejligheden til sådan at hakke lidt på ministeren, og det er man bestemt også velkommen til.

Jeg bliver så nødt til at skuffe en lille smule. Jeg er godt klar over, at der er problemer. Hvis jeg ikke vidste, at der var problemer, havde jeg ikke haft grund til at igangsætte en analyse for at se på, hvordan vi kan gøre det bedre. Jeg er godt klar over, at den forebyggende indsats skal styrkes i de kommende år. Det er derfor, jeg siger det til Jyllands-Posten, som jeg siger. Så jeg er bestemt klar over, at vi kan gøre tingene bedre.

Jeg skal bare sige, at uanset hvem der er justitsminister om 5 år, håber jeg, at også den justitsminister på det tidspunkt står og siger: Vi kan gøre det bedre. For man kan altid gøre det bedre.

Kl. 17:19

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til fru Anne Baastrup. Dermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål er ligeledes til justitsministeren, stillet af fru Maja Panduro.

Kl. 17:19

Spm. nr. S 2003

22) Til justitsministeren af:

Maja Panduro (S):

Hvornår regner ministeren med at nå sit mål om at nedbringe recidivet, og hvilke konkrete tiltag har man planlagt for at nå denne målsætning?

Skriftlig begrundelse

Ifølge ministerens udtalelser til Jyllands-Posten er regeringens målsætning at nedbringe recidivet til 20 pct., jf. Jyllands-Posten, den 18. april 2010, side 8.

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Maja Panduro bedes læse spørgsmålet op.

Kl. 17:19

Maja Panduro (S):

Hvornår regner ministeren med at nå sit mål om at nedbringe recidivet, og hvilke konkrete tiltag har man planlagt for at nå denne målsætning?

Kl. 17:19

Anden næstformand (Søren Espersen):

Justitsministeren.

Kl. 17:19

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Der er flere faktorer, som har betydning for, om en, som er dømt og afsoner en straf, vender tilbage til en tilværelse uden kriminalitet, når straffen er udstået. Derfor er det også, at jeg siger, at vi skal have fokus på at udsluse fra fængslerne på en god måde. Nu har vi en debat i morgen under beslutningsforslag nr. B 201. Der får vi jo lejlighed til at drøfte det noget mere, men kriminalforsorgen har altså indledt et stort samarbejde om at gennemføre det, der hedder køreplan for god løsladelse, som bl.a. fokuserer på myndighedernes rolle i hele planlægningen af den løsladtes liv efter strafudståelsen, fordi de undersøgelser og den viden, vi har indtil nu, viser, at det i høj grad er et spørgsmål om at koordinere bedre mellem forskellige myndigheder, når vi skal sikre, at folk kommer ud til en kriminalitetsfri tilværelse.

Det sker for ofte, at den løsladte ligesom er overladt til sig selv, og der må vi sikre, at der er en opfølgning på det, der sker. Helt konkret – for jeg bliver jo hele tiden bedt om at være konkret – har jeg f.eks. i forbindelse med den pakke, jeg netop har lanceret, om indbrud, sagt, at nu må vi gøre mere for at sikre behandling af indbrudstyvene, også når de kommer ud af fængslerne, fordi det i høj grad er folk, som er afhængige af stoffer, der begår indbruddene.

Kl. 17:21

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Maja Panduro.

Kl. 17:21

Maja Panduro (S):

Nu fik ministeren ikke rigtig svaret mig på, hvornår man håbede på at opfylde den her målsætning, men det kan vi måske nå til i anden runde. Ministeren får jo heldigvis chancen igen. Jeg vil i hvert fald først og fremmest gerne kvittere. Vi skal jo også huske at rose hinanden, og jeg vil meget gerne kvittere for, at ministeren rent faktisk nu har fastsat en målsætning om, at man skal nedbringe recidivet, altså tilbagefaldet til kriminalitet for dem, der har været indsat i fængslerne, til 20 pct. Det har vi fra oppositionens side efterlyst i noget tid og ikke fået opbakning til, så jeg er rigtig, rigtig glad for, at justitsministeren også på det her område nu ligesom tegner en ny linje for regeringens politik. Det ser jeg meget frem til.

I forhold til hvad det er, vi kan gøre, for at nedbringe recidivet, synes jeg stadig væk, at der er lidt plads til forbedring, hvad angår konkretiseringsgraden. For vi er jo meget enige om, at det her er et komplekst spørgsmål. Vi har jo længe sagt, at en stor del af det her handler om koordinering, når den indsatte kommer ud, handler om også at forpligte den kommune, den indsatte skal ud til, og handler om at sørge for, at hele overleveringen fra fængsel til kommune fungerer i langt, langt højere grad, end den gør i dag. Det har vi også nogle forslag til, bl.a. i vores udspil om straf, der virker, så det håber jeg da meget at ministeren har læst. Ellers vil jeg opfordre ham til at gøre det, for der ligger nogle rigtig gode forslag der, hvis ministeren sådan skulle mangle ideer til, hvordan vi kan gøre det her.

Det er jo sådan, at når nu de her folk er i fængslerne, når vi har fat i ørerne på dem, så er det bare ikke godt nok, at en tredjedel af dem kommer igen, og at vi kan se, at 60 pct. af de indsatte, vi har i fængslerne, har været der før. Jeg er ikke i tvivl om, at vores medarbejdere gør et stort og flot stykke arbejde, men de har trange vilkår, og derfor vil jeg igen gerne have, for det første at ministeren husker at svare på, hvornår man planlægger at have opfyldt den her 20-procents-målsætning, og for det andet hvad ministeren helt præcis vil være med til at vi gør, for at vi når ned på det.

Kl. 17:23

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:23

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg har ikke fastsat noget bestemt tidspunkt. Jeg synes, at vi skal have den målsætning, at vi ser, at tilbagefaldsprocenten falder løbende, men det ville jo være meget vilkårligt at fastsætte et eller andet tidspunkt, hvor man skulle have nået en bestemt procentdel. Det kan man jo ikke gøre på en fornuftig måde. Men jeg nævnte før køreplanen, og det er meningen, at den så skal følges op af en mere generel samarbejdsaftale mellem kriminalforsorgen og kommunerne.

For man skal være opmærksom på, at det her, som jeg sagde før, i høj grad drejer sig om koordination. Derfor er det jo ikke kun et spørgsmål om den indsats, man gør i kriminalforsorgen. Det er også et spørgsmål om den indsats, der gøres i ikke mindst kommunerne og af en række andre myndigheder, når man skal modtage de pågæl-

dende, som kommer ud fra fængslerne efter deres afsonede straf. Jeg har så bedt om, at den samarbejdsaftale også indeholder et element om bedre uddannelse, fordi vi ved, at uddannelse har en meget stor betydning i forbindelse med risikoen for tilbagefald.

Kl. 17:24

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Maja Panduro.

Kl. 17:24

Maja Panduro (S):

Det sidste glæder mig overordentlig meget. For når 80 pct. af vores indsatte i dag ikke er i gang med noget uddannelses tilbud, er det jo ikke godt nok. Når vi har 65 lærere, heraf 10, som er studievejledere, til alle vores 5.000 indsatte, så er det jo ikke godt nok. Selvfølgelig handler det om at motivere de indsatte til at ønske en uddannelse – det vil ministeren sikkert sige næste gang – men det handler også om at give dem de rigtige tilbud og synliggøre de tilbud, der er. Så det vil vi i hvert fald rigtig, rigtig gerne være med til at se på.

Så er jeg lidt ærgerlig over, at ministeren ikke vil fastsætte et tidspunkt og siger, at det ville være vilkårligt at gøre. For man kan sige, at på alle mulige andre områder vil den her regering jo meget gerne måle og veje. Ikke at ville fastsætte et tidspunkt er også lidt det samme som at sige, at nu skal vi løbe 200 m, men vi skal lade være med at tage tid på, hvor hurtigt vi kan gøre det. Lad os nu være ambitiøse på det her område, så vi kan få nedbragt recidivet. Det vil le da være til gavn for både den indsatte, som så kan komme i gang med et liv, hvor han kan være med til at bidrage til samfundet, og særlig da også de potentielle ofre, som så undgår at blive ofre for den gentagne kriminalitet.

Kl. 17:25

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:25

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Når der bliver et grundlag for at fastsætte nogle mere konkrete mål, der er lagt op på nogle tidslinjer, så gør jeg såmænd gerne det. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det ikke er det, at vi sætter et mål, der i sig selv betyder, at vi får en bedre indsats. Det er de konkrete tiltag, vi gør, som betyder, at vi kan nedbringe tilbagefaldsprocenten. Derfor koncentrerer jeg mig lige i øjeblikket om det. Hvis vi så på en fornuftig vis kan vurdere, at vi har en realistisk mulighed for at nå nogle bestemte mål på et bestemt tidspunkt, så synes jeg, at det er fornuftigt nok at sætte de mål, så vi har noget at holde os selv op på. Det kan være ganske fornuftigt.

Men ud over de konkrete tiltag – samarbejdsaftalen og i øvrigt også den fokus, der er på gruppen af helt unge – så er det også sådan, at regeringen er på vej med en egentlig generel undersøgelse af, hvordan vi kan styrke den resocialiserende indsats i forbindelse med udslusning, både i forhold til kriminalforsorgen og i forhold til de sociale myndigheder.

Kl. 17:26

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Maja Panduro.

Kl. 17:26

Maja Panduro (S):

Vi er meget enige om, at det er de konkrete tiltag, der betyder noget. Det er også derfor, jeg bliver ved med at spørge ind til dem. Vi har bare så mange gode ideer på det her område. Vi har nu i lang tid forsøgt at komme igennem med dem, og jeg fornemmer, at ministeren her er villig til at være med til at lave nogle ting. Derfor er jeg selv-

følgelig meget ivrig efter, at vi kan komme i gang med at diskutere de konkrete tiltag, så vi kan komme i gang med det her nu efter mange år, hvor der ikke er blevet gjort så meget på det område.

Jeg er meget interesseret i at høre om, hvornår vi kan regne med, at den her resocialiseringsplan eller undersøgelse – jeg kan ikke huske, hvad det præcise ord var – som ministeren siger at regeringen på vej med, kommer. Og vil ministeren sige lidt mere om omfanget af den? For det kunne da være meget, meget interessant. Derudover ser jeg jo frem til, at vi skal behandle bl.a. vores forslag om en udslusningsplan for fangerne. Jeg regner selvfølgelig med, at ministeren der vil være positiv og vil være med til at kigge på nogle ting, for det lyder, som om det er nogle af de tanker, som ministeren også selv går med.

Kl. 17:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:27

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Ja, nu får vi jo lejlighed til at diskutere det konkrete forslag, der er fremsat her i Folketinget. Der bliver der sådan lidt mere tid til at diskutere det. Jeg skal indrømme, at jeg ikke har læst den plan, som jeg forstår at Socialdemokratiet har fremlagt, men man kan jo sende mig et eksemplar af den. Så skal jeg gerne læse den. Jeg diskuterer altid gerne gode forslag. Jeg synes da, at alle, som vil bidrage med forslag til, hvordan vi kan gøre indsatsen bedre, skal være velkommen. Alle gode kræfter skal da forenes om det her. Så hvis Socialdemokratiet har gode forslag, lytter jeg da selvfølgelig gerne til dem. Som jeg antydede før, skulle det jo hellere være sådan, at vi i fællesskab slås med forbryderne, end at vi slås med hinanden om, hvordan man skal slås med forbryderne.

Kl. 17:28

Anden næstformand (Søren Espersen):
Dermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål, spørgsmål 23, er også til justitsministeren og ligeledes af fru Maja Panduro.

Kl. 17:28

Spm. nr. S 2004

23) Til justitsministeren af:

Maja Panduro (S):

Hvilke ændringer er ministeren parat til at foretage i forhold til Kriminalforsorgen, som i dag døjer med overbelægning, ressourcemangel og en fangesammensætning, der under de nuværende forhold besværliggør arbejdet hen imod at sænke recidivet?

Skriftlig begrundelse

Ifølge ministerens udtalelser til Jyllands-Posten er regeringens målsætning at nedbringe recidivet til 20 pct., jf. Jyllands-Posten, den 18. april 2010, side 8.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Maja Panduro bedes oplæse spørgsmålet.

Kl. 17:28

Maja Panduro (S):

Det lyder: Hvilke ændringer er ministeren parat til at foretage i forhold til Kriminalforsorgen, som i dag døjer med overbelægning, ressourcemangel og en fangesammensætning, der under de nuværende omstændigheder besværliggør arbejdet hen imod at sænke recidivet?

Kl. 17:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Justitsministeren.

Kl. 17:29

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Folketinget har jo haft en debat om det for nylig, nærmere betegnet den 28. januar i år. Da havde vi en forespørgselsdebat, nr. F 16, hvor alle de her problemstillinger, de udfordringer, som Kriminalforsorgen står over for, jo blev drøftet. Vi ved jo, at der er en stigende belægning i institutionerne, og der er også nogle sikkerhedsmæssige udfordringer, som blev vendt her ved nogle spørgsmål for lidt siden, som vi skal adressere, ikke mindst de udfordringer, som indsatte fra rocker- og bandemiljøet skaber i fængslerne og i vores arresthuse.

Der blev vi jo så bl.a. enige om – der blev i hvert fald vedtaget et forslag om at udvide fodlænkeordningen ved den lejlighed – at styrke sikkerheden i Kriminalforsorgens institutioner. Konkret drejer det sig om, at 30 åbne pladser i statsfængslet ved Horserød bliver omdannet til lukkede pladser.

Jeg har fremsat et lovforslag om udvidelse af fodlænkeordningen, og hvis det forslag bliver vedtaget, betyder det, at dømt med op til 5 måneders fængsel vil kunne afsone i fodlænke, hvor grænsen i dag er 3 måneder. Den udvidelse vil jo frigøre fængselspladser, og den vil samtidig betyde, at der er nogle, som måske lettere kan fastholde en kontakt til samfundet og dermed komme tilbage til samfundet uden kriminalitet.

Kl. 17:30

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Maja Panduro.

Kl. 17:30

Maja Panduro (S):

Vi er jo glade for, at man har kunnet udvide fodlænkeordningen. Det synes vi er en god idé, men det betyder jo også, hører vi nu fra fængslerne, at fangerne, som er tilbage, er endnu mere forrået, endnu mere grove. Det er så en bivirkning ved det, men man kan så spørge sig selv: Hvordan hænger det sammen med, at der er blevet sparet på Kriminalforsorgen, og at man nu har måttet spare 100 stillinger væk i Kriminalforsorgen? Samtidig ser vi, at der mange steder er belægningsprocenter på over 100, og oven i købet jo over 100 procent af nogle fanger, som i gennemsnit er grovere end før, hårdere end før, fordi vi jo meget fornuftigt har taget nogle af de fanger, som var mere klar til det, og har sendt dem ud via fodlænkeordningen.

Hvordan mener ministeren, at det så hænger sammen, at man skærer i Kriminalforsorgen, når nu den i forvejen er presset? Vi hører og ser jo desværre, at selv om de gør alt, hvad de kan, gør et kæmpe stykke arbejde, er nogle af vores fængsler bare ved at blive til forbryderskoler og giver et rekrutteringsgrundlag for rockere og andre bander?

Kl. 17:31

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Justitsministeren.

Kl. 17:32

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Nu nytter det ikke noget, at man ser så sort på tilværelsen. Altså, nu synes jeg, at man skal glæde sig over fodlænkeordningen, og så nytter det ikke noget, at man siger: Det er søreme ikke godt, for så er dem, der er tilbage i fængslerne, jo i gennemsnit mere hårdkogte. Sådan kan man jo blive ved med at se sort på tilværelsen. Nu gør vi noget godt her, og så må vi tackle de udfordringer, der er i fængselsvæsenet i øvrigt.

Vi skal så styrke sikkerheden i fængslerne, i de åbne fængsler, og det vil ske igennem noget forbedret indhegning af nogle fængsler, øget kameraovervågning og belysning og øget bemanning. Vi laver i øjeblikket også noget analysearbejde i Kriminalforsorgen med henblik på at se på kapacitets- og sikkerhedsbehovet i fremtiden. Det er en analyse, der er færdig efter sommerferien; så ved vi mere om det.

Må jeg så med hensyn til besparelser sige: Altså, vi er jo nødt til overalt i den offentlige sektor at være forsigtige med, hvordan vi bruger pengene. Vi har en finansiell krise. Vi ved, at vi bliver fattigere, fordi virksomhederne tjener færre penge, og det går altså ud over den offentlige sektor. Hvis ikke vi er forsigtige med, hvordan vi bruger vores penge, bliver det meget svært at finansiere velfærden i det her samfund på længere sigt.

Det kan så være, at Socialdemokratiet ikke ser nogen grænser for, hvor mange offentlige udgifter, vi kan sætte i gang. Men det underminerer samfundet, og det betyder på sigt, at det bliver endnu sværere at finansiere de ting, vi gerne vil, hvis man skulle lytte til Socialdemokratiets ønsker om stigende udgifter på alle områder.

Kl. 17:33

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Maja Panduro.

Kl. 17:33

Maja Panduro (S):

Jeg kan berolige justitsministeren med, at jeg ikke ser sort på tilværelsen; men jeg må indrømme, at jeg ser en lille smule sort på mulighederne for at virkeliggøre ministerens og mit fælles ønske om at sænke recidivet, hvis det her er de vilkår, som vores medarbejdere i Kriminalforsorgen skal arbejde under.

Nu taler vi om besparelser, og det er jo sådan, at man allerede i år skal spare 60 mio. kr. på Kriminalforsorgen og 45 mio. kr. årligt fremover, og det er så de her 100 årsværk på landsplan. De her besparelser var jo besluttet, inden finansministeren meldte ud, at alle ministerier måtte holde for, og at vi måtte spare – dels skulle der være nulvækst, dels skulle der spares yderligere i alle ministerier. Nu hvor ministeren ligesom selv bringer finanskrisen op osv., kunne jeg i virkeligheden godt være interesseret i at spørge: Vil det sige, at vi kan forvente yderligere besparelser i Kriminalforsorgen? Vil ministeren fortælle lidt om det?

Kl. 17:34

Anden næstformand (Søren Espersen):
Justitsministeren.

Kl. 17:34

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Med hensyn til hvordan regeringen budgetterer for 2011 og de kommende år, er det jo noget, som vil blive offentliggjort, når regeringen fremsætter sit finanslovsforslag til august, og så kan vi jo diskutere det til den tid. Så jeg vil ikke fremlægge dele af finanslovsforslaget på nuværende tidspunkt. Det er jeg heller ikke i stand til, for det er slet ikke færdigt.

Men Socialdemokratiet kan ikke komme uden om, at man bruger enhver lejlighed til at stille udgiftskrævende forslag, harcelerer over enhver besparelse og er fuldstændig fantasiløs med, at intet ifølge Socialdemokratiet kan lade sig gøre, uden vi bruger flere penge. Det går bare ikke, det underminerer velfærden.

Det er derfor, jeg siger, at den største risiko for velfærden i det her samfund, bomben under velfærdssamfundet, er, hvis Socialdemokratiet skulle få ledelsen, for det bliver et samfund, der økonomisk bliver ruineret, fordi man får de offentlige udgifter til at eksplodere så meget, at den offentlige gæld stiger. På et tidspunkt kommer regningen, og så bliver vi bombet årtier tilbage økonomisk og vel-

færdsmæssigt, fordi Socialdemokratiet ikke kan holde styr på udgifterne. Det er en kæmpe risiko for det her samfund.

Kl. 17:35

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Maja Panduro.

Kl. 17:35

Maja Panduro (S):

Det var en lidt interessant drejning, debatten tog, må man sige. Og ministeren fik jo i hvert fald ikke svaret på mit spørgsmål.

Det, jeg bare sådan i al stilfærdighed spurgte om, var, om vi kunne forvente yderligere besparelser i Kriminalforsorgen, når nu ministeren ligesom alle de andre ministre skal ud at spare. Ministeren siger, at han ikke vil stå her og fremlægge hele finansloven. Det beder jeg sådan set heller ikke om, men jeg går ud fra – sådan har jeg forstået det på både statsministeren og finansministeren – at det kommer til at være op til hver enkelt minister inden for ministerens ansvarsområde at finde de besparelser, som skal findes.

Så synes jeg bare, det er interessant at høre, om justitsministeren mener, at Kriminalforsorgen er et af de områder, hvor man kunne tage penge, eller om justitsministeren mener, at de måske allerede er spændt rigeligt hårdt for i Kriminalforsorgen, og at man måske endda er nødt til at satse hårdere der, hvis man gerne vil nedbringe recidivet, som vi heldigvis nu åbenbart er enige om at vi vil.

Kl. 17:36

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Justitsministeren.

Kl. 17:36

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Når jeg trækker de økonomiske perspektiver lidt mere op, end fru Maja Panduro måske kan mene at spørgsmålet berettiger til, er det jo, fordi man ikke kan se isoleret på det. Jeg noterer mig, at Socialdemokratiet konstant, også på det her område, er optaget af, at bedre service og en bedre indsats altid hænger sammen med, at vi øger udgifterne. Og den tankegang er en gammeldags socialdemokratisk tankegang, som underminerer vores samfund, også kriminalforsorgen, for hvis vi følger den tankegang, vil det også betyde, at der ikke bliver råd til en ordentlig kriminalforsorg.

Med hensyn til hvordan økonomien ser ud for Kriminalforsorgen i de kommende år, kan jeg ikke redegøre for det på nuværende tidspunkt, for det kommer an på, hvordan regeringen samlet set ser finanslovsforslaget, og det offentliggøres altså i august. Derfor kan jeg ikke begynde at redegøre for dele af finanslovsforslaget på nuværende tidspunkt, også af den grund, at det simpelt hen ikke er udarbejdet, heller ikke på delområderne.

Kl. 17:37

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Dermed er spørgsmålet sluttet.

Vi går videre til det næste spørgsmål, spørgsmål nr. 24 på dagsordenen, som er til socialministeren af fru Julie Skovsby.

Kl. 17:38

Spm. nr. S 1990

24) Til socialministeren af:

Julie Skovsby (S):

Hvad mener ministeren vil være konsekvenserne af nulvækst i den offentlige sektor i årene 2011-2013 på socialområdet, herunder ældrepleje og børnepasning?

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Julie Skovsby får ordet for at læse spørgsmålet op. Værsgo fru Julie Skovsby.

Kl. 17:38

Kl. 17:41

Julie Skovsby (S):

Tak for det.

Hvad mener ministeren vil være konsekvenserne af nulvækst i den offentlige sektor i årene 2011-2013 på socialområdet, herunder ældrepleje og børnepasning?

Kl. 17:38

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Socialministeren.

Kl. 17:38

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Angående den bebudede nulvækst så gælder den for det offentlige under et. Regeringens seneste udmeldinger indebærer, at der i 2011 vil være tale om uændrede rammer for kommunerne. Derefter vil der over de efterfølgende 2 år skulle ske en reduktion af de kommunale udgifter på 4 mia. kr. Dette skal vel og mærke ses på baggrund af niveauet for de kommunale serviceudgifter, som ligger historisk højt. Kommunerne har i år budgetteret med mere end 230 mia. kr. til service. Den 3-årige tidshorisont giver kommunerne mulighed for at planlægge indsatsen bedst muligt. På den måde får den enkelte kommunalbestyrelse mulighed for at indhøste de mest fornuftige effektiviseringer og foretage de mest hensigtsmæssige tilpasninger i overensstemmelse med lokale muligheder, ønsker og behov. For at løse denne del af deres opgave må kommunerne lære af hinandens gode eksempler på effektiv drift, så de kan udnytte deres ressourcer bedst muligt. I sidste ende er det dog op til den enkelte kommunalbestyrelse at prioritere ressourcerne og fastlægge serviceniveauet for de forskellige velfærdsydelser. Det er jo en del af det kommunale selvstyre.

Hvordan de fremtidige prioriteringer vil påvirke socialområdet, kan jeg derfor naturligvis ikke sige noget om på forhånd. Det afgørende for mig er, at så længe kommunerne overholder loven og giver borgerne den hjælp, de har behov for, har de frie hænder til at foretage omprioriteringer også på socialområdet.

Kl. 17:39

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:39

Julie Skovsby (S):

Jeg får lyst til at gentage spørgsmålet, for jeg spurgte jo ind til, hvad konsekvenserne af nulvækst i den offentlige sektor vil være på socialområdet, og det fik jeg ikke svar på. Så derfor gentager jeg gerne: Hvad er konsekvenserne?

Derudover vil jeg gerne lige sige noget om det her med nulvækst. Ministeren siger, at vi skal se samlet på det hele den offentlige sektor. Det er jo nemt at forklare med kuglepenen, som flere har gjort før, for når man siger, at væksten skal være nul i hele den offentlige sektor, men at sundhedsområdet skal have mere og udgifterne dér kommer til at stige, kommer det til at betyde, at væksten i ældreplejen og børnepasningen kommer til at falde. Er det ikke rigtigt forstået? Og er det ikke rigtigt forstået, at Finansministeriets egne regnearter siger, at hvis der skal være et uændret antal kommunalt ansatte pr. bruger, skal der være en vækst i kommunernes serviceudgifter på 0,9 pct.? Vi taler jo ikke om, at der skal være en vækst i udgifterne på 0,9 pct., vi taler jo om nulvækst. Kan ministeren bekræfte det?

Kl. 17:41

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ministeren.

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Med hensyn til hvad Finansministeriet har skrevet, har Finansministeriet også lagt en pressemeddelelse på deres hjemmeside, som forklarer forudsætningerne for de 0,9 pct., så jeg synes, at fru Julie Skovsby skal læse den bemærkning, som netop afviser det, som spørgeren udtaler omkring de 0,9 pct.

I forhold til at spørgeren efterlyser nogle mere konkrete svar, er det jo meget svært for mig at fortælle, hvordan og hvorledes man gør det ude i de enkelte kommuner, hvor man kender de lokale behov, for der er jo forskellige behov ude i landets kommuner, og der sker jo også forskellige ting i forhold til, hvordan det ændrer sig med demografien. F.eks. vil vi kunne opleve, at der er færre børn i daginstitutioner, skoler osv. Så det at gå ind at sige specifikt, hvad der sker i de enkelte kommuner, er helt umuligt, for vi har det kommunale selvstyre. Man skal holde sig inden for serviceloven, men hvis serviceniveauet er inden for servicelovens rammer, er det op til den enkelte kommunalbestyrelse at fastlægge et serviceniveau.

Kl. 17:42

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:42

Julie Skovsby (S):

Jeg fik igen ingen klare svar på, om det her betyder flere lukkedage, flere børn pr. pædagog, ringere mad til børnene – apropos den nye madpakkeordning – og at der skal skæres ned på sundhedsplejerskernes besøg hos nybagte familier, om det her betyder mindre tid hos de ældre, og at der går længere tid imellem, at den ældre kan få hjælp til personlig pleje, få hjælp til rengøring osv. Det vil jeg utrolig gerne have svar på, og det må jo være sådan, at socialministeren, som nu har været minister i en periode, har et overblik over, hvorhenne man kan finde de her penge.

Jeg hæfter mig også ved, at ministeren siger, at der er forskellige behov i kommunerne. Det er jeg glad for at ministeren siger, for det taler jo lidt imod det, som regeringen ellers har været ude at sige, nemlig at man kan lave en benchmarking i samtlige kommuner, og at alle kommuner kan gøre det ens, når det handler om ældrepleje, børnepasning osv., for der er jo heldigvis stadig kommunalt selvstyre, og det er jeg glad for at ministeren bekræfter.

Kl. 17:43

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Socialministeren.

Kl. 17:43

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Der kom rigtig mange spørgsmål fra spørgeren. Nu vil jeg se, hvor mange jeg kan nå at svare på.

I forhold til madordningen vil jeg sige, at det jo er sådan, at man ikke som kommune må tage mere end det, madordningen koster. Det fremgår meget tydeligt og meget klart af lovforslaget.

I forhold til hvordan man kan få mest muligt for pengene, vil jeg sige: Det er jo også sådan, at ja, der er forskellige behov i de enkelte kommuner, fordi f.eks. børnetallet er forskelligt i de enkelte kommuner. Der kan vi ikke trække en streg mellem kommunerne under et og sige, at det er ens – på ingen måde – men der er ingen tvivl om, at kommunerne godt kan lære af hinanden og lære af de gode eksempler. Hvis man ser på indkøb og leverandører og indkøb af ydelser og så inden for det sociale område, er der nogle kommuner, der sagtens kan lære af nogle andre kommuner, som er bedre til det. Så der er virkelig forbedringspotentiale derude. Jeg siger ikke, det er nemt, men jeg siger, at der er muligheder.

Kl. 17:44

Kl. 17:46

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Julie Skovsby.

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Socialministeren.

Kl. 17:44

Kl. 17:46

Julie Skovsby (S):

Jamen jeg har stadig væk ikke fået svar på mit spørgsmål, nemlig: Hvad er konsekvenserne af nulvækst i den offentlige sektor på socialområdet, ministerens område? Det er jo ældreplejen, det er børnenepasningen, og det er de udsatte grupper, det er en rigtig, rigtig stor del af vores velfærdssamfund, som hører under ministerens ressortområde. Og derfor må der også være rigtig mange, der tænker: Jamen hvad betyder det? Der skal flere penge over i sundhedsvæsenet – og det er jo godt nok – men der er nulvækst, og så betyder det jo besparelser på ældreplejen og børnenepasningen.

Vil ministeren ikke bekræfte, at det må betyde, at der er færre penge til ældreplejen og til børnenepasningen ude i kommunerne?

Kl. 17:45

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Socialministeren.

Kl. 17:45

Socialministeren (Benedikte Kiær):

En af de ting, jeg fremhævede i mit svar, var, at serviceniveauet og udgifterne til service i kommunerne er historisk højt. Vi taler om, at kommunerne over 3 år skal finde 4 mia. kr., dvs. gå fra 230 mia. kr. ned til 226 mia. kr., så der er faktisk ikke tale om det sortsyn, som spørgeren taler om.

I forhold til hvor kommunerne vil prioritere, og hvordan de vil effektivisere ude i kommunerne, er det umuligt for mig at gå ud og beskrive situationen i 98 kommuner; der er 98 kommuner, og der er måske 98 forskellige måder at finde frem til, hvordan man kan sørge for at levere de 4 mia. kr. Så det er ikke muligt for mig præcis at fortælle, hvordan det kommer til at ske ude i de enkelte kommuner, og i øvrigt vil der også finde nogle økonomiforhandlinger sted her i foråret, hvor tingene bliver mere konkrete.

Kl. 17:46

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Dermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål er spørgsmål 25, som også er til socialministeren, og det er også af fru Julie Skovsby.

Kl. 17:46

Spm. nr. S 1994

25) Til socialministeren af:

Julie Skovsby (S):

Hvad mener ministeren vil være konsekvensen for de fynske kommuners serviceniveau, at der skal afskediges 700 kommunalt ansatte i ældreplejen, folkeskolen og børnenepasningen på Fyn som følge af regeringens spareplan?

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Julie Skovsby bedes læse spørgsmålet op.

Kl. 17:46

Julie Skovsby (S):

Hvad mener ministeren vil være konsekvensen for de fynske kommuners serviceniveau, at der skal afskediges 700 kommunalt ansatte i ældreplejen, folkeskolen og børnenepasningen på Fyn som følge af regeringens spareplan?

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Regeringen har meldt ud, at de kommunale økonomiske rammer over årene 2012-13 skal reduceres med 4 mia. kr. Hvad det konkret kommer til at betyde for de enkelte kommuner, er det alt for tidligt at vurdere. Det samme gælder for de fynske kommuner.

Som jeg nævnte i min besvarelse af det foregående spørgsmål, giver den 3-årige tidshorisont netop kommunerne mulighed for at planlægge indsatsen bedst muligt. Det er klart, at de ændrede rammer skærper kravene til at få mest muligt for pengene, og her er der meget at hente, ved at kommunerne lader sig inspirere af hinanden. De dyreste løsninger er ikke nødvendigvis de bedste løsninger.

Konkret kan jeg nævne eksempler på ældreområdet, hvor kommunerne med stor succes har sat intensivt ind med hjælp til selvhjælp frem for traditionel personlig pleje og praktisk hjælp. Resultaterne er tilsyneladende, at der for langt færre midler opnås mere tilfredse og selvhjulpne ældre.

Kl. 17:47

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:47

Julie Skovsby (S):

Det her skal jo forstås sådan, at de 4 mia. kr., som er en del af regeringens spareplan, kommer oveni nulvæksten, som vi diskuterede tidligere. Vi har altså først nulvæksten, som pålægger kommunerne besparelser, og oveni kommer så de 4 mia. kr. fra kommunerne, som er en del af regeringens spareplan på 10 mia. kr., hvoraf de 6 mia. kr. skal findes i staten, og hvor ministeren også selv formentlig er i gang med at finde besparelser på 0,5 pct. i sit eget ministerium.

Derfor er det jo meget væsentligt at begynde den her debat om, hvad det kommer til at betyde. Jeg får lyst til at sige, at de 20 mia. kr., som er blevet delt ud i ufinansierede skattelettelser i 2003 og 2007, jo er delt ud og brugt, og derfor er det også nødvendigt, at vi går ind og kigger på, hvad besparelserne helt konkret betyder ude i de fynske kommuner.

Der er en ting, jeg har haft lyst til at sige – jeg har lyst til at sige mange ting – for der er noget, som jeg synes regeringen glemmer. Det er, at når man taler om best practice, altså at de i kommunerne skal lære af hinanden, har kommunerne jo gjort det i de sidste 10 år, og før den tid har kommunerne også lært af hinanden – man har hele tiden sammenlignet de kommunale budgetter. Men før man brugte det fine engelske begreb, best practice, kaldte man det jo bare at lære af de bedste. Derfor mener jeg, at det er utopi – det mener Erik Fabrin i øvrigt også – når man går ud og tager sådan en debat.

Vil ministeren ikke bekræfte, at kommunerne i hvert fald i de sidste 10 år har brugt det redskab, der hedder best practice, og også gjorde det før den tid?

Kl. 17:49

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Socialministeren.

Kl. 17:49

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Det er jo ikke det samme, som at man ikke kan blive bedre og lære nyt. Jeg har set flere eksempler på tilbud til nogle af de svageste borgere i vores samfund, som er hamrende dyre, men ikke særlig gode, og hvor man faktisk godt kunne have givet et langt bedre tilbud til

en bedre pris. Og hvis man ser på, hvad der kom ud af socialrådgivernes undersøgelse, kan man konstatere, at der også kom noget positivt ud af den, nemlig at man ved at have et fokus på, at faglighed og økonomi godt kan gå hånd i hånd, faktisk også får mere kvalitet og bliver bedre til at følge op på forløbene for nogle af vores svage, udsatte borgere. Så der er stadig væk noget at lære, der er stadig væk noget at hente.

Så må jeg lige korrigere: Nulvækst er ikke det samme som besparelser. Nulvækst er, at man pris- og lønregulerer, og det, som er meldt ud, er, at der i 2012-13 skal findes de 4 mia. kr. i besparelser.

Kl. 17:50

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:50

Julie Skovsby (S):

Jeg må sige, at jeg er dybt uenig med ministeren, når ministeren siger, at nulvækst ikke er lig med besparelser. Jeg kan slet ikke forstå tankegangen, fordi når man netop siger, at det samlet set ikke må stige inden for det offentlige, men at sundhedsvæsenet skal have flere penge, så er der nogle, der i den anden ende hører under det område, hvor man finder pengene, og det er jo inden for ældreplejeområdet og børnepasningsområdet og området med udsatte grupper osv.

Så vil jeg også sige til det med, at der er noget at lære: Jamen der er vi Socialdemokrater jo helt enige, og det tror jeg altså også, og det ved jeg også at samtlige kommunalpolitikere i Danmark er. Jeg tror ikke, at man kan finde en eneste kommunalpolitiker, der ikke vil sige: Jamen kan vi gøre det billigere, og kan vi gøre det bedre samtidig, så vil vi gerne gøre det. Og det har man jo gjort, og det gør man stadig væk, og det vil man også gøre i fremtiden. Men spørgsmålet er jo, hvor mange milliarder man kan finde på den konto. Der er det jo bare, at jeg tror, at vi skal være en lillebitte smule mere realistiske. Når det nu er kommet frem, at de 4 mia. kr. altså betyder for de fynske kommuner, at det er 700 kommunalt ansatte, der skal afskediges inden for eksempelvis ældreområdet og børnepasningsområdet, så må ministeren vel forhåbentlig gøre sig nogle overvejelser om, hvad det kommer til at betyde.

Kl. 17:52

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Socialministeren.

Kl. 17:52

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Jeg har jo siddet og tænkt lidt over, hvor det tal på 700 offentligt ansatte, som spørgeren henviser til, kommer fra. Jeg har ligesom fundet frem til, at det er en meget forsimplet tankegang, hvor man har taget bloktilskudsfordelingsnøglen og ganget den med antallet af fynske kommuner og så er kommet frem til et antal. Sådan kan man ikke se verden. Der skal man jo også se tingene i en større sammenhæng, og hvis man ser på, hvor mange kommunalt ansatte, der er kommet til hos kommunerne fra 2007 til 2009, er det på landsplan en stigning på 4 pct., hvorimod det i de fynske kommuner er en stigning på 5 pct. Så man kan ikke begynde at bruge sådan nogle tal på den måde.

Det, man specifikt skal gå ind og kigge på, er, hvordan tingene ændrer sig. Også i forhold til ældreplejen, som spørgeren fremhæver, ved vi jo, at vi får nogle udfordringer, fordi der er en tredjedel af medarbejderne, der inden for de næste 5 år forlader plejesektoren, fordi de går på pension. Derfor kalder det på nye løsninger, ikke kun i forhold til effektiviseringer og at lære af de bedste eksempler, men også i forhold til at skulle til at bruge ny teknologi og lære nogle af de projekter, som f.eks. Fredericias projekt »Længst muligt i eget

liv«, hvor man faktisk kan spare nogle af de ressourcer, man har brugt på hjemmehjælp og praktisk hjælp.

Kl. 17:53

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:53

Julie Skovsby (S):

De 700 kommunalt ansatte på Fyn kommer jo af det tal, som statsministeren har fremlagt, nemlig de 8.000 kommunalt ansatte på landsplan. Det har vi fordelt på kommunerne. Det kan så være, det er 800 eller 600, men jeg tror desværre, det er flere. Jeg har stillet spørgsmål til Finansministeriet om, hvordan de er kommet frem til de 8.000 kommunalt ansatte, og når vi har fået de tal på bordet, kan vi regne det helt præcist ud for de fynske.

Lad mig vende tilbage til det, som ministeren også selv var inde på, nemlig at der kommer til at mangle hænder, eksempelvis i ældreplejen. Så forstår jeg simpelt hen ikke, hvorfor man nu skal ud at afskedige medarbejdere og nedlægge stillinger, eksempelvis i ældreplejen.

Til sidst vil jeg sige, at der er en ting, jeg ønsker et ja- eller et nej-svar til, og det er, om det er rigtigt forstået, at i det øjeblik man eksempelvis afskediger ansatte i ældreplejen, betyder det, at samtlige ældre i kommunen skal have en revisitering af, hvor meget hjælp de skal have ifølge lovgivningen.

Kl. 17:54

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Socialministeren.

Kl. 17:54

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Det, jeg ligesom henviste til, var, at der er mange, der forlader ældreplejen, fordi de går på pension. Det er jo inden for de næste 5 år, at vi virkelig kommer til at skulle sige farvel til mange i ældreplejen, som går på pension. Så jeg kan slet ikke se, hvorfor spørgeren mener det skal til at betyde nedlæggelse af stillinger. I øvrigt vil jeg sige, at det drejer sig om 2012 og 2013. I 2011 er der tale om nulvækst.

Nu kan jeg ikke lige huske det sidste. Der kom så mange spørgsmål på én gang, så det er nogle gange svært lige at få det hele med. (*Den fg. formand* (Pernille Frahm): Det var om visitationen, tror jeg). Visitationen, tak, det var godt.

Visitationen tager udgangspunkt i den enkeltes behov og den enkeltes brug for hjælp. Det bliver man jo nødt til at gøre, når man skal visitere til en hjælp, og det har ikke noget at gøre med det, som spørgeren siger. Visitationen til personlig hjælp og personlig pleje tager udgangspunkt i den enkeltes behov og en vurdering af, hvad den enkelte skal have, også i forhold til det, der står i serviceloven, om hjælp til selvhjælp.

Kl. 17:55

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Tak. Hermed er spørgetiden sluttet.

Kl. 17:55

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 29. april 2010, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

:

Mødet er hævet. (Kl. 17:56).
